AVONTUREN VAN TOM POES

DOOR

MARTEN TOONDER

MV 14 421-485

Het land van de blikken mannen

AVONTUREN VAN
TOM POES

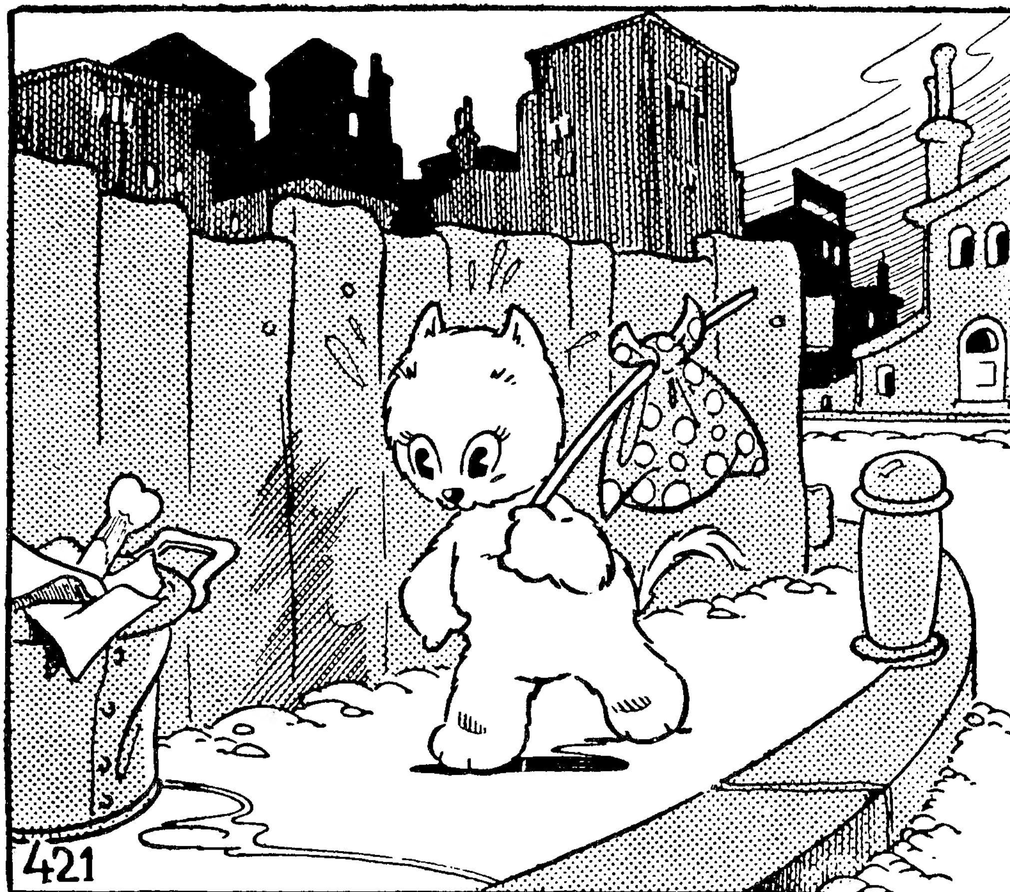
DOOR

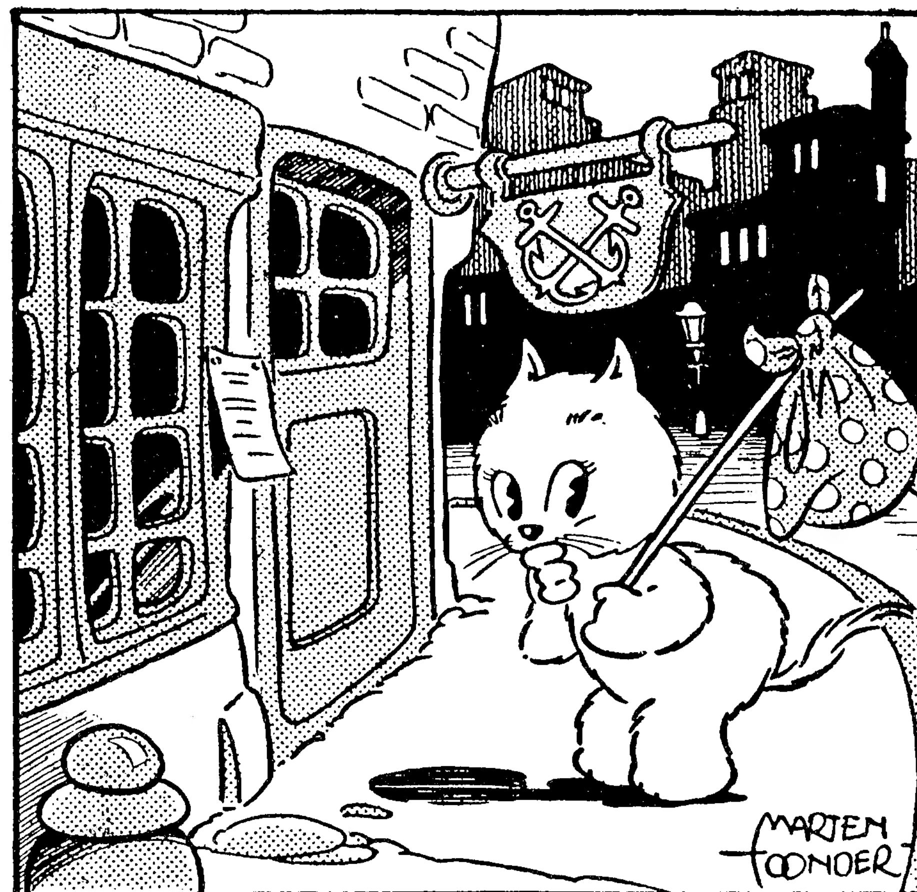
MARTEN TOONDER

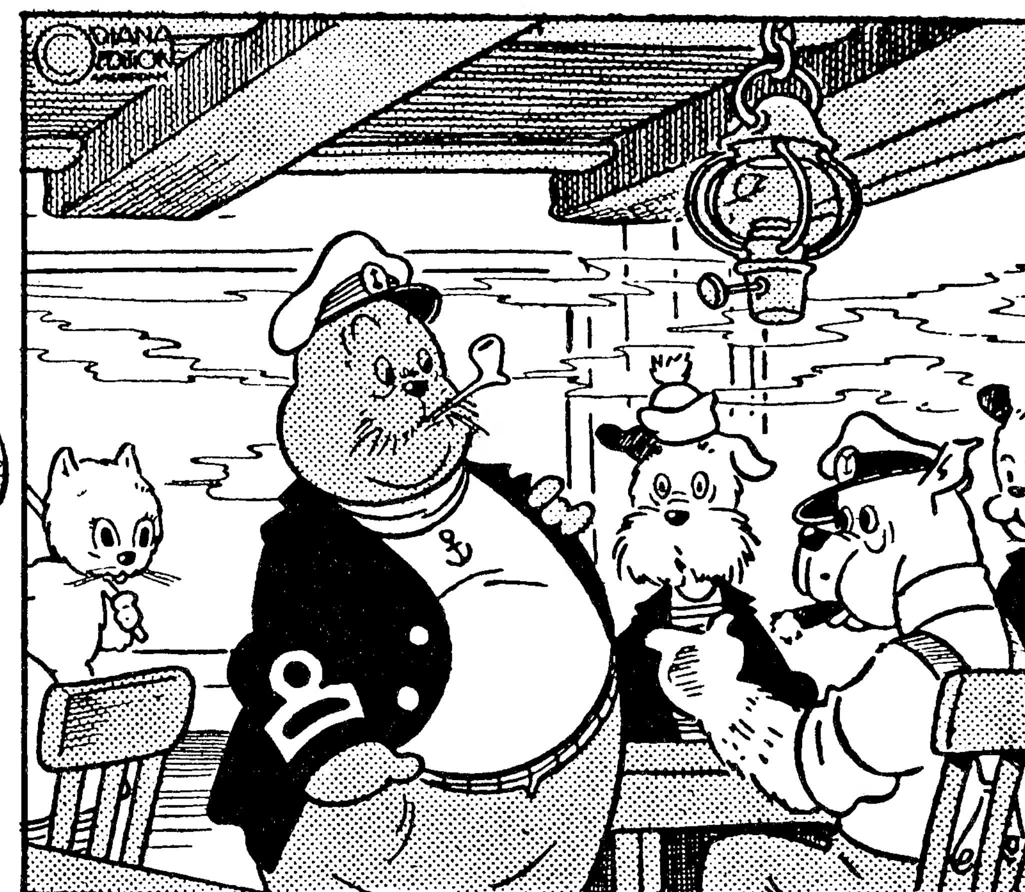
MV **14**	421-485	Het land van de blikken mannen

1975 De Bezige Bij Amsterdam

Druk Van Boekhoven-Bosch bv, Utrecht
ISBN 90 234 5181 3
Delen 8 & 14 ISBN 90 234 5186 4

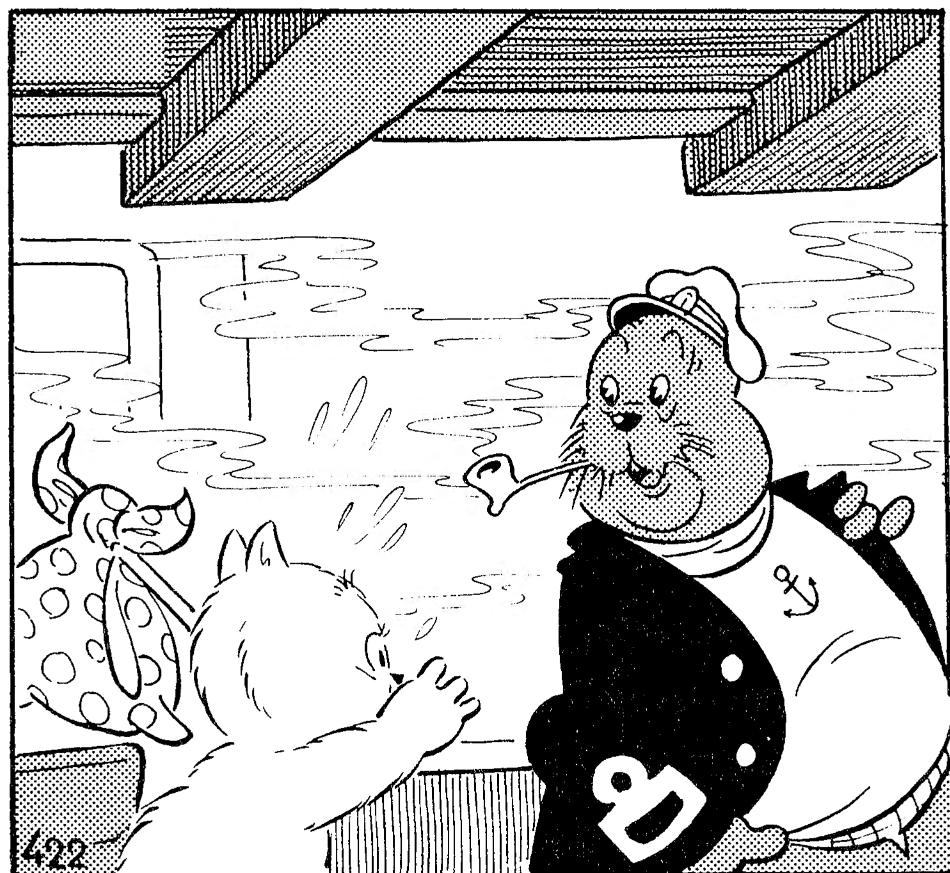

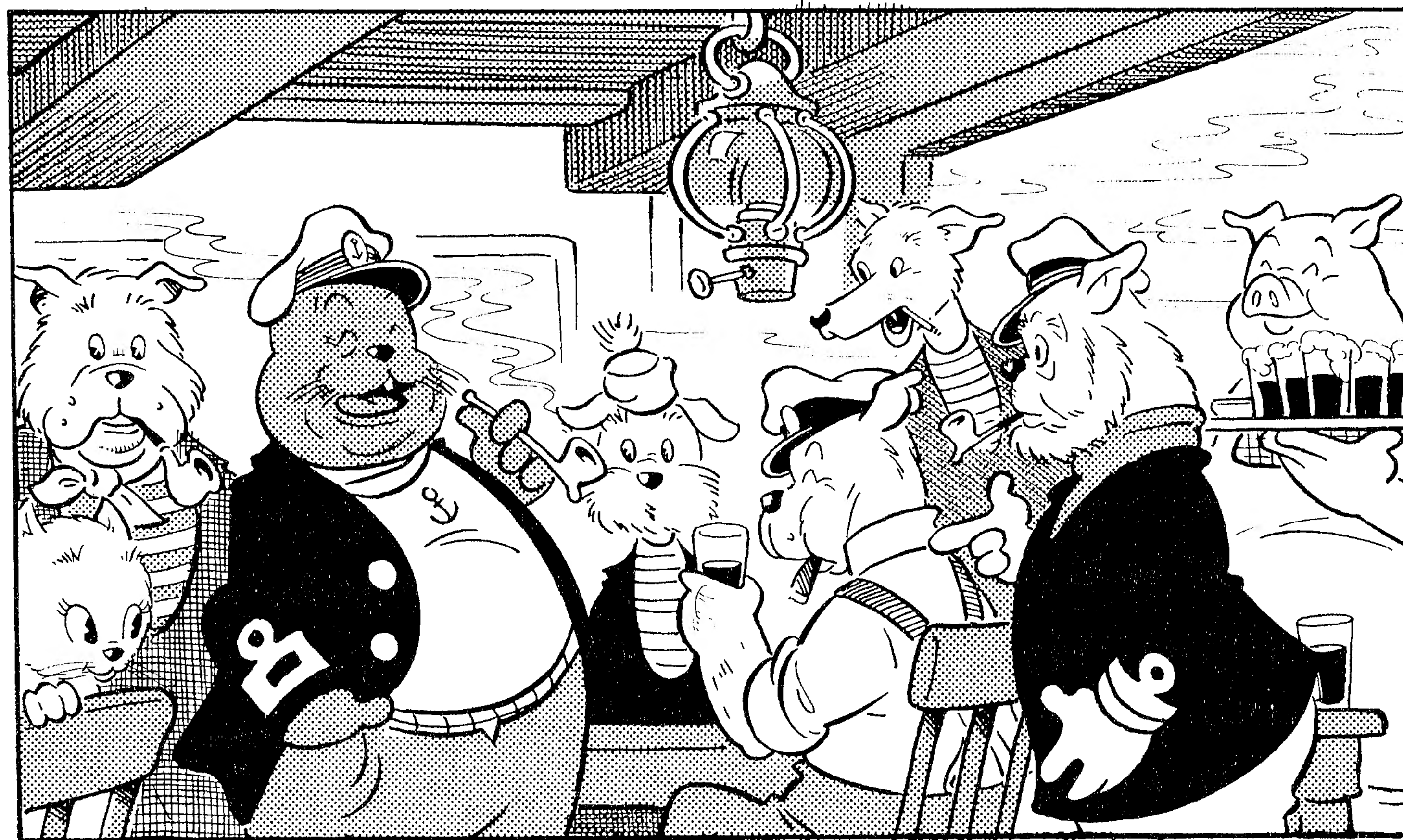
Tom Poes was in zijn eentje een beetje gaan zwerven. Hij reisde van het ene plaatsje naar het andere en kwam op die manier eindelijk in Ankerdam terecht. Dat was de grootste havenstad van het land en omdat Tom Poes nu eenmaal erg veel van schepen en havens houdt, had hij het daar best naar zijn zin. Op een dag had hij een lange wandeling langs de dokken gemaakt en hij was een beetje moe geworden. Hij was dan ook blij, toen hij een klein café'tje in het oog kreeg.

Hier ga ik een beetje uitrusten, dacht Tom Poes, en wat te drinken zal ik hier ook wel kunnen krijgen. Zo gedacht, zo gedaan. Tom Poes stapte het café'tje binnen en keek eens om zich heen om een plaatsje te zoeken. Het was erg vol en rokerig en lawaai was er ook, maar boven alles uit hoorde hij een luide heese stem, die hem erg bekend voorkwam en die zei:

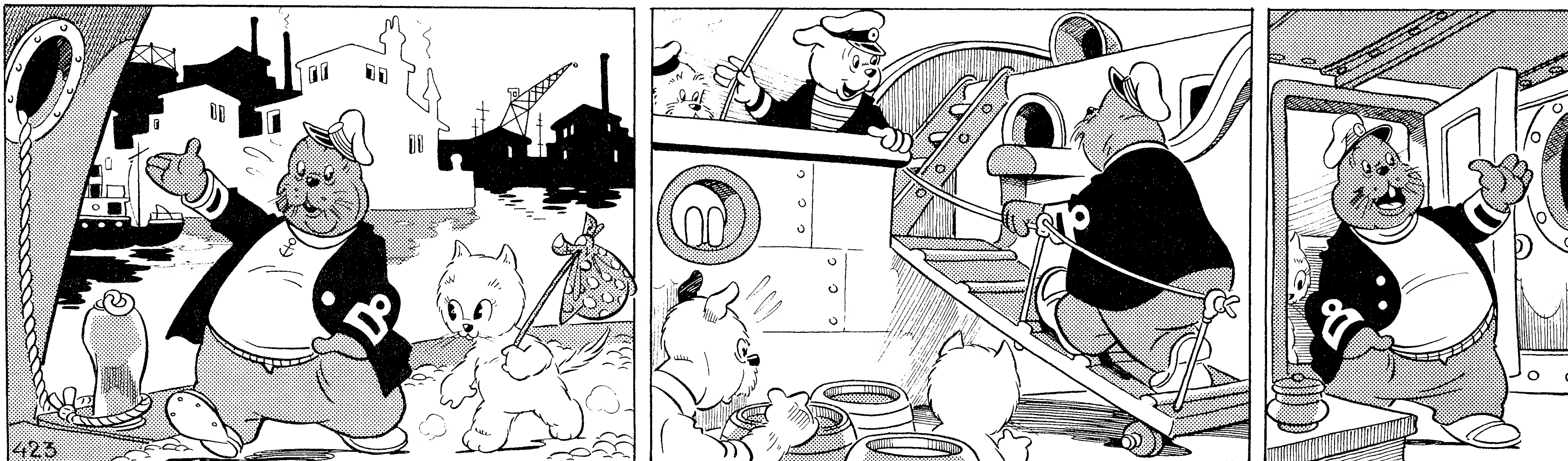
'Onzin! Vrouwenpraat! Een vuurtoren gaat niet uit zichzelf uit! Vandaag-den-dag niet meer, meneer! Vroeger misschien, toen moest je al blij zijn als er ergens een kaars werd aangestoken voor een eerlijk zeeman, maar tegenwoordig... Oho! een vuurtoren is een vuurtoren en die brandt! Afgelopen! Uit!'

Wel heb ik ooit, dacht Tom Poes, dat kan alleen maar kapitein Wal Rus zijn! Dat vind ik leuk, want die heb ik in geen tijden gezien.

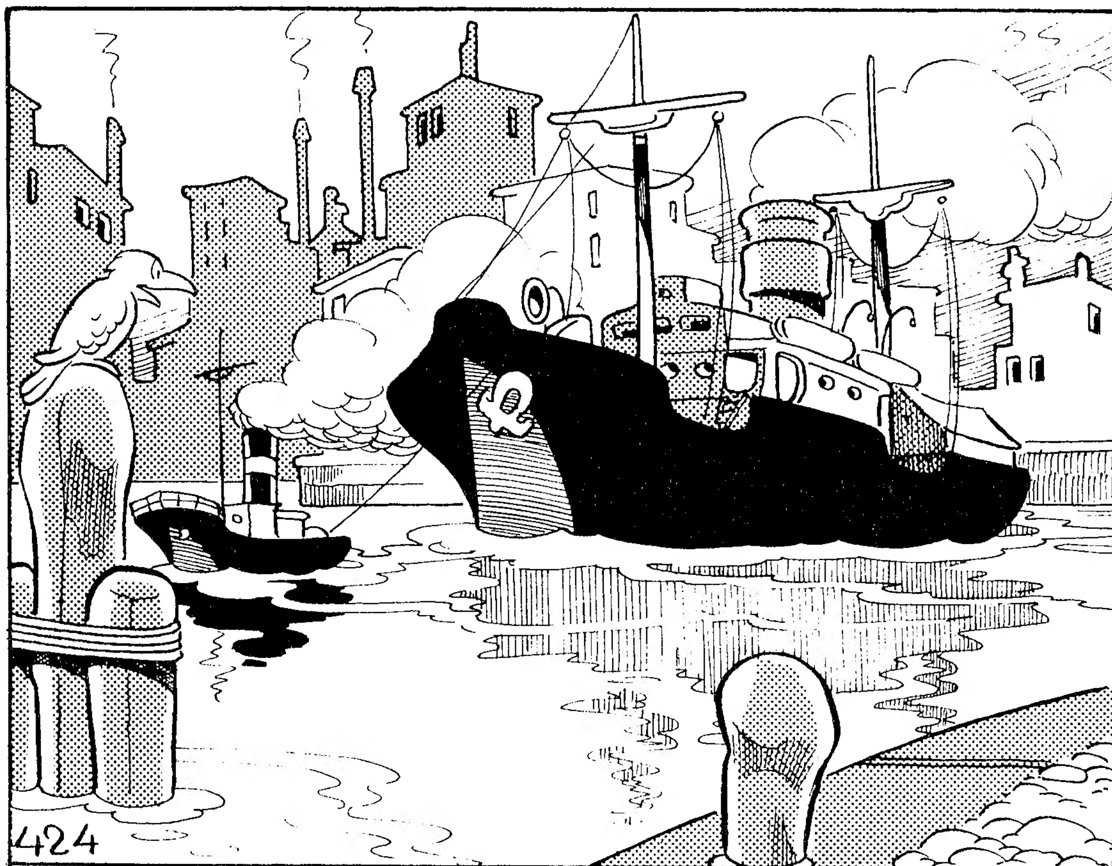

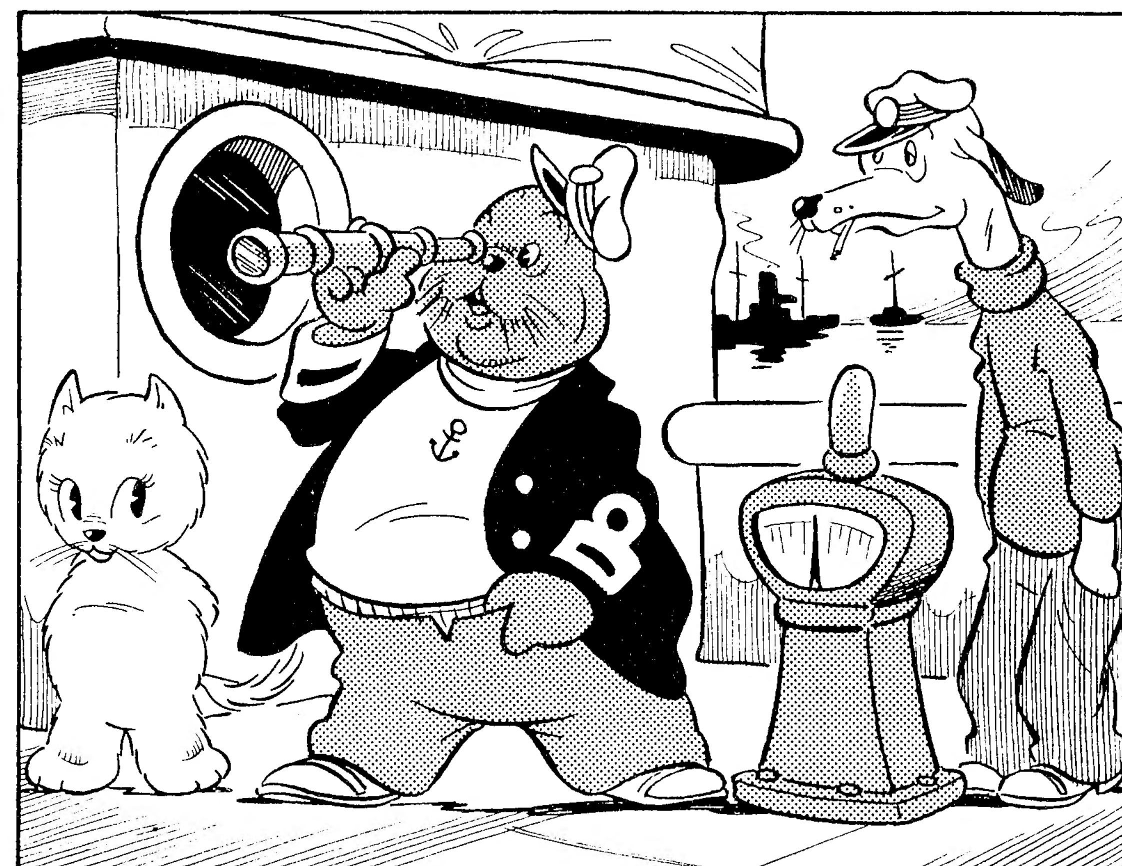
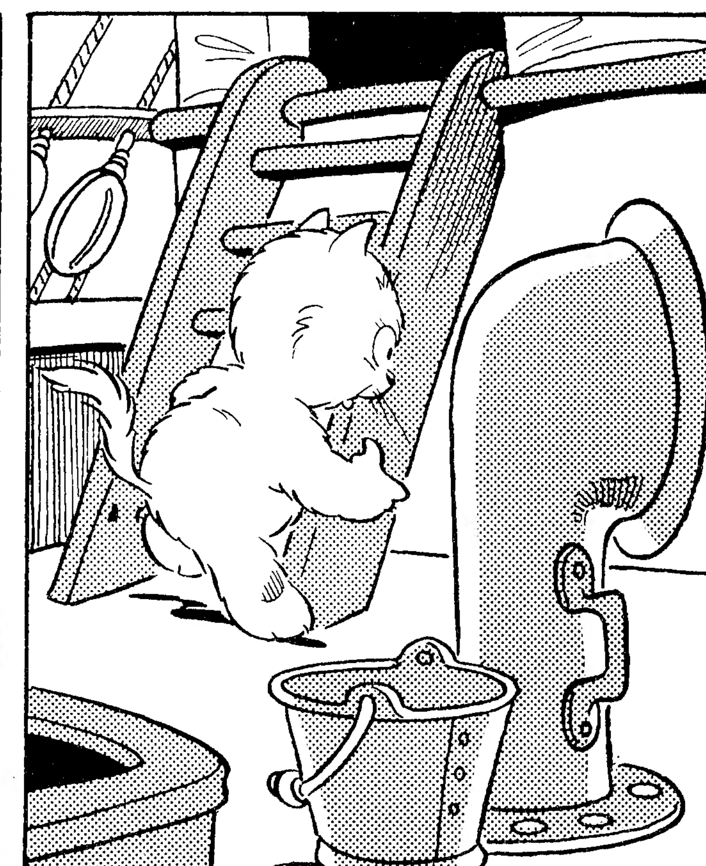

Tom Poes holde door het café'tje heen en trok kapitein Wal Rus aan zijn mouw. 'Hallo, kapitein!' riep hij, 'hoe gaat het met u? Ik heb u in tijden niet gezien!'
'Hallo!' zei de kapitein, 'ook goeie dag! Tom Poes als ik me niet vergis! Goed zo! Ga zitten en drink wat! Die kerels hier willen beweren, dat er bij Kaap Lava geen vuurtorens meer branden en dat alle havens er gesloten zijn! Komt geen loods meer aan boord, zeggen ze! Honderd snorharen! Wat een onzin! Luister er niet naar, Tom Poes! Vrouwenpraat, meneer!'
'Wacht eens even!' zei een dikke zeeman met een ringbaard, 'loop niet zo hard van stapel man! Ik kom net van Kaap Lava vandaan en ik verzeker je, dat het is, zoals ik je verteld heb! Er was geen vuurtoren meer, die brandde, alle lichten langs de kust waren uit, er kwam geen loods aan boord en ik heb nergens een teken van leven gezien! Het is niet pluis daar, dat verzeker ik je! Er is daar iets gebeurd, alle levende wezens zijn daar weggelopen of ziek geworden!'
'Dat is het ook niet,' zei een stuurman, die zijn jasje had uitgetrokken omdat hij het warm had, 'er zijn daar nog wel levende wezens, want op een nacht, toen we daar voor de kust lagen te wachten, heb ik een ontzettend lawaai gehoord! Het leek wel een machinefabriek! Maar diezelfde nacht kwam er een stevige storm opsteken van de landkant en we zijn zo ver weggedreven, dat we hier binnengevallen zijn om op verhaal te komen.'
'Hm,' zei Wal Rus, 'heel aardig verhaal! Maar ik geloof er niks van! Zal het trouwens zelf wel merken, want ik moet zelf naar Kaap Lava met een lading erwten!'

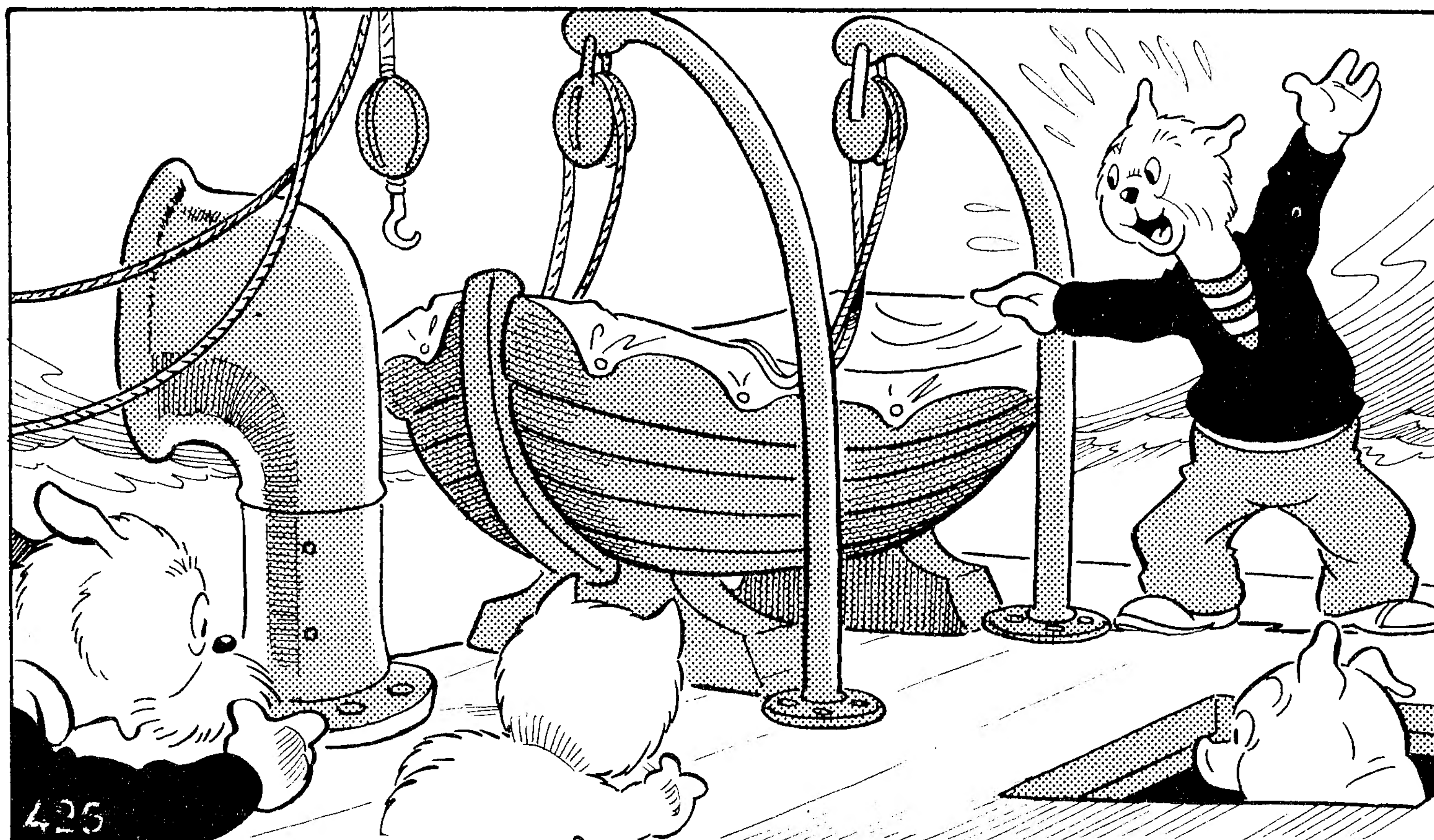

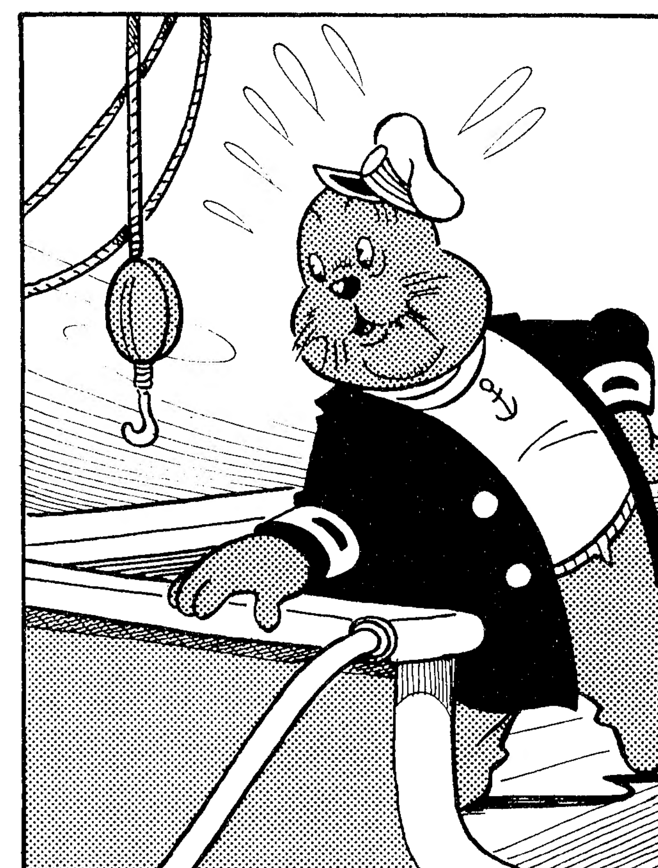
'Wat een overgehaalde onzin, meneer!' zei kapitein Wal Rus, toen hij even later met Tom Poes langs de havenkant liep. 'Zo'n café is heel aardig, maar er wordt te veel gepraat! Slecht voor een eerlijk zeeman! Waarom zouden er op Kaap Lava geen levende wezens meer wonen? Waarom, meneer? Ik ben er twee maanden geleden nog geweest en toen was alles in orde. Stad in orde, mensen in orde, alles in orde! En ik heb net een lading erwten ingenomen voor dezelfde Kaap en nog niet gehoord, dat het niet doorgaat. Ik ga naar Kaap Lava en dan zal ik wel zien, wat er van al die verhalen waar is.'
'Hm,' zei Tom Poes, 'het zou toch best eens waar kunnen zijn. Er gebeuren meer vreemde dingen op de wereld. Dat eiland van Grim, Gram en Grom b.v., dat was toch ook niet gewoon, kap'tein! Ik zou in ieder geval best mee willen naar Kaap Lava, als u er geen bezwaar tegen hebt. Ik geloof, dat er een avontuur in de lucht hangt.'
'Goed zo,' zei Wal Rus, 'afgesproken, je gaat mee, meneer! Je bent een vent, waar een eerlijk zeeman nog wel eens mee praten kan. Geen landhaai!... Dat wil zeggen, geen gewone! Kom mee aan boord, we zijn er al.' Tom Poes volgde Wal Rus de loopplank op en liep achter hem aan over het dek, waar net het laatste deel van de lading in de ruimen werd gehesen.
'Hier is je hut, Tom Poes!' zei de kapitein. 'Maak het je gemakkelijk en ik hoop, dat de goede, oude 'Albatros' niet al te veel avonturen zal beleven. Goed en wel al die buitenissigheden, maar niet te vaak meneer, niet te vaak.'

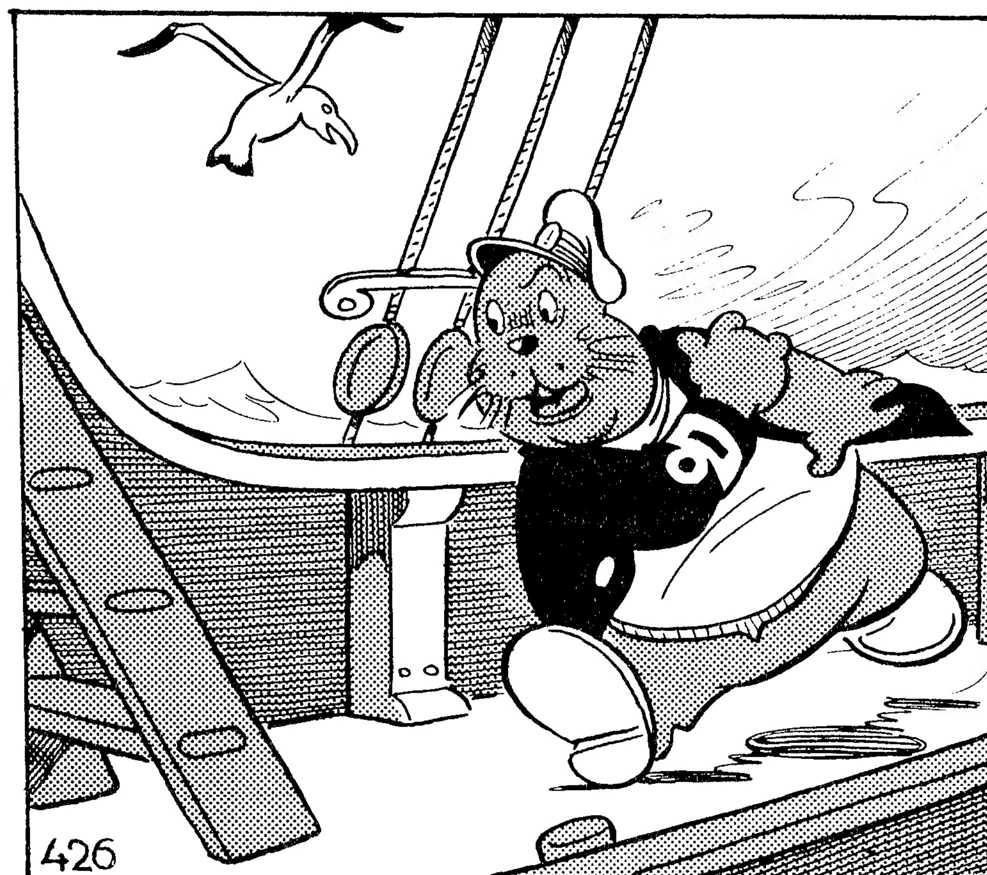
Toen de laatste zakken erwten in de ruimen waren verdwenen, werd de 'Albatros' door een sleepboot in de rivier getrokken en naar zee gesleept.
'Ziezo,' zei kapitein Wal Rus, terwijl hij de telegraaf op 'volle kracht' zette. 'De rit gaat beginnen, meneer. We zijn op het ruime sop en dat is toch maar de enige plek, waar een goed schip en een rechtgeaard zeeman aarden kunnen. Dat is mijn mening en daar blijf ik bij. Deze koers kan je aanhouden, totdat we het lichtschip 'Zeehond' gepasseerd zijn, stuurman! Daarna gaan we rechtstreeks op Kaap Lava af en als we dit weer houden, kunnen we er over drie dagen zijn.'
'Hebt u al berichten uit Kaap Lava gekregen, kapitein?' vroeg Tom Poes. 'Weet u al of er nog mensen wonen? Het zou toch niet leuk zijn, wanneer u met uw hele lading erwten bleef zitten.'
'Hm!' zei de kapitein. 'Het is, dat je het me vraagt, maar... nee, berichten kan ik niet krijgen en dat is toch wel overgehaald raar, Tom Poes! Enfin, we zullen zien meneer! We zullen zien!'
Ik hoop, dat het goed afloopt, dat hoop ik voor de lading erwten, dacht Tom Poes, terwijl hij de brugtrap afdaalde. Maar ik geloof, dat het nog wel eens een vreemd avontuur kan worden.
Op dat moment hoorde hij ineens iemand roepen op het sloependek.
'Héla!' riep een stem. 'Hierheen! Kom eens kijken, wat ik gevonden heb!' Tom Poes draaide zich om en holde naar het sloependek.

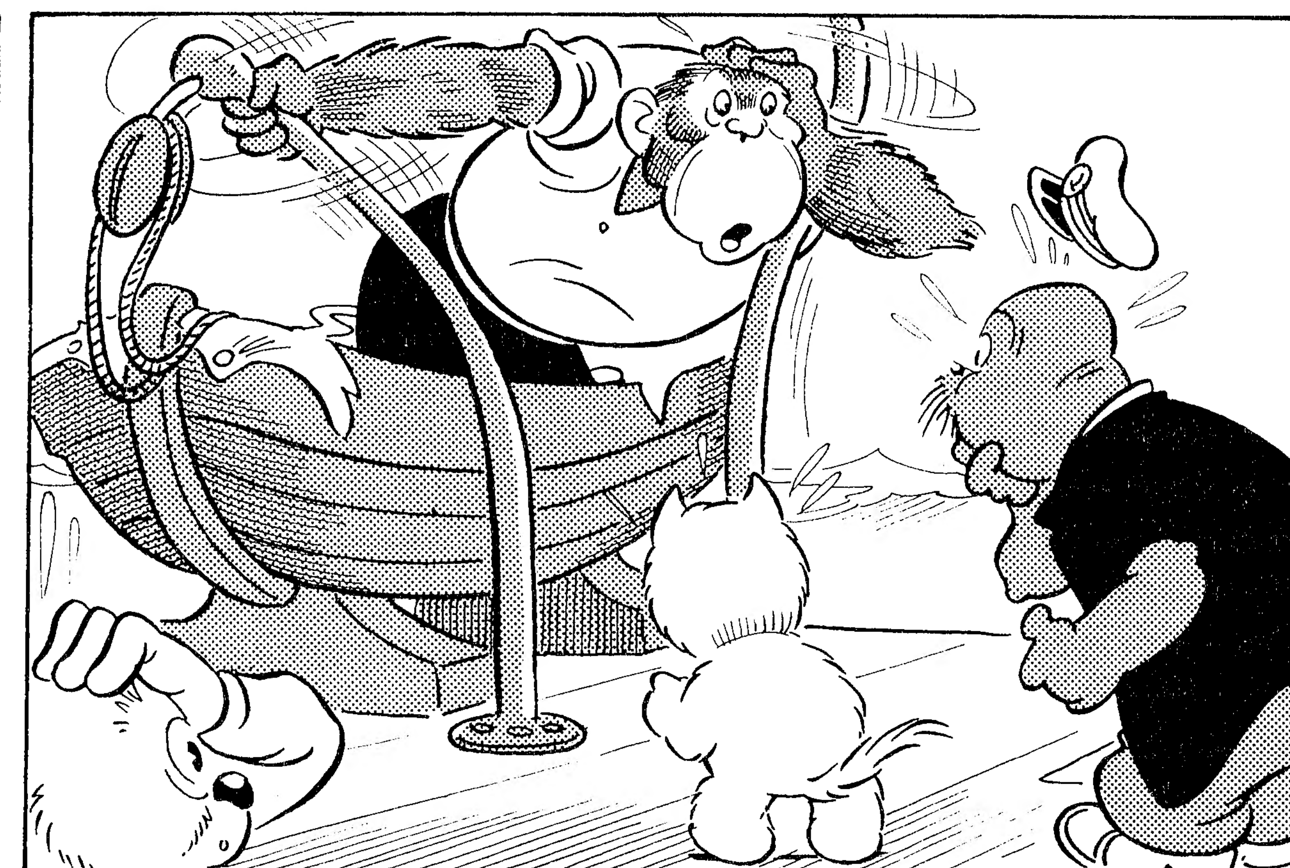

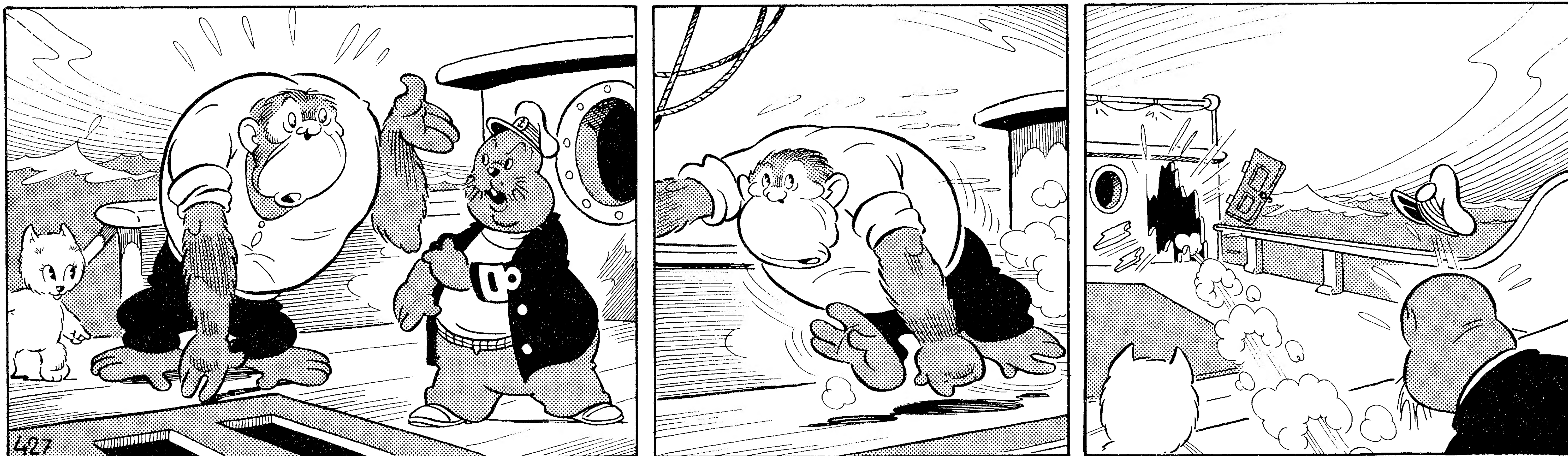
Tom Poes holde naar het sloependek, waar hij had horen roepen en klauterde het trapje op. Bij de laatste sloep stond een matroos opgewonden met zijn armen te zwaaien. 'Hola, bootsman!' riep hij, 'kijk eens, wat er onder dit dekzeil ligt! Het is niet pluis in deze sloep! Er beweegt iets!'
Van alle kanten kwamen er zeelieden opdagen en de kok stak nieuwsgierig zijn hoofd uit het kombuisluik.
'Wat is er aan de hand?' vroeg de bootsman. 'Wat sta je daar te gillen? Doe niet zo druk, man en gedraag je als een zeeman. Het is hier geen kinderkamer!'

'Ja, bootsman,' zei de matroos, 'maar er bewoog echt iets onder dat dekzeil! Ik heb het met mijn eigen ogen gezien!' 'Sjonge,' zei de kok, 'vast een zeeslang! Die beesten kunnen de geur van bruine bonen niet verdragen en ik was net bezig ze op het vuur te zetten.'
'Onzin,' zei de bootsman. 'Haal dat dekzeil van die sloep af, dan kunnen we zien, wat er aan de hand is.' Wal Rus had intussen het drukke gedoe op het sloependek in de gaten gekregen en keek er ontevreden naar. 'Hm,' bromde hij, 'hebben zeker niets beters te doen dan met elkaar te praten! Denken zeker, dat dit een plezierreisje voor zwakke zeelieden is! Bah! Ik zal ze leren!'

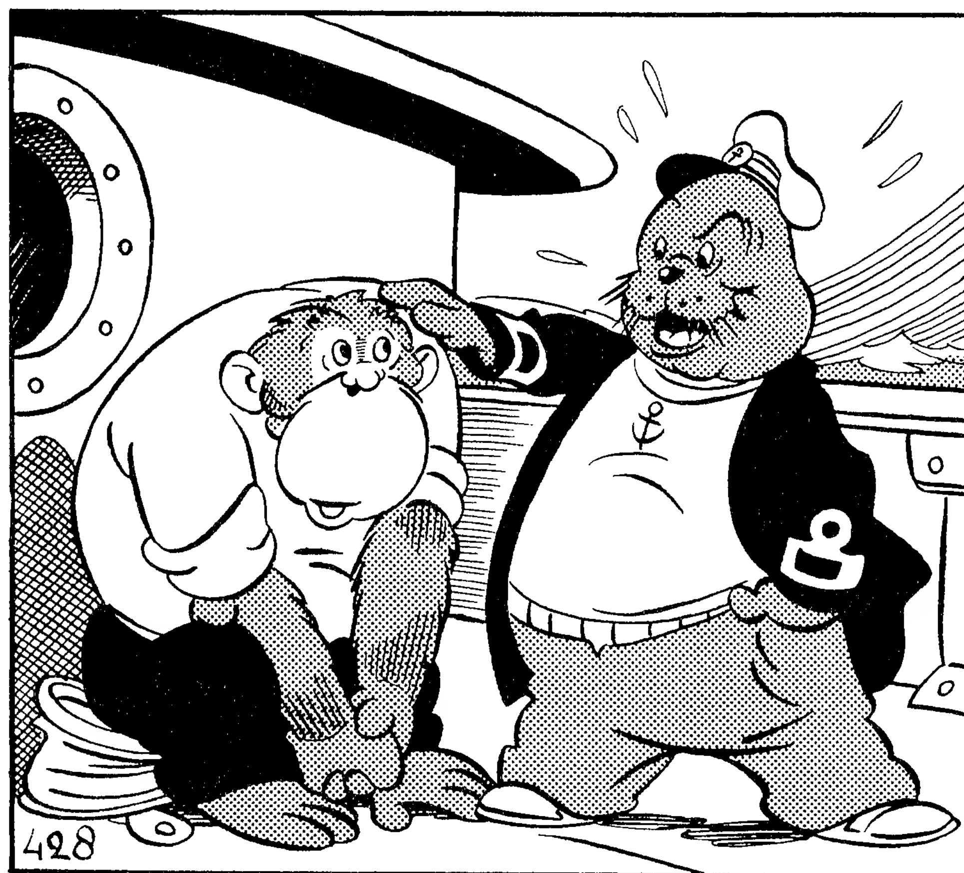

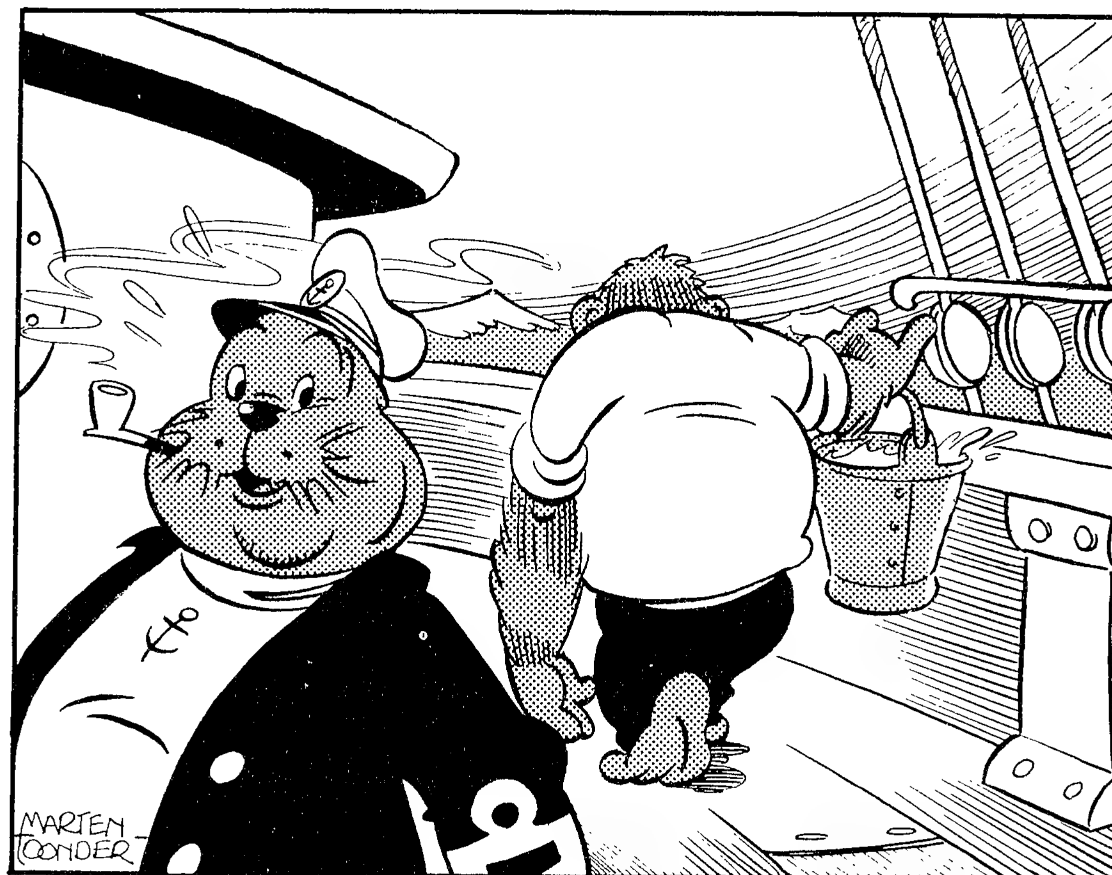

Kapitein Wal Rus sprong het trapje van de brug af en rende naar het sloependek, terwijl hij zijn mouwen opstroopte.
'Wat is dat daar?!' brulde hij. 'Aan je werk! Denken jullie soms, dat dit een passagiersschip is? Dit is een eerlijke vrachtvaarder en hier wordt gewerkt, zolang ik kapitein ben!'
'Ja, maar er zit iemand in die sloep, kap'tein!' zei de bootsman. 'Ik denk, dat het een verstekeling is, een passagier, die stiekum aan boord is gekomen, omdat hij niet voor zijn overtocht wil betalen!'
'Een verstekeling?' vroeg Wal Rus, 'een verstekeling, zei je, bootsman? Goed zo, dat is net, wat ik nodig heb. Dat kan ik net goed gebruiken! Laat hem maar eens uit die sloep komen, dan zal ik hem een pak klappen geven, dat hem heugen zal. Ha, zal hem leren om voor niks mee te varen! Kom uit die sloep, manneke! Kom er uit! Gauw een beetje, dan zal ik je een paar sterretjes laten zien!'
Er kwam beweging onder het dekzeil, de sloep schudde heen en weer, en toen kwam de verstekeling te voorschijn. Hij scheurde het dekzeil van zich af, greep de davits en boog die uit elkaar, alsof ze van papier waren in plaats van staal.
'Hier b-b-b-ben ik, k-k-k-kap'tein,' zei hij. 'D-d-d-doe me n-n-niks, alstublieft!'

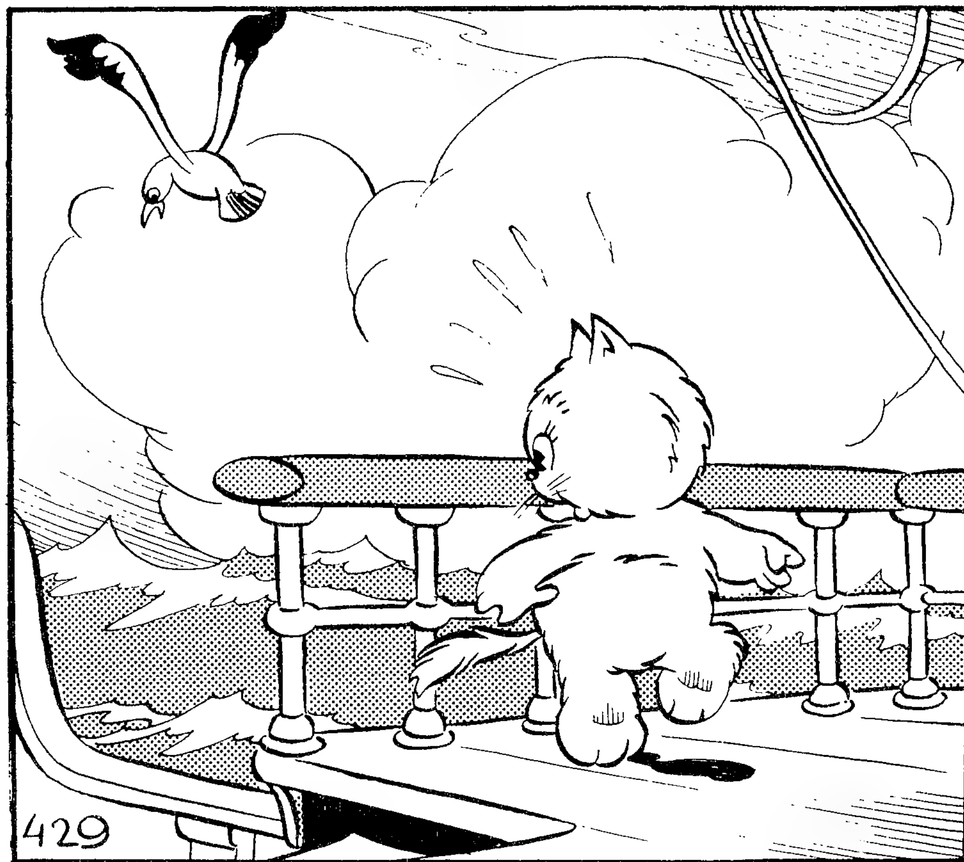
Tom Poes stond wel even vreemd te kijken, dat snap je, hij had niet verwacht, dat er zó'n verstekeling uit de sloep zou komen.
'Hoe heet je?' vroeg kapitein Wal Rus. 'Hoe ben je hier aan boord gekomen, hè? Waar haal je de brutaliteit vandaan? Geef antwoord, lummel!'
'Mij heet Oetang,' zei de verstekeling, 'noemen mij Ukkie Oetang. Ikke wil grrraag vaarrren, kapitein. Ik wil werrken. Maarr doe me niks alstublief... Ikke ben een arrrme, kleine zeeman en doe nooit iemand kwaad!'
'Hm,' zei Wal Rus, 'Ukkie Oetang! Een overgehaalde verstekeling! Kom hier, aap van een jongen, dan zal ik je een pak klappen geven! Wil varen, hè? Wil werken, goed zo! Maar eerst zal ik je bewijzen, dat je mij niet voor den gek kunt houden! Denkt zeker, dat ik alles zo maar goed vind. Ik zal je laten zien, wie hier de baas is!'
'Neeeeeeee!' riep Ukkie Oetang. 'Geen klappen! Mij houd niet van klappen! Neeeee!' Toen nam hij een sprong, boven van het sloependek af en rende zo vlug als hij kon door een dichte deur heen een hut binnen, zodat de houtsplinters in de rondte vlogen en de deur in zee viel.
'Heb ik ooit!' zei Wal Rus, 'een lieve jongen is dat! Houd hem in de gaten, Tom Poes en zorg, dat hij niet met ankers en kettingen gaat morsen!'

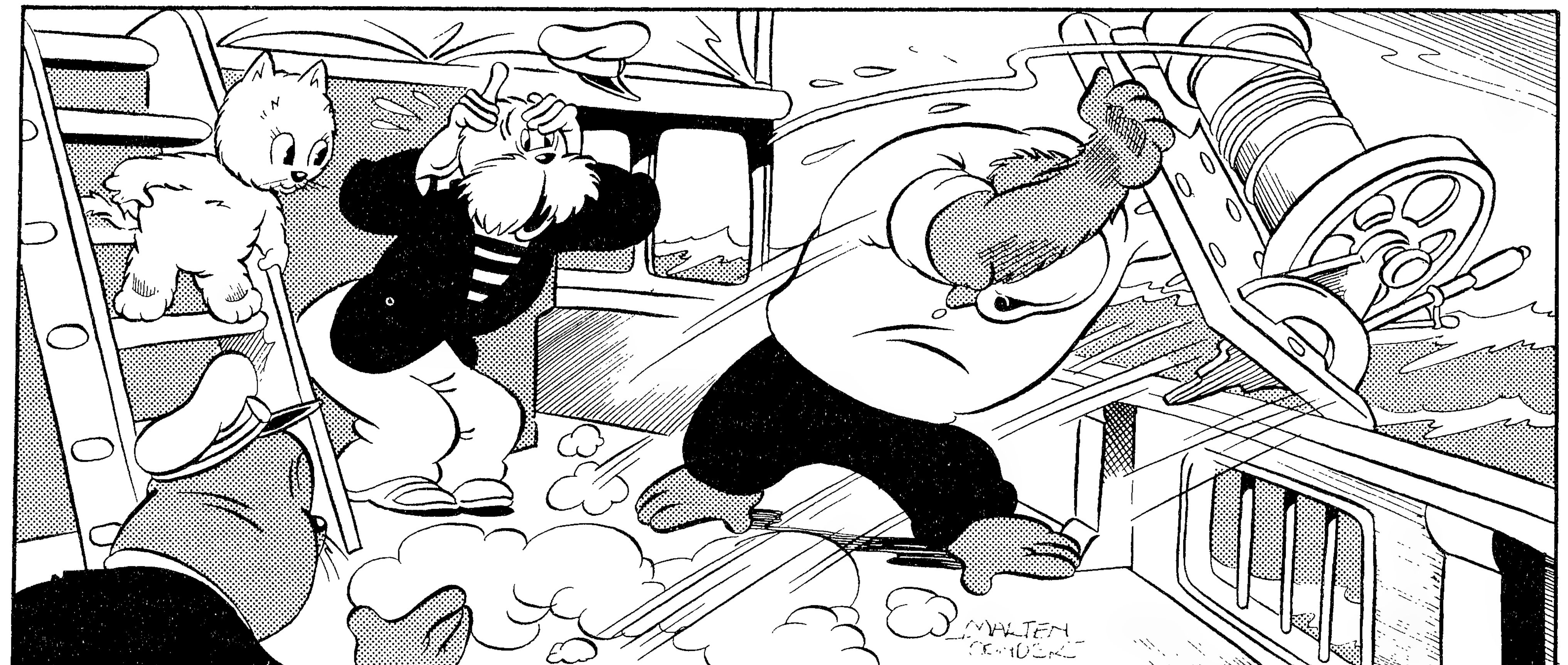

'Wat zit je daar te suffen, manneke?' vroeg kapitein Wal Rus den volgenden morgen aan Ukkie Oetang, die met een mistroostig gezicht tegen een hut aan zat. 'Denk je, dat er hier aan boord niets te doen is? Denk je, dat je zo maar helemaal voor niets mee mag varen zonder te werken? Sta op, ga van mijn allermooiste, hele dure emmer af; kijk nu eens hoe het ding er uit ziet! Het lijkt warempel wel een oud stuk blik-met-een harmonicamodel! Vooruit, ga aan het werk! Ga het dek schoonmaken! Schiet op!'
'Niet boos zijn, Baasie!' zei Ukkie. 'Ikke zal werken en werrken en het dek errrrg mooi maken, maar niet boos zijn. Watte moet ikke doen? Hoe moet ik het dek schoonmaken? Hebben u een stofdoekie voor mij?'
'Een stofdoek?' brulde de kapitein. 'Een stofdoek, man? Sakkerloot, denk je soms, dat het hier een salonnetje is? Pak een emmer en een bezem en ga zwabberen en als je rommel tegenkomt, moet je het over boord gooien. Begrepen? Ingerukt dan!'
Ukkie Oetang nam een emmer en verdween achter de hut, terwijl hij zachtjes tegen zichzelf praatte.
'Zwabberen!' mompelde hij. 'Rrrrrommel over boord gooien! Zwabberen!' Kapitein Wal Rus keerde zich intussen tevreden om en stapte weg.
'Dat heb ik hem aardig gezegd!' mompelde hij. 'Je moet toch maar met je personeel om kunnen gaan! Zoiets heb je of je hebt het niet! Hm, nu zal je dien kerel eens zien werken! Daar kan ik nog aardigheid aan beleven! Het lijkt me...' Op dit punt werd de kapitein in zijn overpeinzingen gestoord door een ontzettend lawaai van achter de hut vandaan.

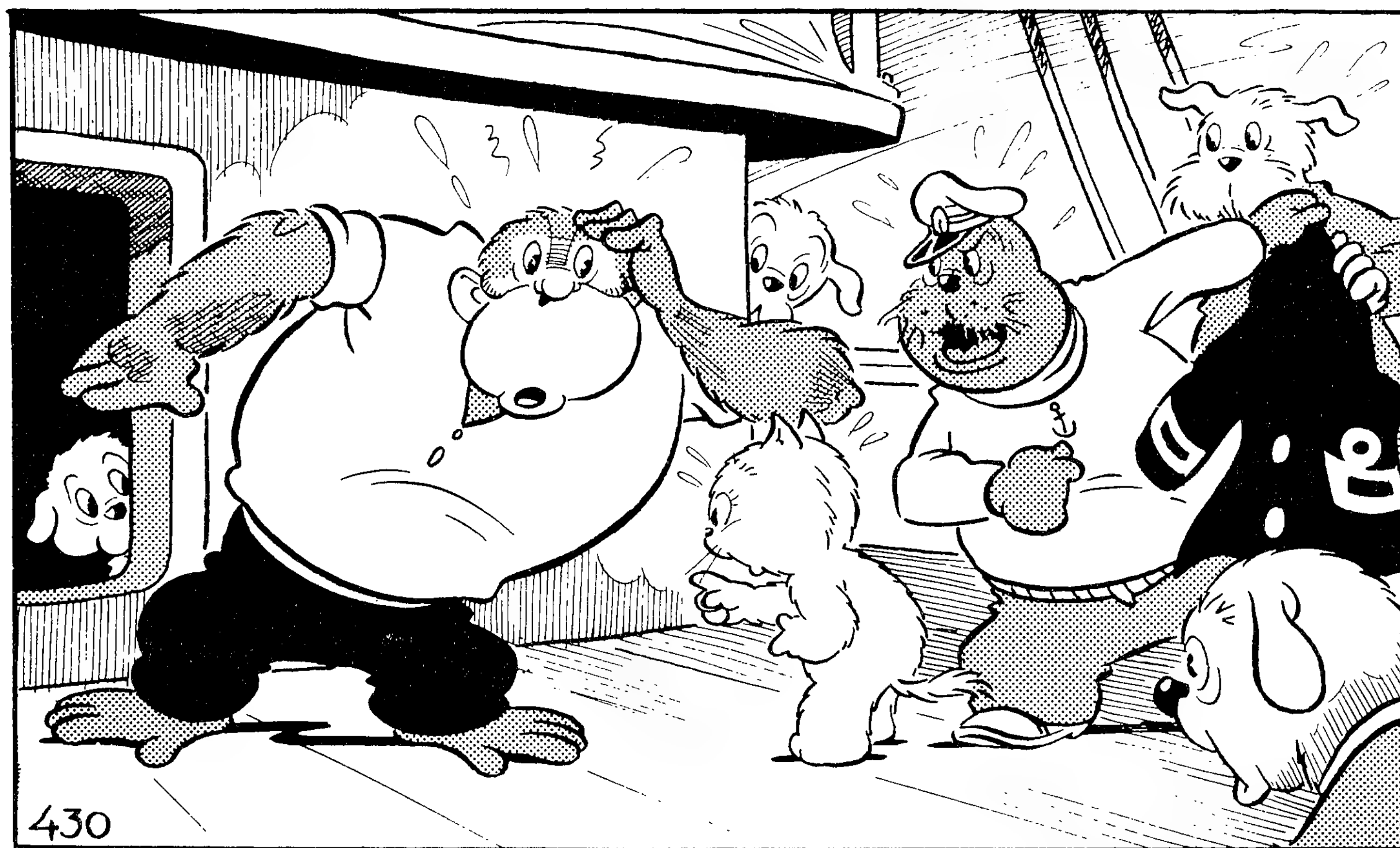

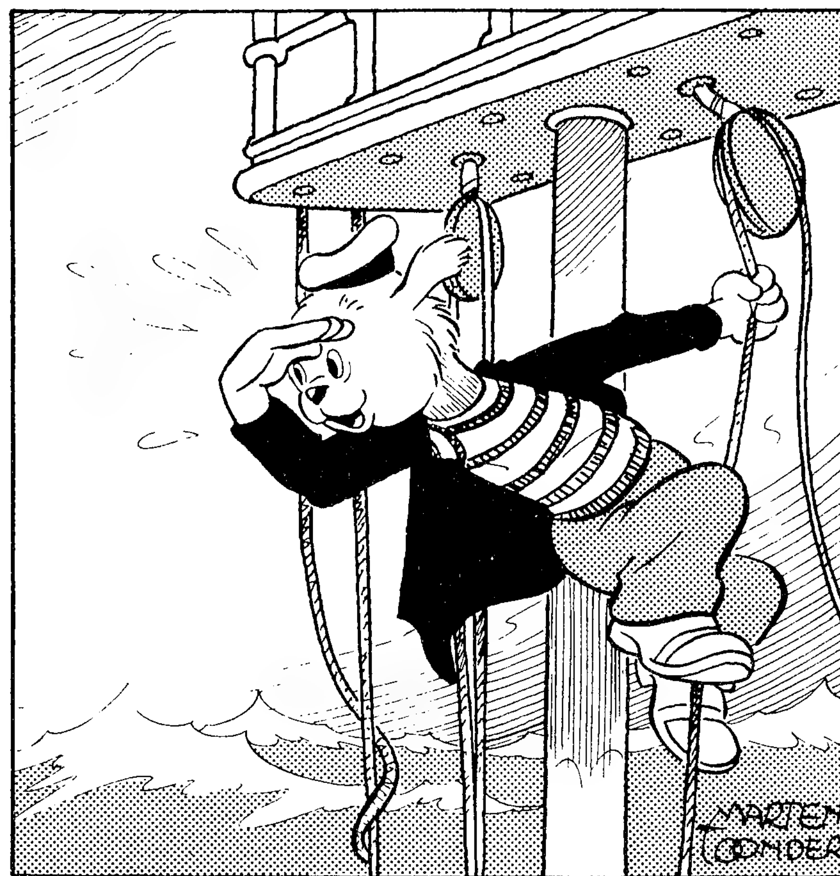
Tom Poes liep op het voordek uit te kijken of hij nog geen land zag. Ik ben toch wel erg benieuwd naar die Kaap Lava! dacht hij; ik ben er zeker van, dat daar toch iets vreemds aan de gang is. Kapitein Wal Rus kan nu wel zeggen, dat er niets van aan is, maar wanneer al die andere zeelieden het er over eens zijn, heeft hij vast en zeker ongelijk! Het is toch in ieder geval vreemd, dat we nog helemaal geen radioberichten hebben ontvangen. Wie weet wat voor een interessant avontuur ons nog te wachten staat. Ik zou willen...

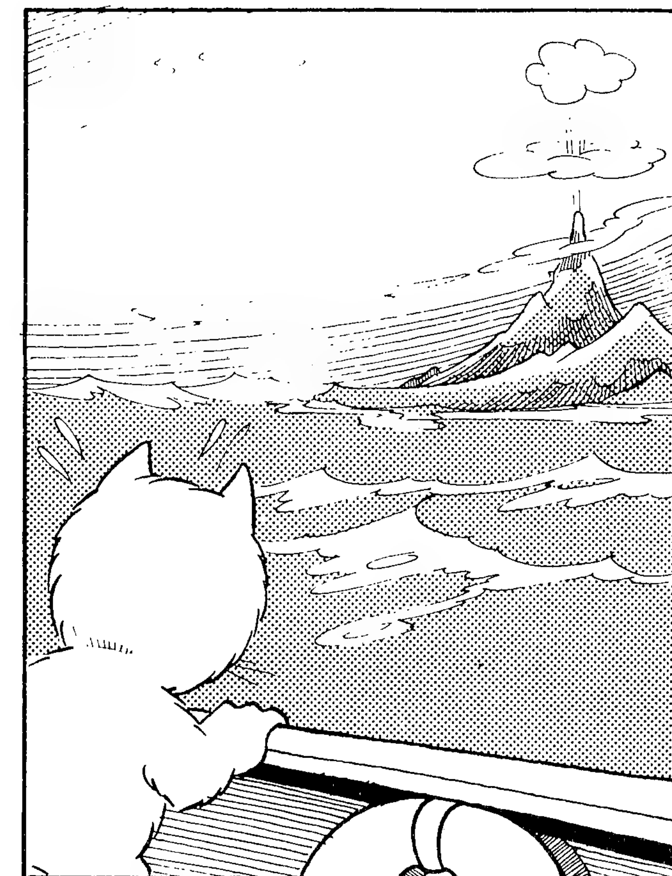
Toen hoorde hij ineens hetzelfde geluid, dat kapitein Wal Rus gestoord had en hij keerde zich met een sprong om en holde de trap af. Beneden aan dek was het een grote opschudding, de bootsman hield zijn hoofd met beide handen vast en kreunde. Kapitein Wal Rus sprong brullend van woede rond en van alle kanten snelden de matrozen toe. Midden in het lawaai stond Ukkie Oetang; hij had een van de laadmachines met een ruk uit het dek getrokken en slingerde die met een boog de zee in.

'Dek opruimen!' riep hij. 'Helemaal schoonmaken! Geen rrrrommel meerr; Kap'tein zal blij zijn! Zal denken, dat ikke flinke jongen zijn!'

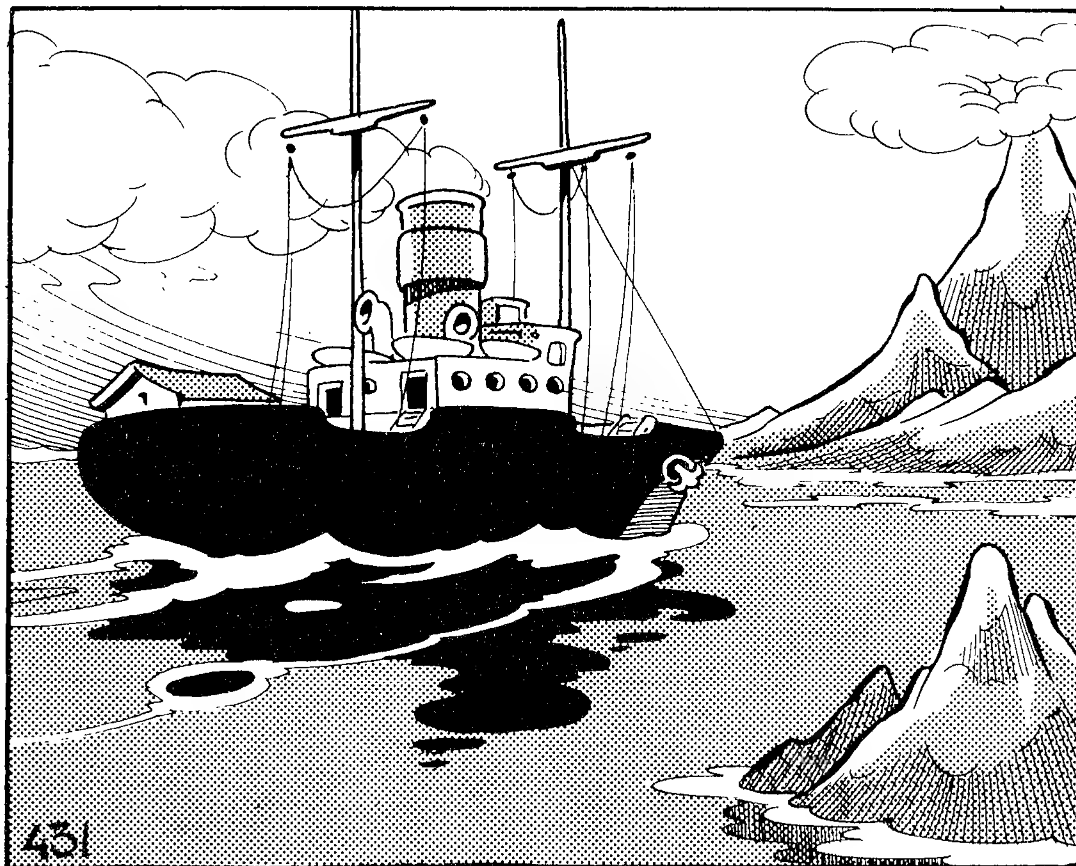
'Schei uit, kerel!' riep de kapitein, 'dat moet niet over boord! Dat is een winch! Lelijke overgehaald zeeanamoontje!' Maar Ukkie Oetang luisterde niet. Daarvoor was hij veel te hard bezig.

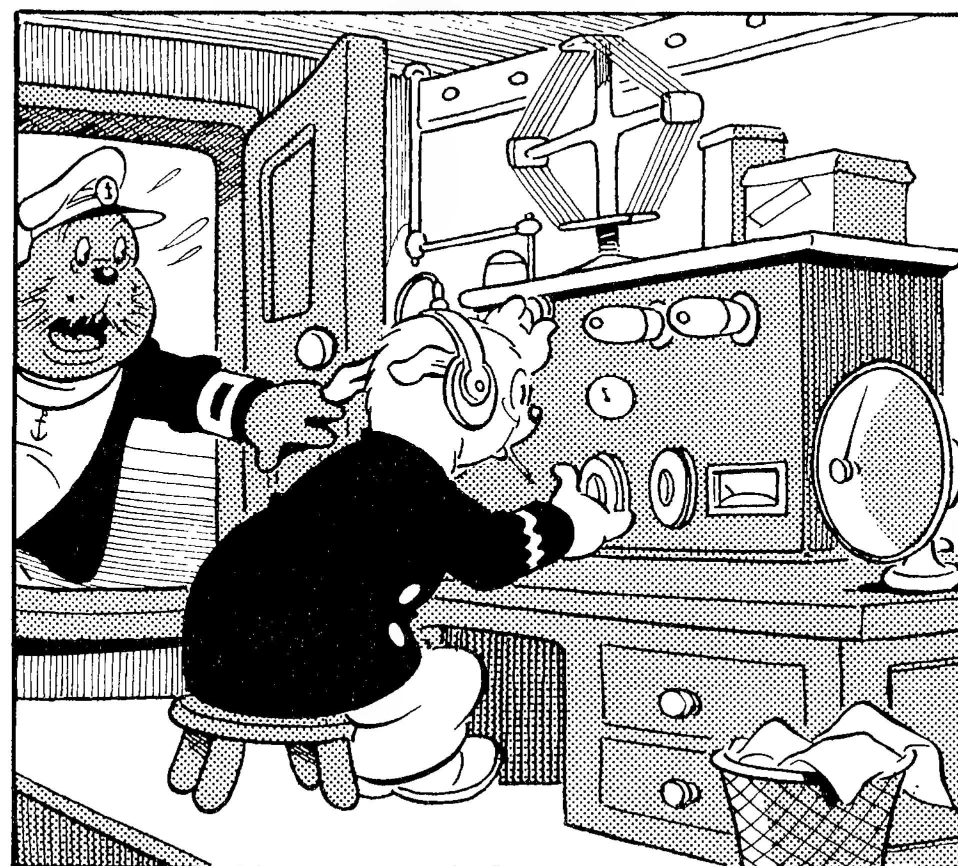

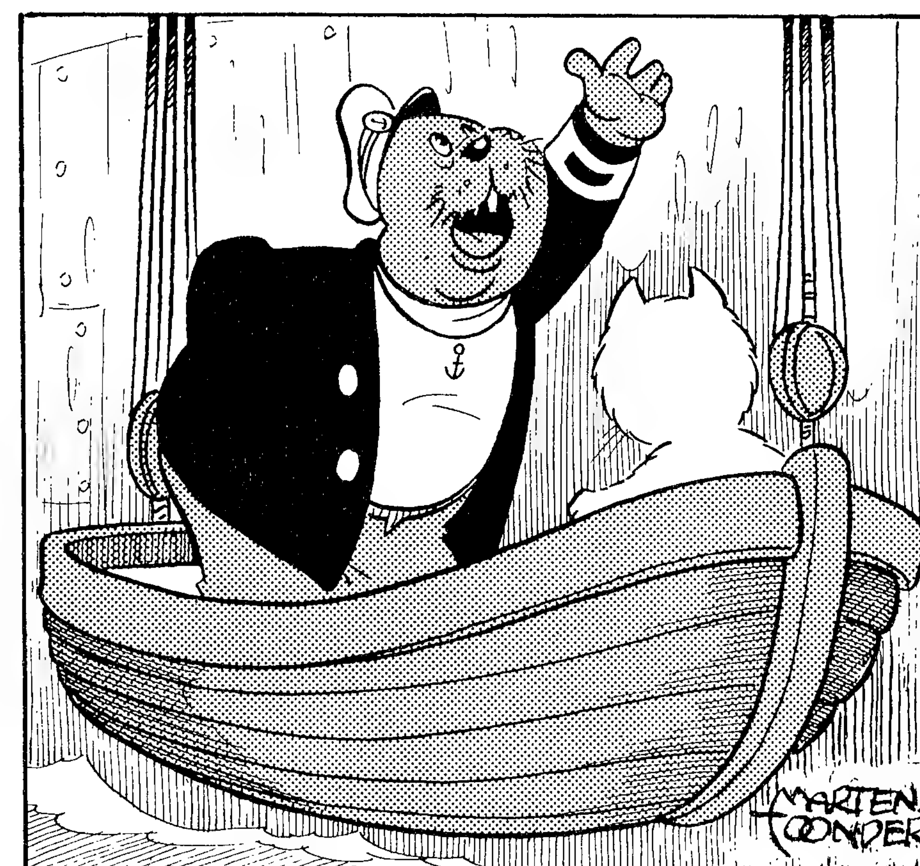

Ukkie Oetang werd van alle kanten vastgepakt, toen hij de laadmachine in zee had gegooid.
'Daar zal je plezier van beleven, akelig ventje!' riep Wal Rus, 'hier bootsman, pak mijn jas eens aan! En nu ga ik mosterdsaus van je maken, meneer! Hou je vast, want ik ga een paar doffe beuken op je overgehaalde hoofd geven, dat je niet meer weet, waar je bent!'
'N-n-n-niet s-s-s-slaan!' riep Ukkie. 'Ikke harrd werrrken! Geen rrrommel aan dek! Ikke heb alle viezigheid in de zee gegooid! Waarrrrom is baas boos op de arrrrme kleine heer Oetang?'
'Viezigheid!!!???' bulderde de kapitein, 'mijn mooie machines viezigheid?? Kom hier jij!'
'Wacht eens even!' zei Tom Poes. 'Ik geloof, dat hij het niet kan helpen, kap'tein! Hij heeft natuurlijk nog nooit op een schip gevaren en nu weet hij niet, wat er op het dek hoort te staan en wat oude rommel is. Geef hem nog maar geen klappen, hij moet het nog leren.'
'Hm,' zei Wal Rus, 'je verdedigt die lummel, Tom Poes, en het is dat jij het bent, maar anders zou ik hem leren! Voor deze keer zal ik me inhouden, maar ik kan je niet beloven, dat ik daarmee voortga, meneer! Bah! Overgehaalde landhaai!'
Ukkie Oetang was vreselijk dankbaar en hij wilde Tom Poes net gaan omhelzen, toen de uitkijk riep, dat er land in zicht was. De hele bemanning holde naar de verschansing om te kijken naar het geheimzinnige land, waar ze heel wat verhalen over gehoord hadden.
Ja, aan stuurboord staken een paar kale pieken uit de zee omhoog en om de hoogste piek hing een rookpluim. 'Kaap Lava!' zei de kapitein, 'en die piek is de Vuurberg, een overgehaalde vulkaan, meneer!'

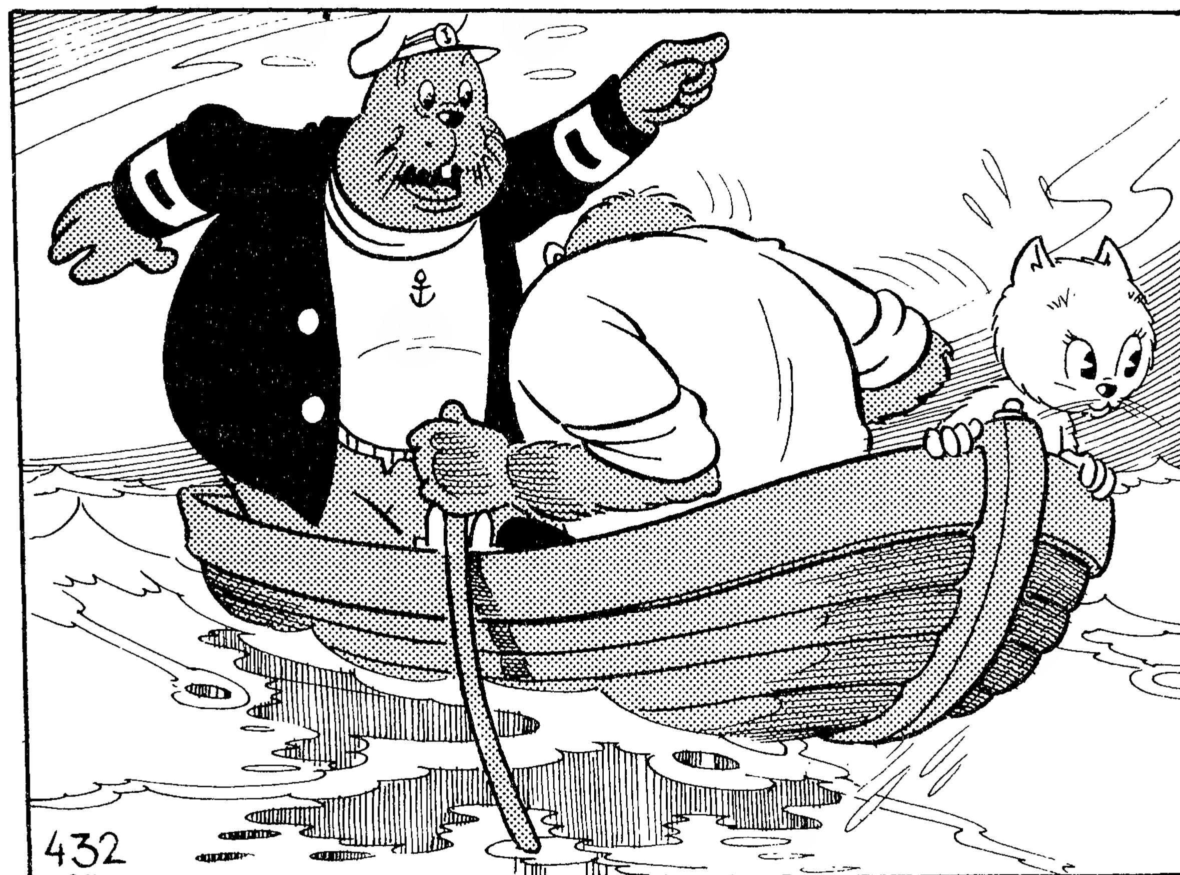
De Albatros stoomde langzaam op Kaap Lava af en ankerde op de plek, waar meestal de loods aan boord kwam om het schip in de haven te brengen. Maar deze keer bleef alles stil en eenzaam in de baai. Er voeren geen schepen en er was zelfs geen enkel rookpluimpje van een sleepboot aan de haveningang te zien.

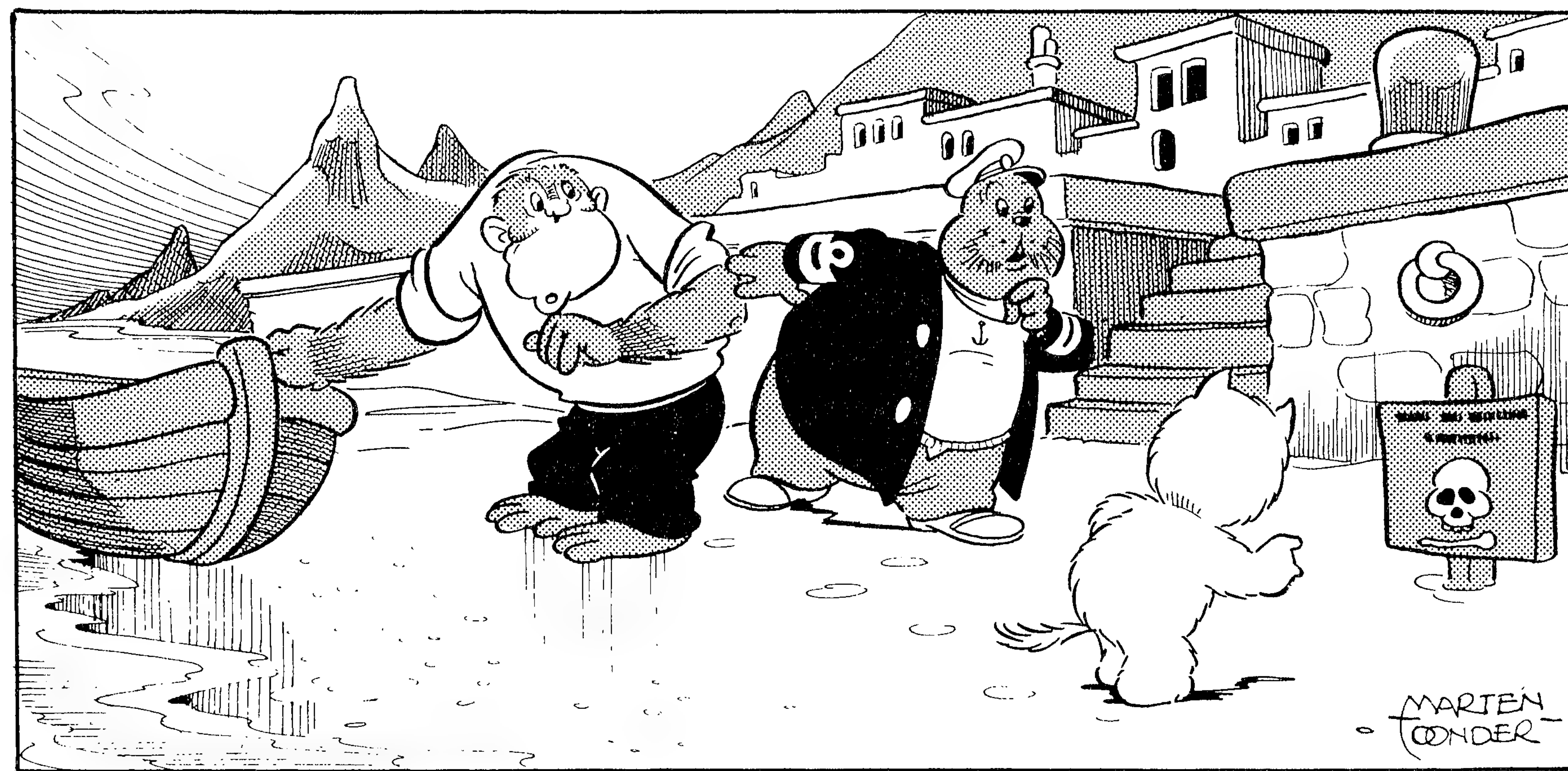
'Een raar geval,' zei kapitein Wal Rus, 'ik begin nu toch ook te geloven, dat er iets niet in de haak is. Probeer eens of je verbinding kunt krijgen, marconist!'

'Dat hoef ik niet eens meer te proberen,' zei de marconist, 'ik ben al een uur lang bezig om verbinding te zoeken, maar alle zenders op Kaap Lava zwijgen! Er is er geen meer, die antwoord geeft! Het is een raar geval!'

'Hm,' zei de kapitein, 'niet in de haak, net als ik al zei! Geen verbinding, geen loods, geen agenten voor de lading... Ik ga er zelf op af! Ik ga eens kijken, wat daar aan de hand is!' Wal Rus liet een kleine sloep strijken en sprong er in.

'Kom mee, Tom Poes,' zei hij, 'jij lijkt me de meest geschikte, om met me mee te gaan, ik ruik onraad! Het zou best eens kunnen zijn, dat er daar op Kaap Lava vreemde dingen gebeurd zijn, want ik vraag me af, waar alle inwoners zijn gebleven! En jij hebt meer gekke dingen bij de hand gehad... Kom mee, meneer! En die onhandige lummel, die meneer Oetang, mag ons roeien, ik geloof dat hij nogal sterk is!'

Ukkie Oetang sprong dus ook in de sloep en begon te roeien, kapitein Wal Rus hield het roer en Tom Poes hing voorin over het randje te kijken. Kaap Lava kwam langzamerhand naderbij, de kades en het strand werden zichtbaar, maar nergens was een mens te zien. Alles was even doods en verlaten en zag er vervallen uit.

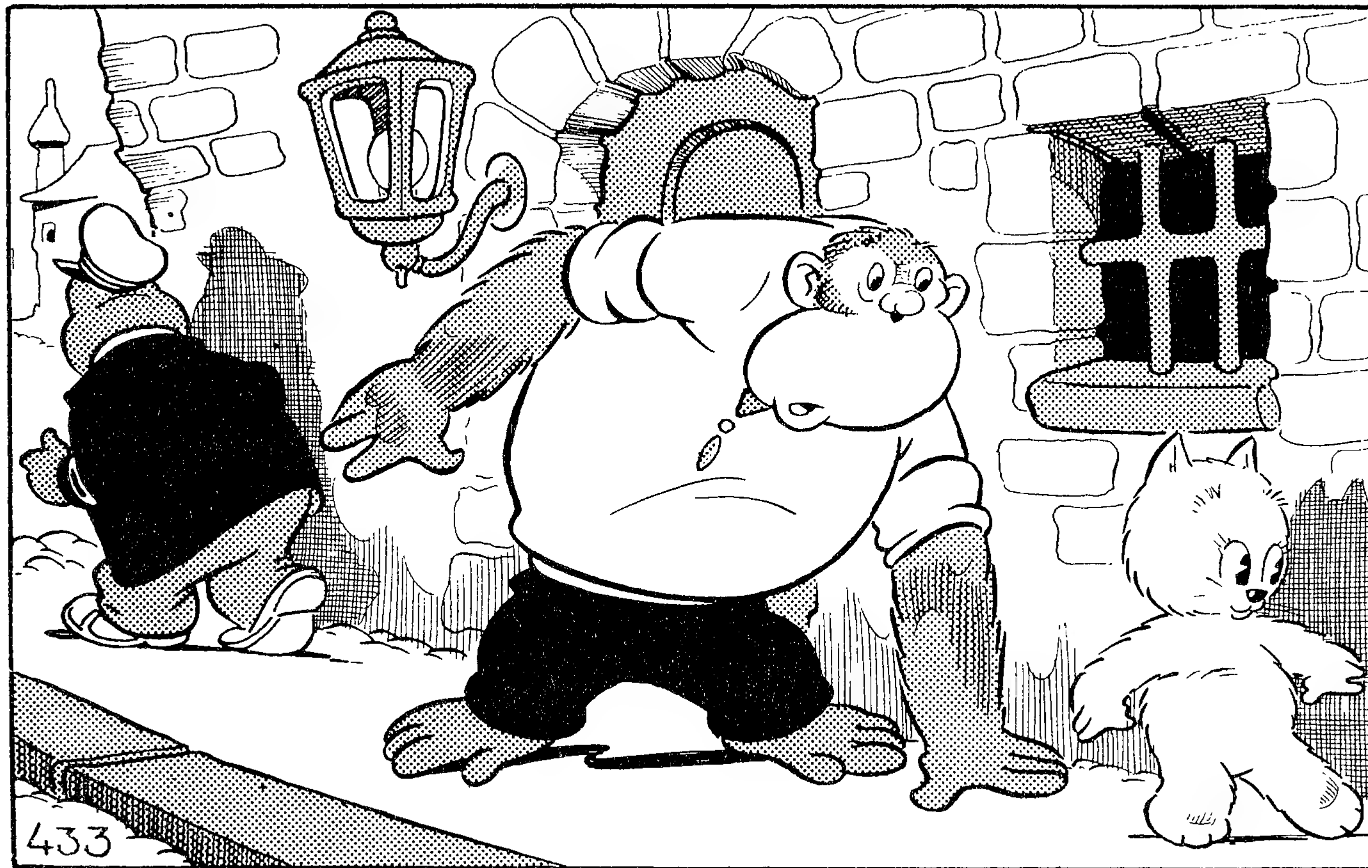
'We gaan niet naar de haven,' zei de kapitein, 'het lijkt me het beste om maar eerst eens op het strand te landen en rustig rond te kijken. Wanneer er werkelijk onraad is, zal je dat eerder in de haven dan op het zand vinden.'

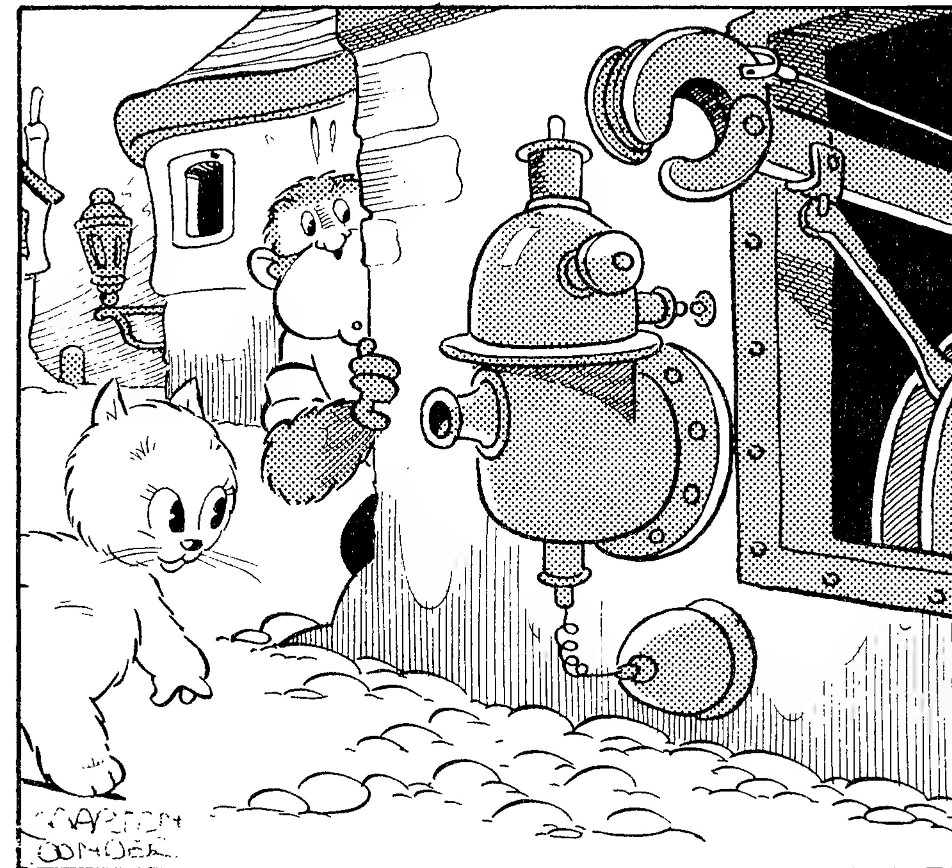
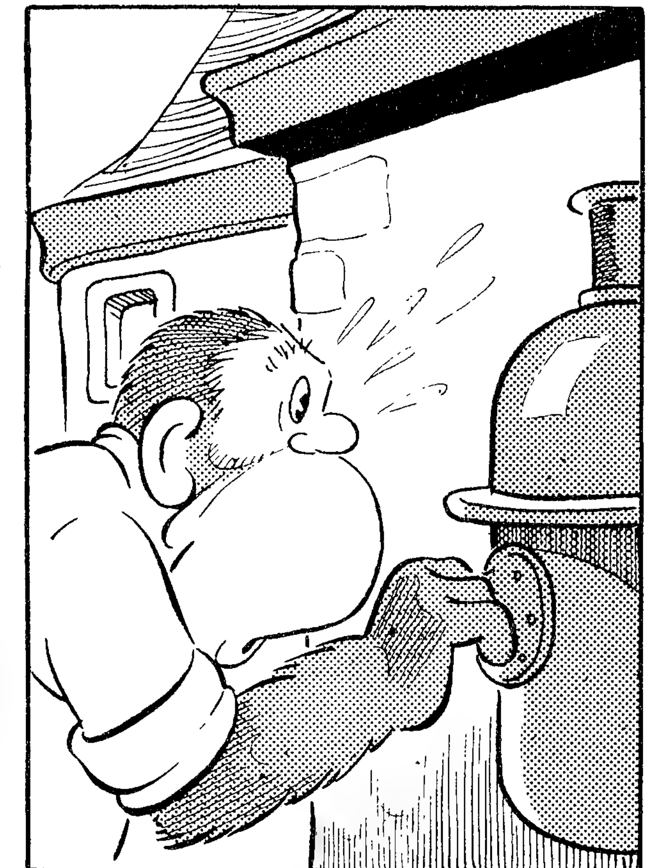
De sloep schoof dus na een kwartiertje op het strand en terwijl Wal Rus en Tom Poes er uit sprongen, trok Ukkie Oetang de boot op het droge, zodat ze niet weg kon drijven.

'Het is eb,' zei Wal Rus, 'als het vloed is staat het water meestal tegen de kade. We moeten zorgen, dat we niet te ver van de sloep af gaan, want als het hoog water wordt, moeten we hem hoger optrekken. En nu gaan we maar eens wat rondkijken. Hier is de trap naar de kade, kom mee, meneer!'

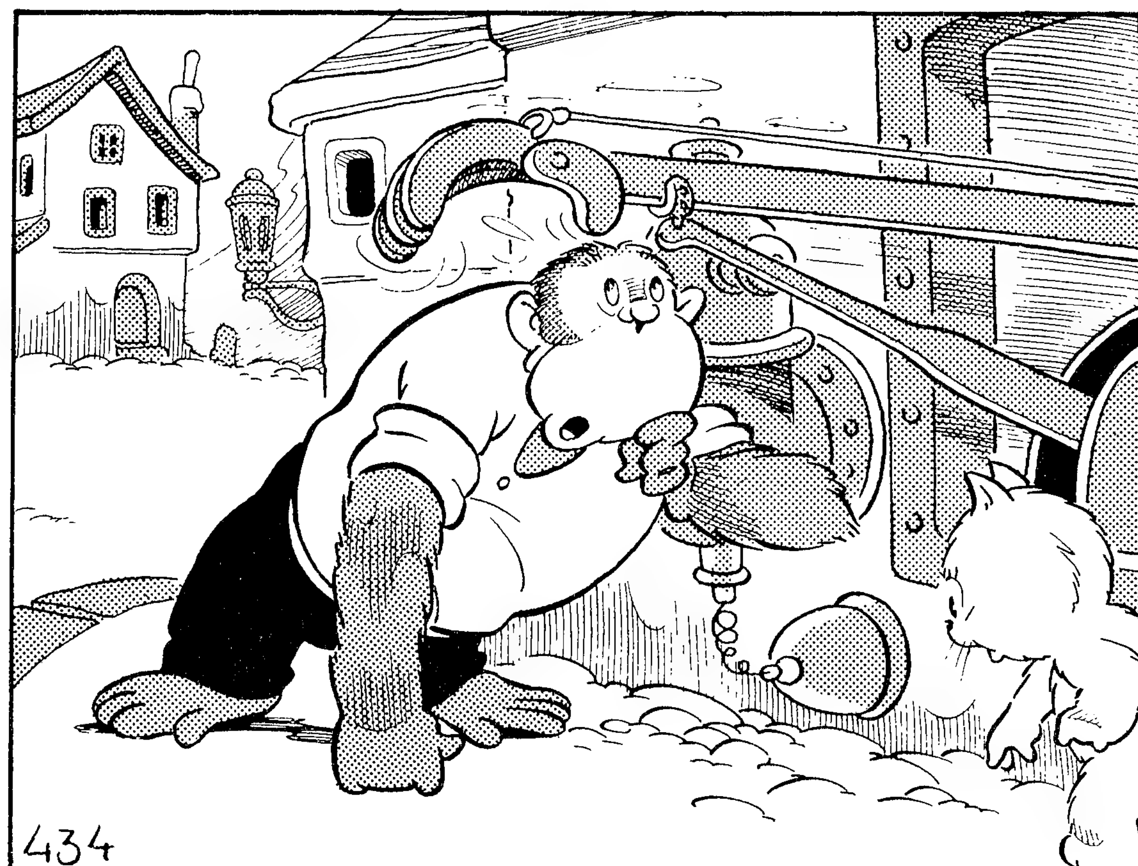
'Wacht eens even,' zei Tom Poes, 'hier staat een bord met een doodshoofd er op! Wat zou dat kunnen betekenen?'

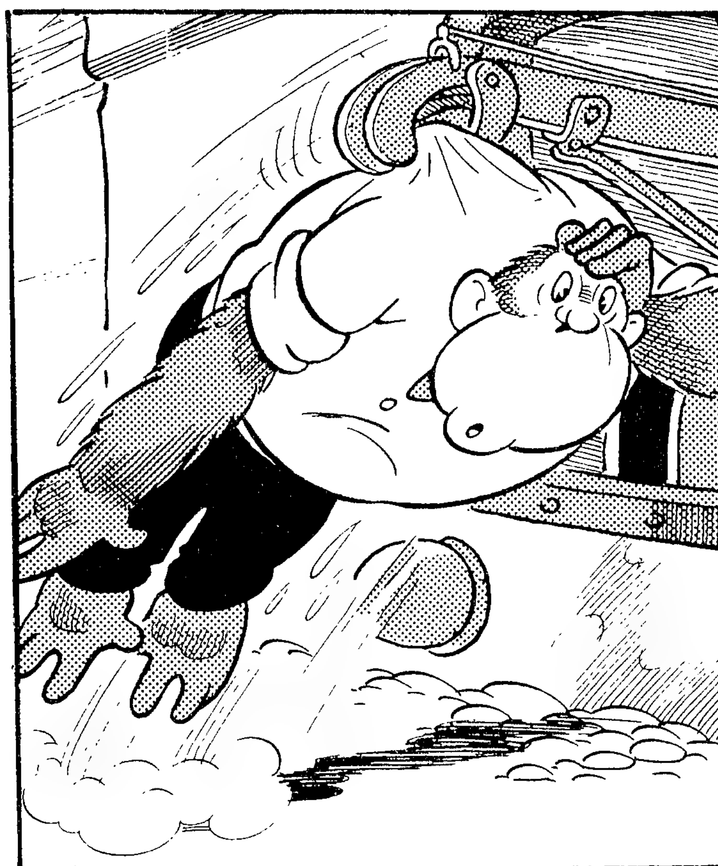
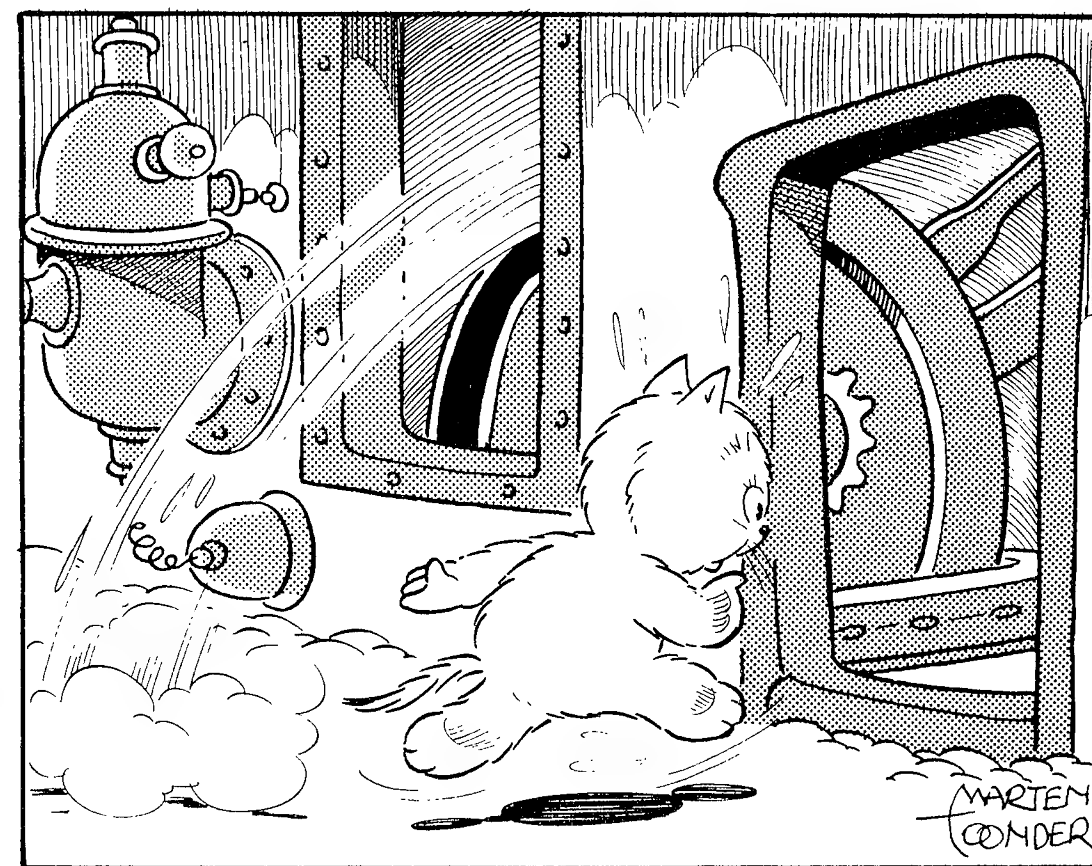
'Dat betekent, dat hier levende wezens zijn!' zei Wal Rus. 'Kerels, die ons bang willen maken!'

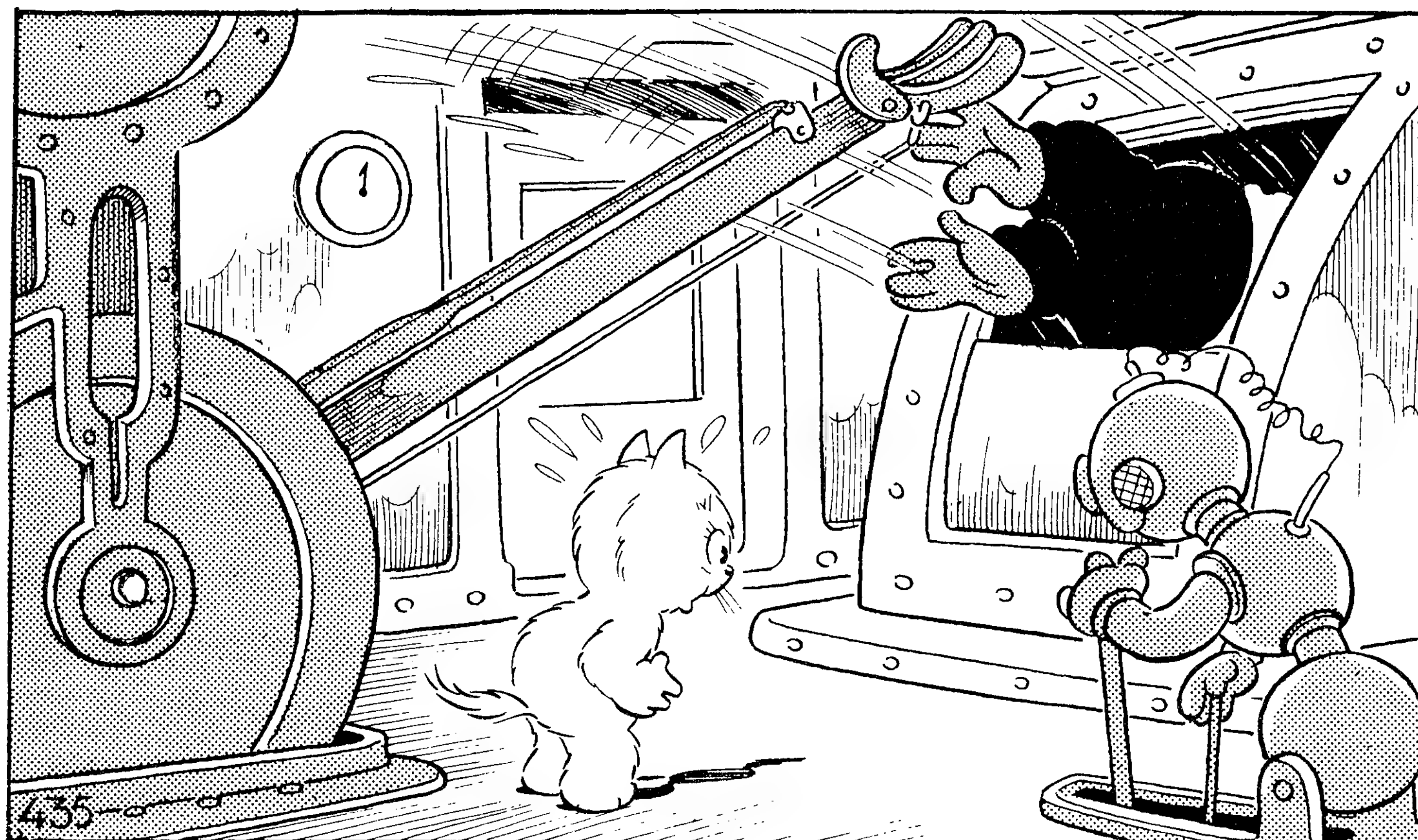

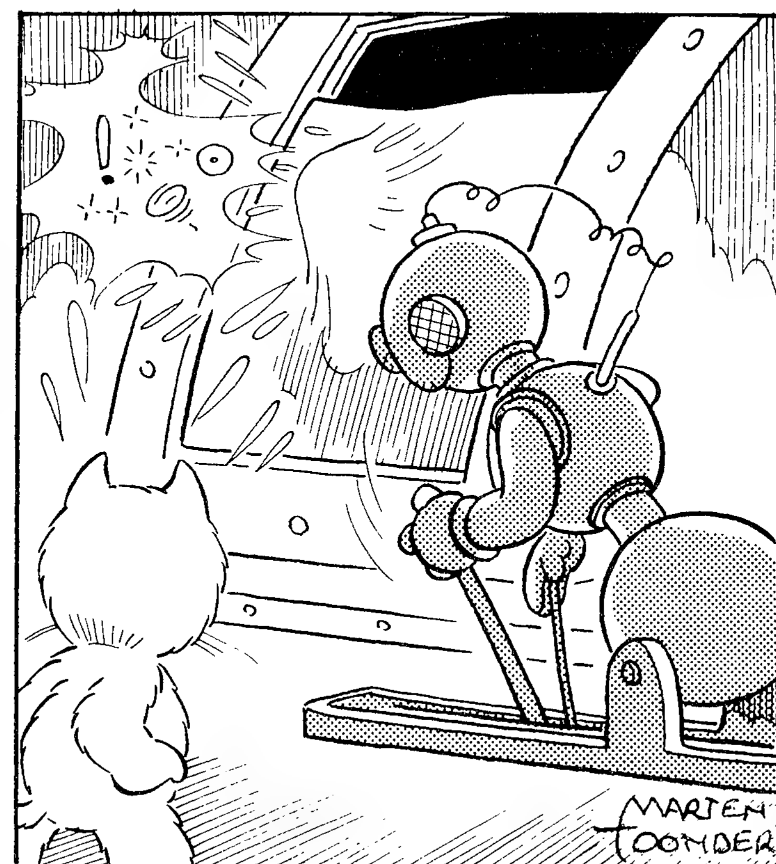
'Het lijkt me het beste,' zei Tom Poes, 'dat we niet allemaal dezelfde kant opgaan. U gaat hier bijvoorbeeld links de hoek om, kapitein, dan ga ik met Ukkie naar rechts. Als we dan dit blok zijn omgelopen, ontmoeten we elkaar vanzelf weer. Hoe lijkt u dat plan?'
'Hm, goed,' zei Wal Rus, 'ik links, jij rechts! Goed! Maar kijk uit je doppen, Tom Poes! De lucht bevalt me hier niet! Niet gezond voor een eerlijk zeeman! Die overgehaalde landhaaien hebben hier iets raars uitgehaald, daar kan je donder op zeggen, meneer!'
Kapitein Wal Rus verdween dus met schommelende passen om de hoek en Tom Poes sloop met Ukkie Oetang voorzichtig verder. Ze hadden nog niet erg ver gelopen, toen Tom Poes ineens stil bleef staan. Tjonge, dacht hij, wat is dat hier voor een vreemd apparaat!!?? Zoiets heb ik nog nooit gezien! Vreemd, dat dat hier maar zo op straat staat en dat dat raam open is! Het lijkt wel een hand! Maar och, er is niemand te zien, dus gevaarlijk zal het wel niet zijn en bovendien heb ik nu wel iets anders te doen, dan geheimzinnige toestellen te bekijken. Dat komt straks wel.
Tom Poes wandelde dus verder, terwijl hij scherp om zich heen keek, maar Ukkie Oetang was nieuwsgierig uitgevallen.
Mooie bal!, zei hij tegen zichzelf. Bal met pijp en stok en alles! Errrrg mooi! En een toet en een fluit... Zal ik eens op blazen! Ukkie Oetang stak een van zijn grote handen uit en trok aan het kleine buisje, dat een eindje naar buiten stak. Had hij dat nu maar niet gedaan...

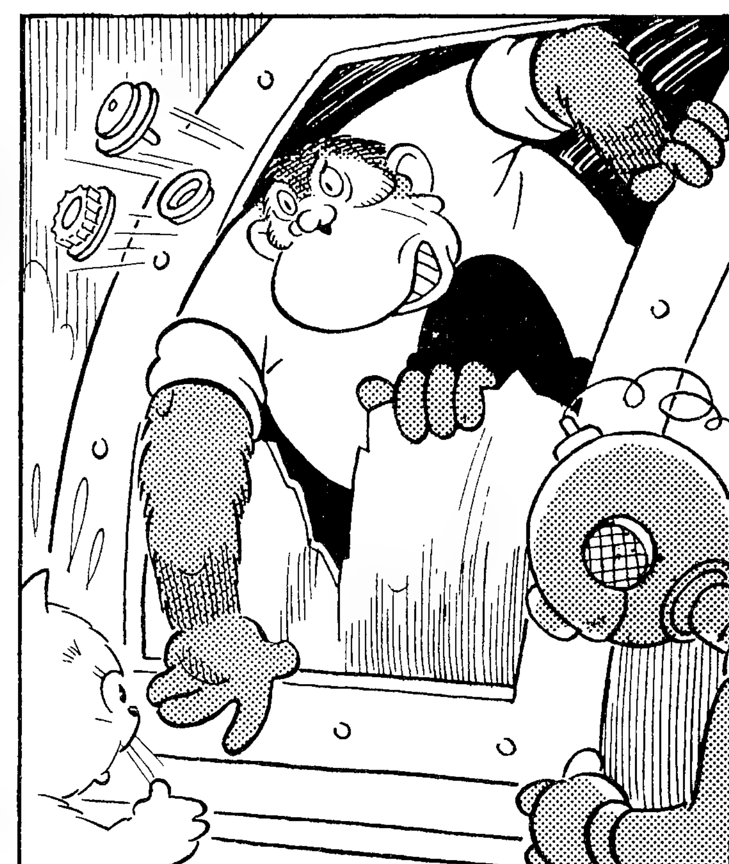

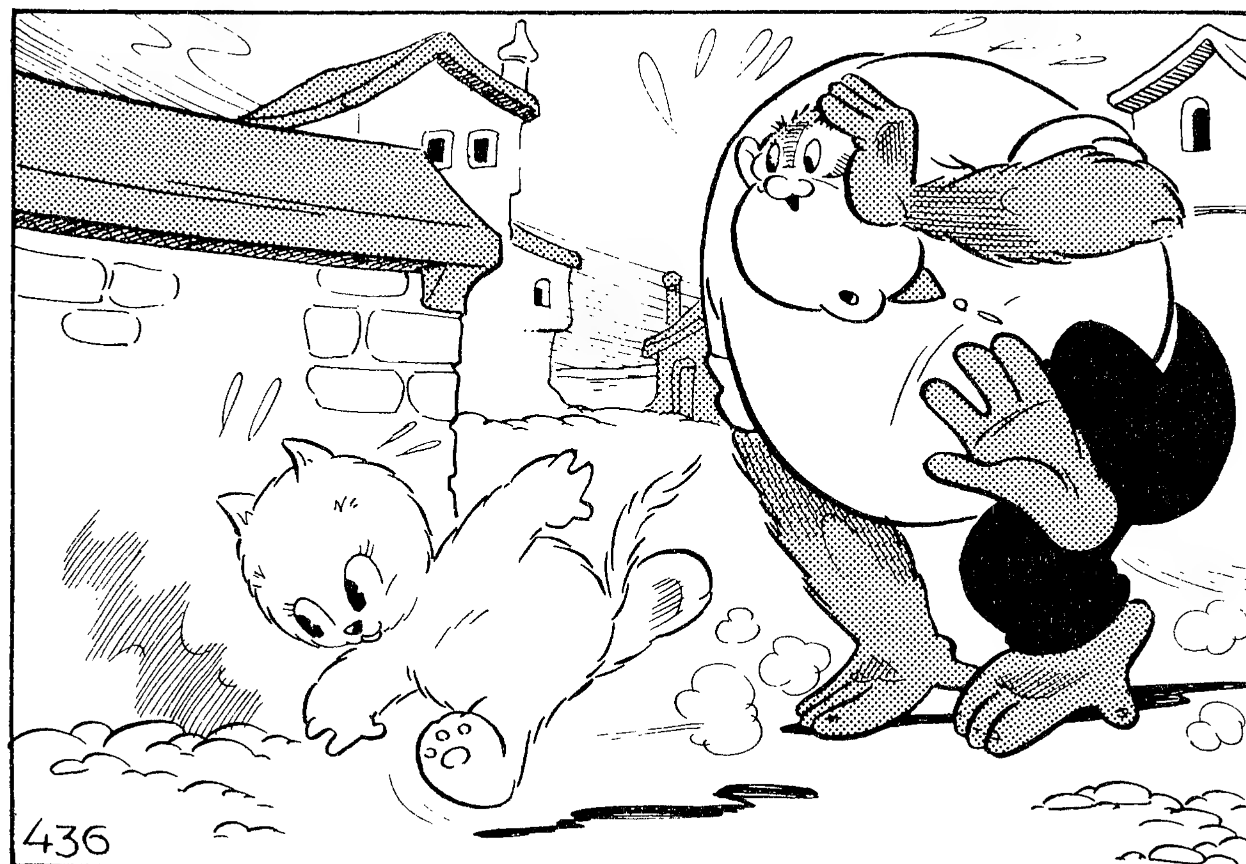
Ukkie Oetang draaide eens aan het buisje, en net toen hij er op wilde gaan blazen, begon er binnen in de kamer iets te ratelen, het wiel begon te draaien en de stalen arm met de ijzeren hand er aan schoot plotseling naar voren en greep Ukkie in zijn boezeroen.
'Ho!' riep hij verschrikt, 'niet doen jij! Jij kietelt mij! Laat los!'
Tom Poes, die al een eindje verder gelopen was, draaide zich om en zag, dat de stalen arm met grote snelheid naar binnen getrokken werd, terwijl Ukkie onder aan de ijzeren hand hing te spartelen. Tom Poes schrok, dat begrijp je! Het was een vreemd gezicht, een groot, zwaar iemand als Ukkie Oetang onder aan een dunne stalen arm door een open raam naar binnen te zien schieten.
Dat is niet in orde! dacht Tom Poes. Er moet iemand binnen staan, die ons heeft zien komen en die er op uit is ons gevangen te nemen! Maar dan heeft die iemand toch buiten mij gerekend: Ik zal zien wat ik doen kan om Ukkie te redden. Heer Oetang is wel vijf en twintig maal zoo sterk als ik, maar veel hersens heeft hij niet en bang is hij ook!
Tom Poes rende dus zo vlug als hij kon door de open deur heen naar binnen in de kamer, waar een groot wiel piepend en snorrend aan het draaien was...

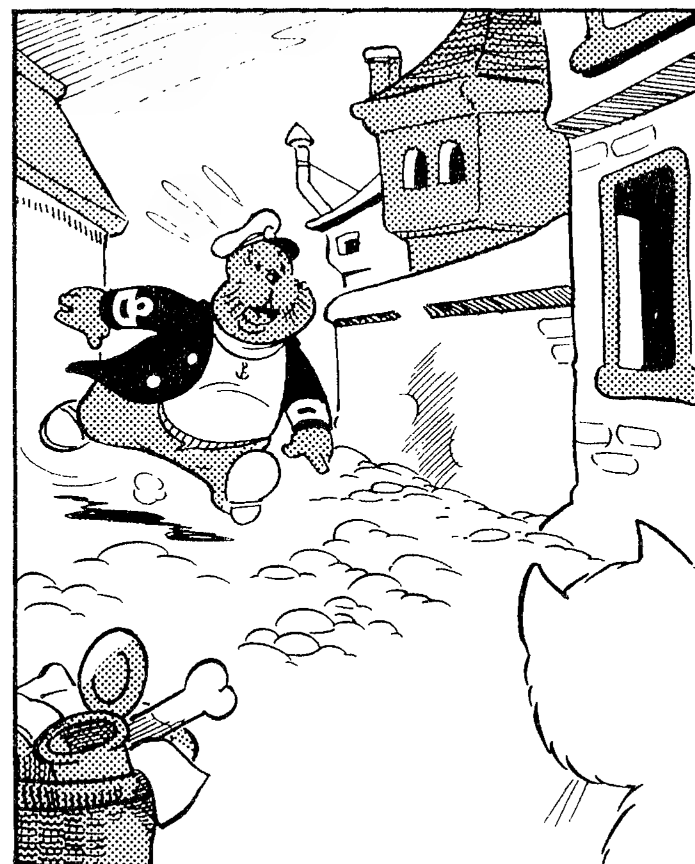
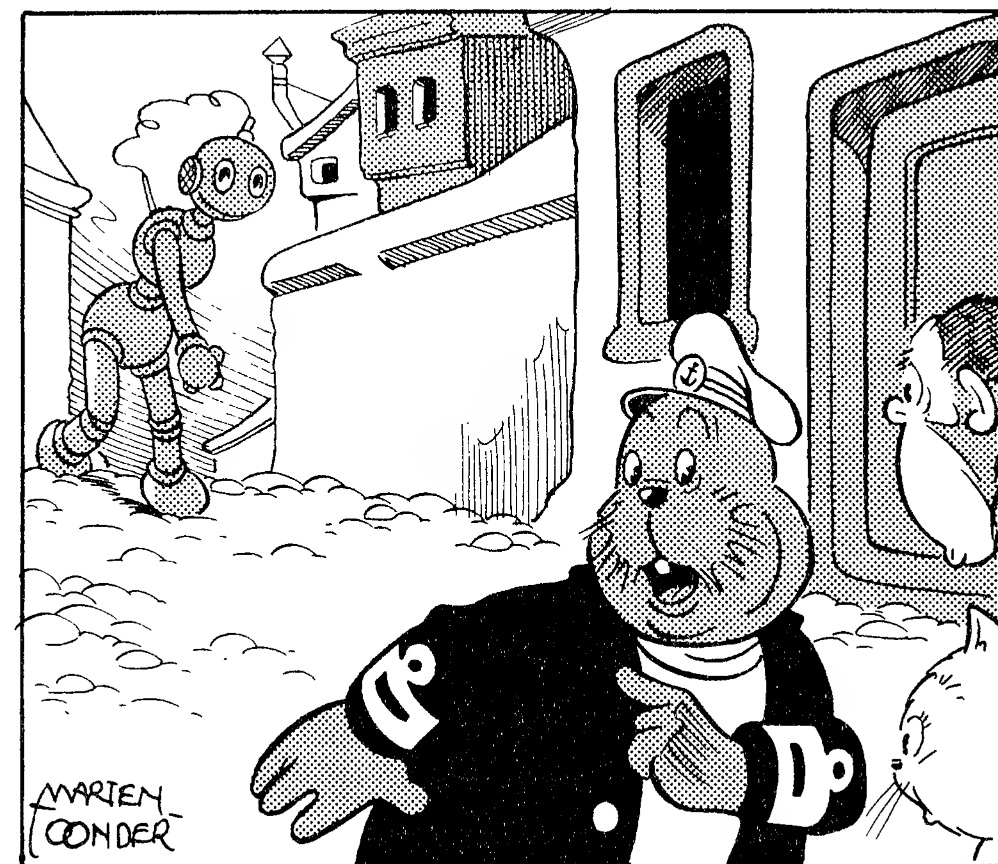

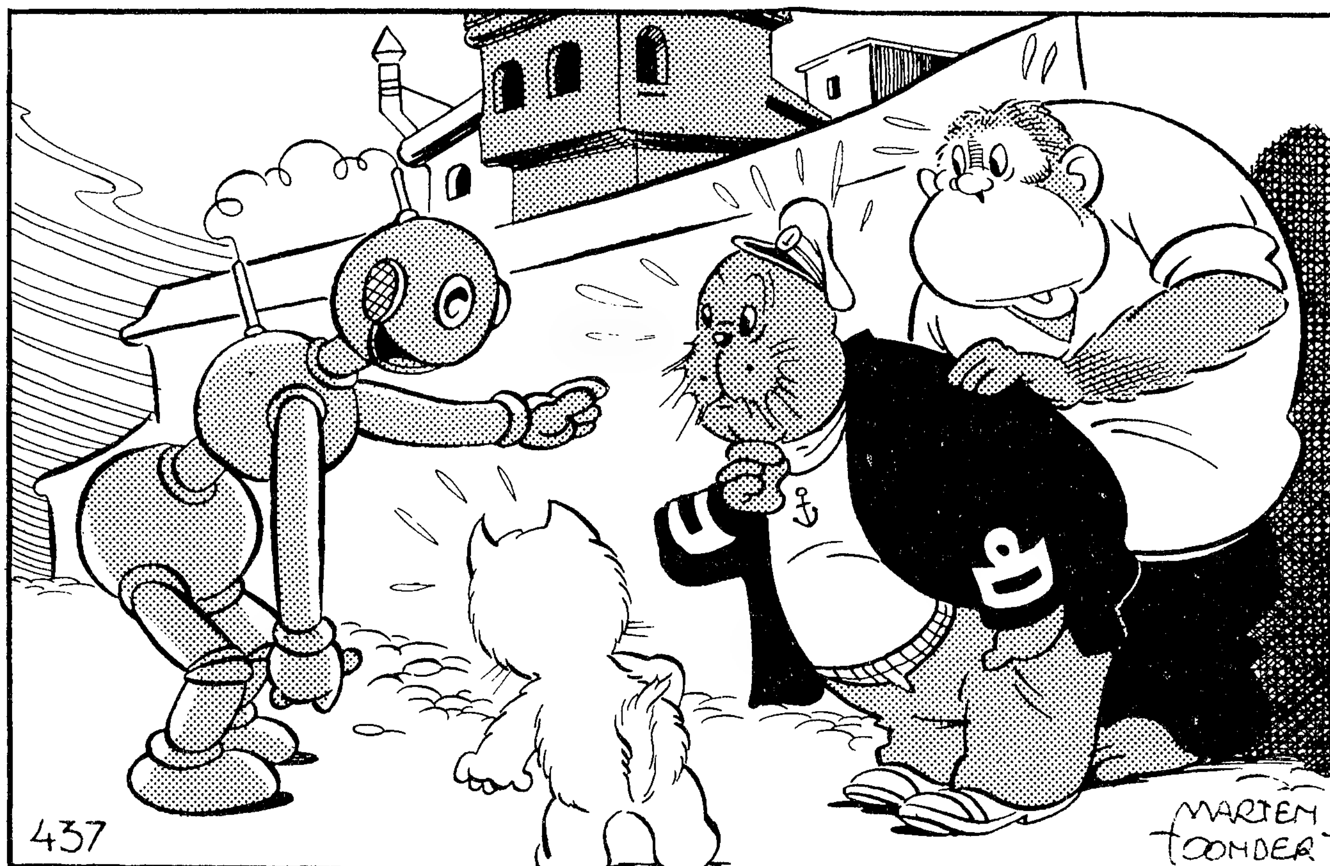

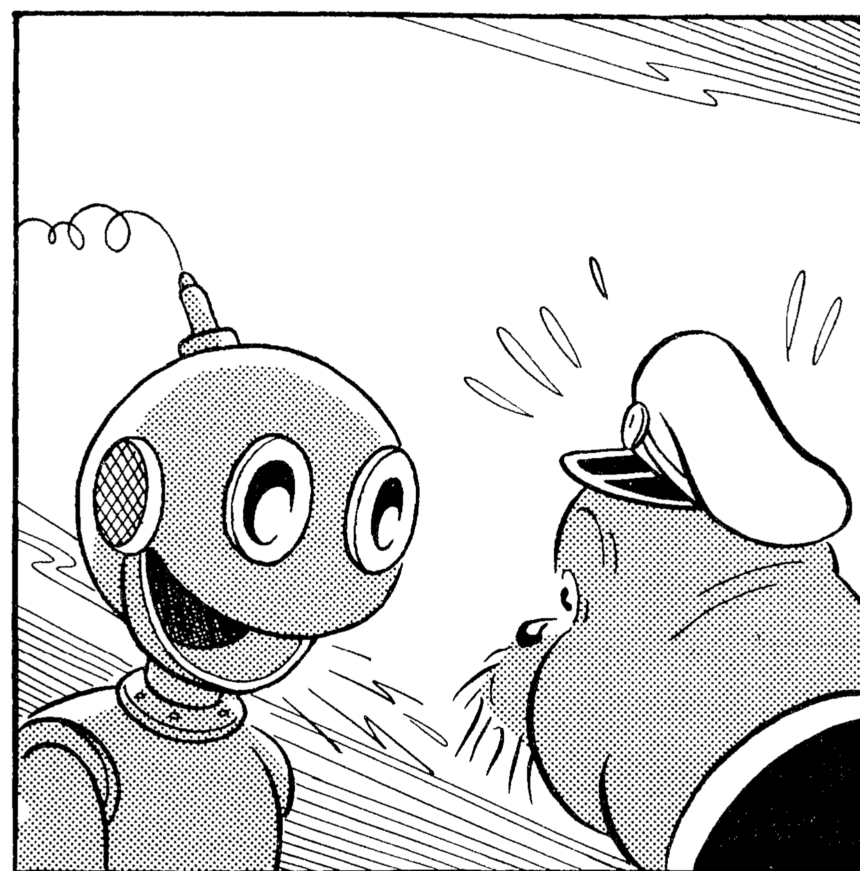
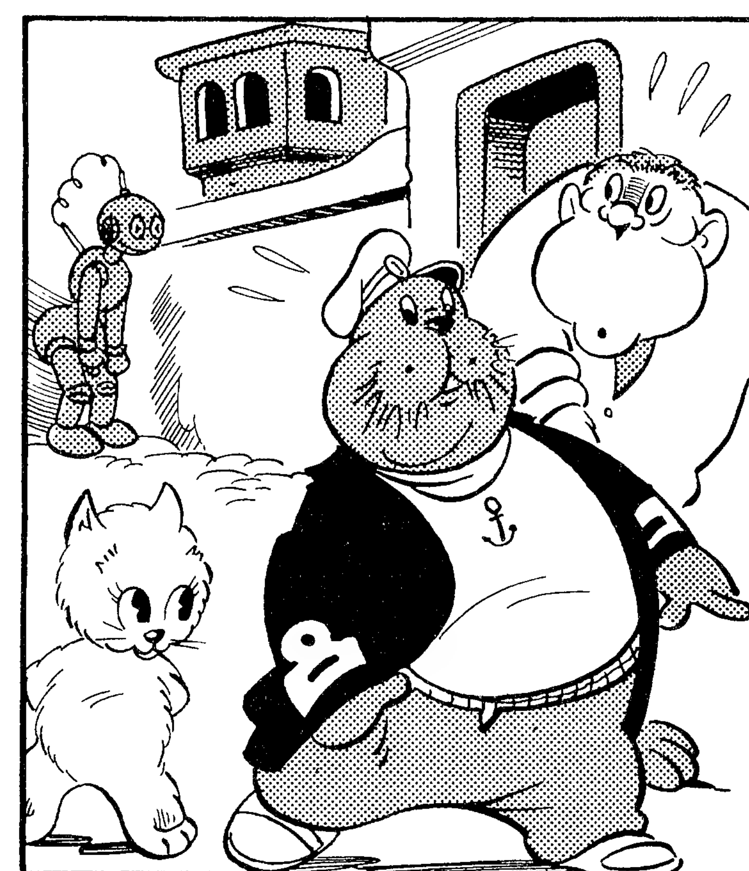
Tom Poes holde het oude huisje binnen en bleef midden in de kamer met een schok van verbazing stilstaan. Nu, het was heus geen wonder, dat hij zo verbaasd was, want daar binnen was een soort machinekamer, vol vliegwielen, electrische draden, stangen en raderen. En Ukkie Oetang werd door de lange, stalen arm met de klauw er aan met een vaart door die kamer heen getrokken. Net toen Tom Poes binnenkwam, werd hij met een luide plof door een opening in een stalen koker gegooid, zoodat de wanden dreunden.
Tjonge, dacht Tom Poes, ik ben blij dat heer Oetang nogal dikke beenderen heeft! Maar ik zou wel eens willen weten, wie de iemand is, die dit op zijn geweten heeft! Het is toch een rare liefhebberij om ergens in een straat van een verlaten stad een machine te bouwen die voorbijgangers naar binnen trekt en door een koker naar beneden gooit! Er is hier niemand te zien... Maar wacht eens... Wat is dat daar??? Het lijkt wel een mens!! Een mens van staal of van blik, een gewoon mens is het in ieder geval niet... Ik begrijp er niets van.
Op dat moment klonk er vanuit de stalen koker een luid gebons, dat er op duidde, dat Ukkie Oetang ongeduldig werd en er uit wilde. Nu, je weet zo langzamerhand wel, hoe hij is, en het duurde ook niet lang, of de stalen platen waren helemaal krom en verbogen. Toen kwamen zijn handen te voorschijn, hij scheurde de stalen schuifdeur doormidden en klom naar buiten. De stalen man had zich nergens iets van aan getrokken, hij bleef de hefboom, die de deur omhoog moest brengen, naar zich toe trekken ook toen die deur al lang kapot was.
Nee, dacht Tom Poes, een echt mens is het toch niet, al lijkt hij er ook op: het is maar een gewone machine!

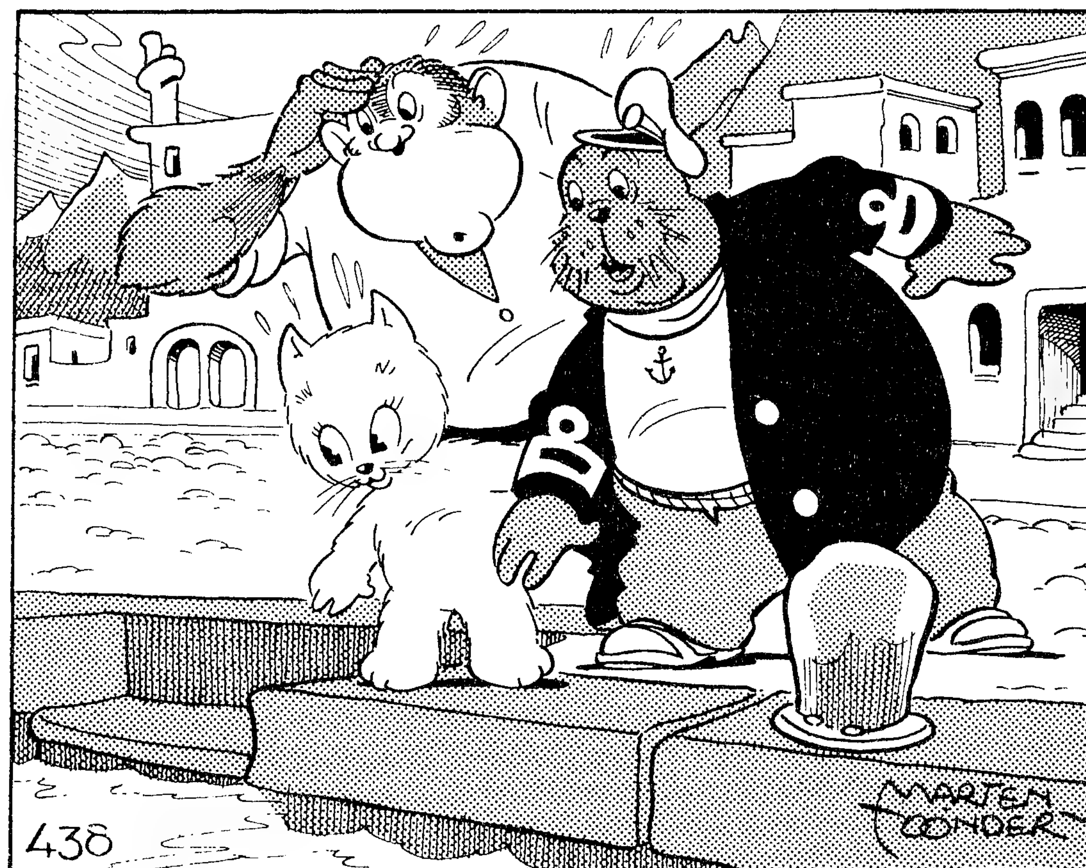
‘Kom mee,’ zei Tom Poes tegen Ukkie Oetang, ‘we moeten hier niet te lang blijven, want we weten niet wat ons in dit vreemde huis nog te wachten staat! Kom mee Ukkie, hollen!!’
‘Wie heeft arrrme kleine zeeman in hok gegooid?’ vroeg Ukkie. ‘Ikke vond niks niet leuk!! Ikke wil kijken wie dat gedaan!! Grrrrr!’ Het was voor het eerst, dat Tom Poes hem boos zag en omdat hij bang was, dat Ukkie nog meer domme dingen zou gaan doen, pakte hij hem bij een arm en zette het op een lopen. Heer Oetang was zijn boosheid direct vergeten, toen hij Tom Poes zag hollen.
‘Waarrrrrom jij harrd lopen?’ vroeg hij, terwijl hij met grote sprongen naast Tom Poes rende. ‘Jij toch nooit bang? Jij toch grroot en sterrrk? Oeie, ikke wou, dat ikke zo grrroot en zo sterk was! Oeie! Ikke klein en altijd bang...’
‘Je bent dom,’ zei Tom Poes, ‘je bent helemaal niet klein, alleen maar erg dom! Maar wacht eens even, daar komt de kapitein aan en hij ziet er voor zijn doen nogal opgewonden uit!’
Ja, kapitein Wal Rus kwam met grote stappen het straatje in, waar Tom Poes en Ukkie stonden.
‘Hallo!’ riep hij, ‘blij, dat ik je zie, meneer! Sakkerloot, wat dit voor een overgehaalde plaats geworden is, snap ik niet! Het is hier erg veranderd, sinds ik hier voor het laatst was... En de bewoners zijn nog het ergste! Ik liep hier de hoek om en toen zag ik ineens een rare kerel staan met een blikken pakje aan. Nou, ik dacht natuurlijk: Fijn, daar staat een landhaai, die me kan vertellen waarom de loods niet aan boord gekomen is en ik naar hem toe. Maar de vent gaf geen antwoord! Geen woord meneer! En toen ik me omdraaide en wegliep kwam hij achter me aan! Daar is hij! Nu moet je me toch eens vertellen of je ooit zo’n rare snoeshaan gezien hebt, Tom Poes?’

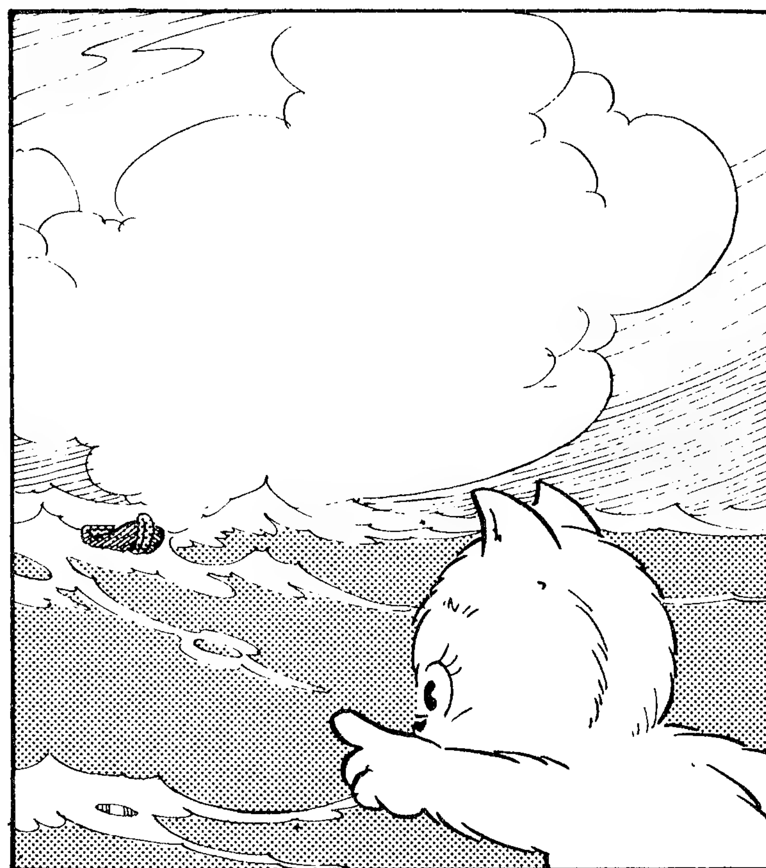
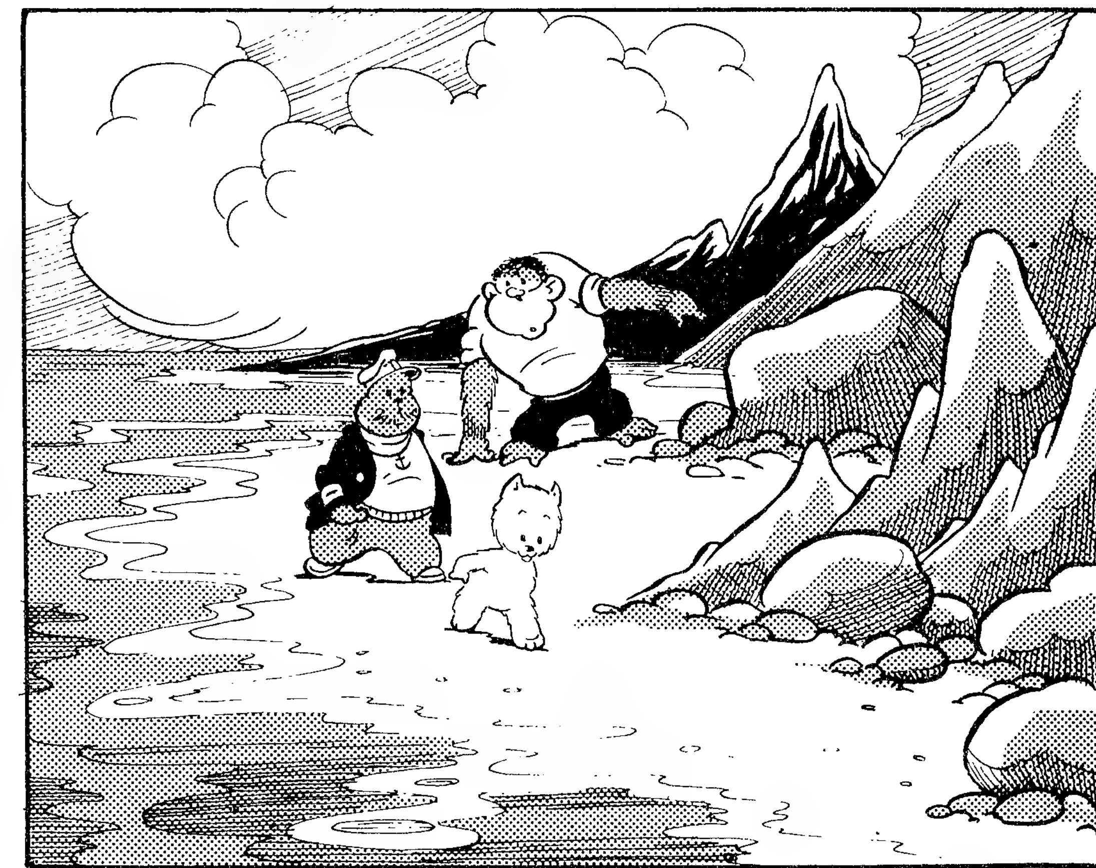

Aan het eind van het straatje was een vreemde figuur verschenen, die met langzame en regelmatige passen op kapitein Wal Rus afliep. Hij leek wel een beetje op de vreemde figuur, die in het huisje aan de hefboom had staan trekken, alleen met dit verschil, dat die geen voeten had gehad en deze wel.
'Wat moet je van me, meneer?' vroeg de kapitein, 'heb ik soms iets van je aan? Doe je mond open, als een eerlijk zeeman je wat vraagt. Of wil je soms een pak klappen hebben? Geef antwoord, kerel!'
'Ik geloof niet, dat het een echt mens is, kapitein!' zei Tom Poes, 'hij lijkt meer op een machine met benen en een hoofd. Ze noemen zoiets een robot, geloof ik.'

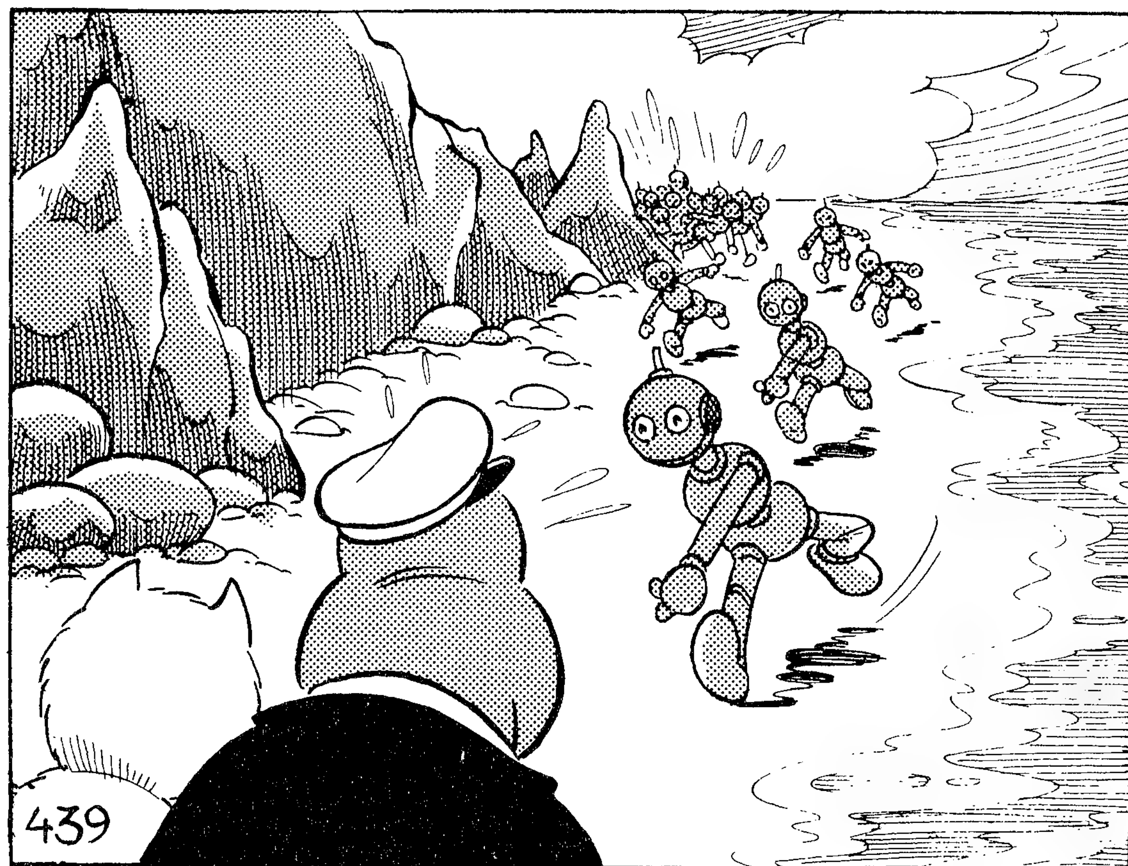
De vreemdeling was intussen vlak bij hen gekomen en stond stil. Toen ging zijn mond open, er begon iets binnen in hem te draaien en plotseling klonk er een metalen stem uit zijn binnenste.
'Ga... weg...!' zei de stem, 'ga... weg... van... Kaap... Lava...! Ga... weg! Ga... weg... van...'
'Ja, ja, nu weet ik het wel,' zei Wal Rus ongeduldig, 'schei uit met je gezeur! Je denkt zeker, dat je een flinke kerel bent met je blikken hoedje op! Maar ik lach om je! Bah! Wat een vent! Kom mee, Tom Poes!' Wal Rus draaide zich om en liep met grote stappen weg. 'Dat heb ik hem flink gezegd,' mompelde hij.

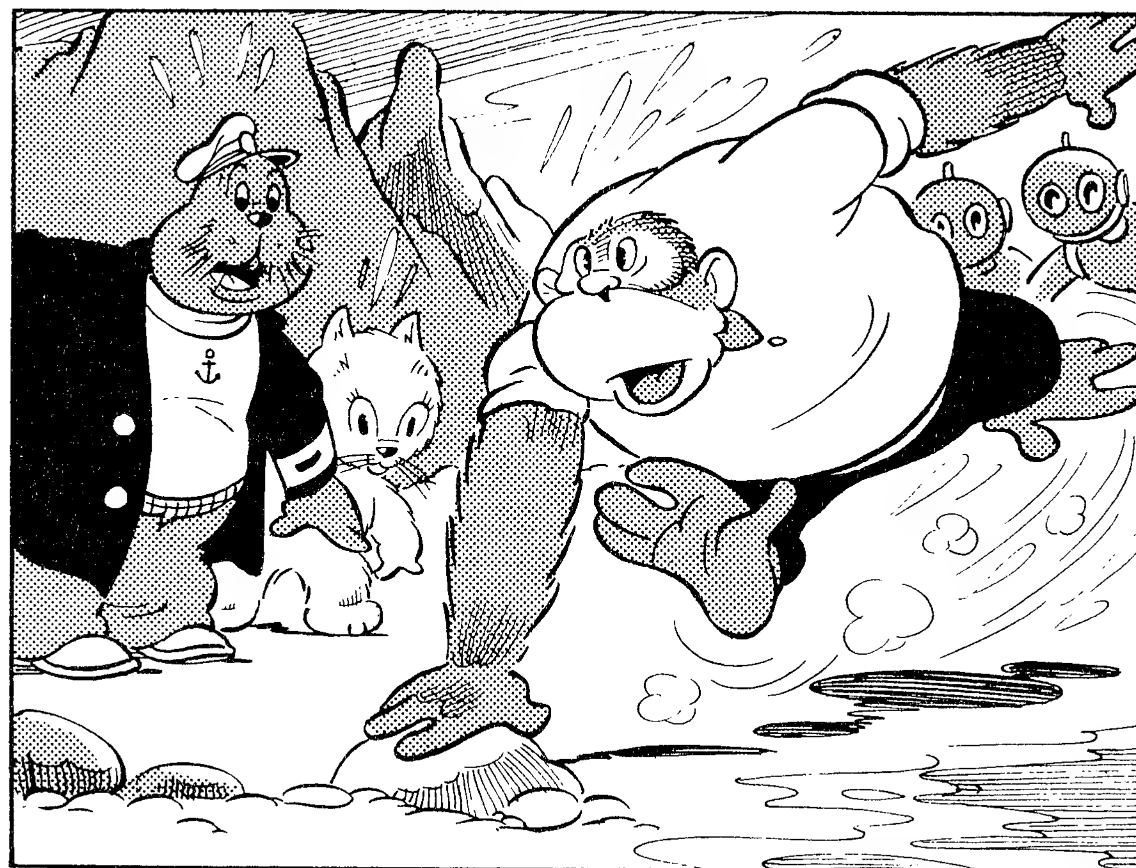
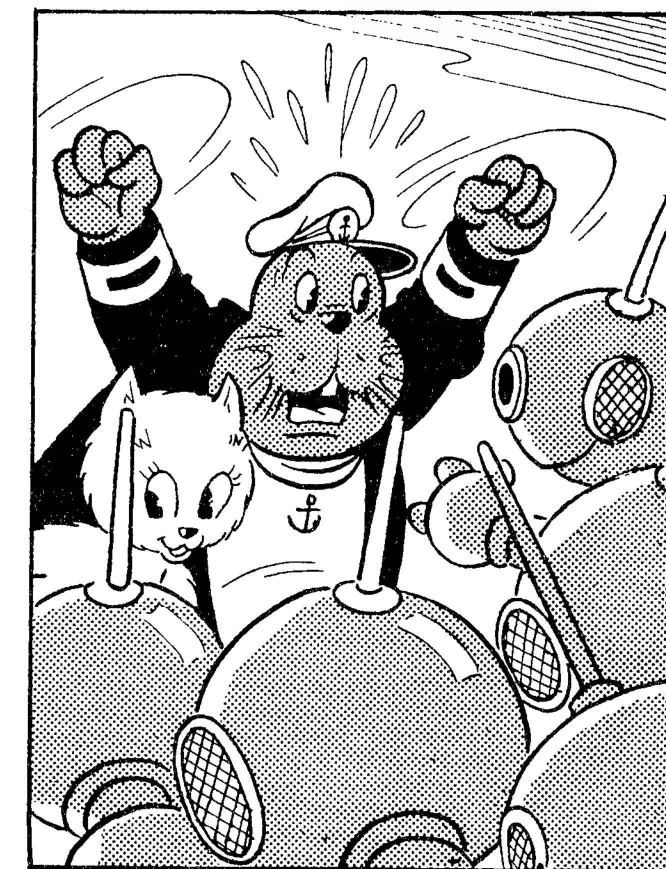

'We moesten nu maar eerst naar onze sloep teruggaan,' zei kapitein Wal Rus. 'De vloed komt in deze streken overgehaald vlug op en als we er niet gauw bij zijn, drijft het ding weg!'
Maar ze waren al te laat; toen ze bij de kade kwamen, klotsten de golven al tegen de rand en was er van de sloep niets meer te zien.
'Sakkerloot!' zei kapitein Wal Rus. 'Daar zitten we dus naast! Wil je wel geloven, dat ik dat niet verduwen kan, Tom Poes? Daar heb ik nu warempel het land over in!'
'Dat helpt u niets!' zei Tom Poes. 'Daar drijft uw boot, kapitein. En er is geloof ik geen kans, dat we haar weer terug krijgen, voordat het weer eb wordt. We kunnen het beste langs het strand gaan wandelen in de richting van de 'Albatros'. Als ze ons maar eenmaal in de gaten hebben kunnen ze ons met een andere boot af komen halen.'

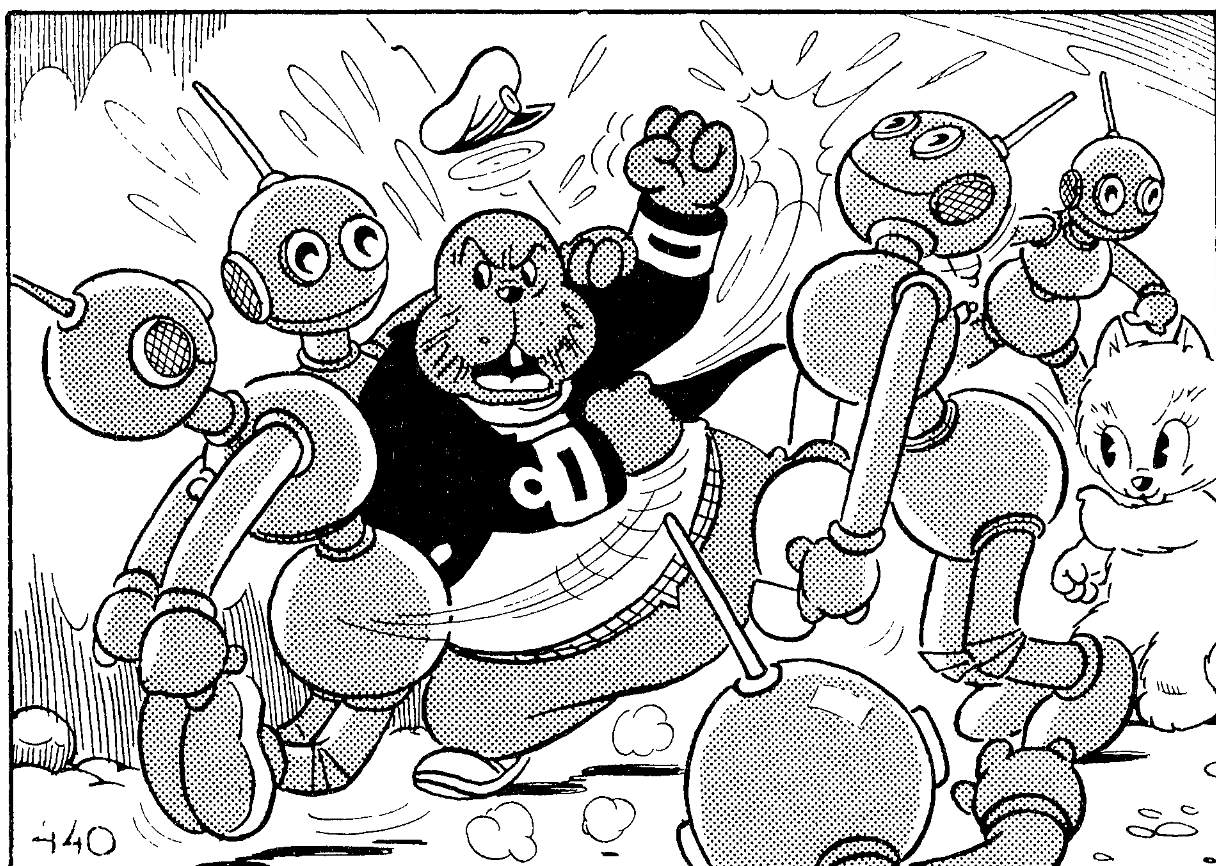
'Goed zo,' bromde de kapitein. 'Langs het strand gaan lopen. Goed zo! Het geheim van Kaap Lava is me erg tegengevallen, Tom Poes! De mensen lopen er in blikken jassen rond en zeggen geen stom woord meer. Ik denk, dat ze de een of andere ziekte hebben en praten verleerd zijn! Daarom geven ze natuurlijk geen radioseinen meer en steken de vuurtorens niet meer aan...'
'Zo eenvoudig is het geloof ik niet, kapitein,' zei Tom Poes. 'Ik geloof niet, dat het mensen zijn, die we ontmoet hebben! Het zijn machines, dat geloof ik! En als u het mij vraagt is dit een van de vreemdste avonturen, die ik ooit beleefd heb.'
Ze waren intussen op het strand gekomen, dat er ook al erg verlaten en eenzaam uitzag...

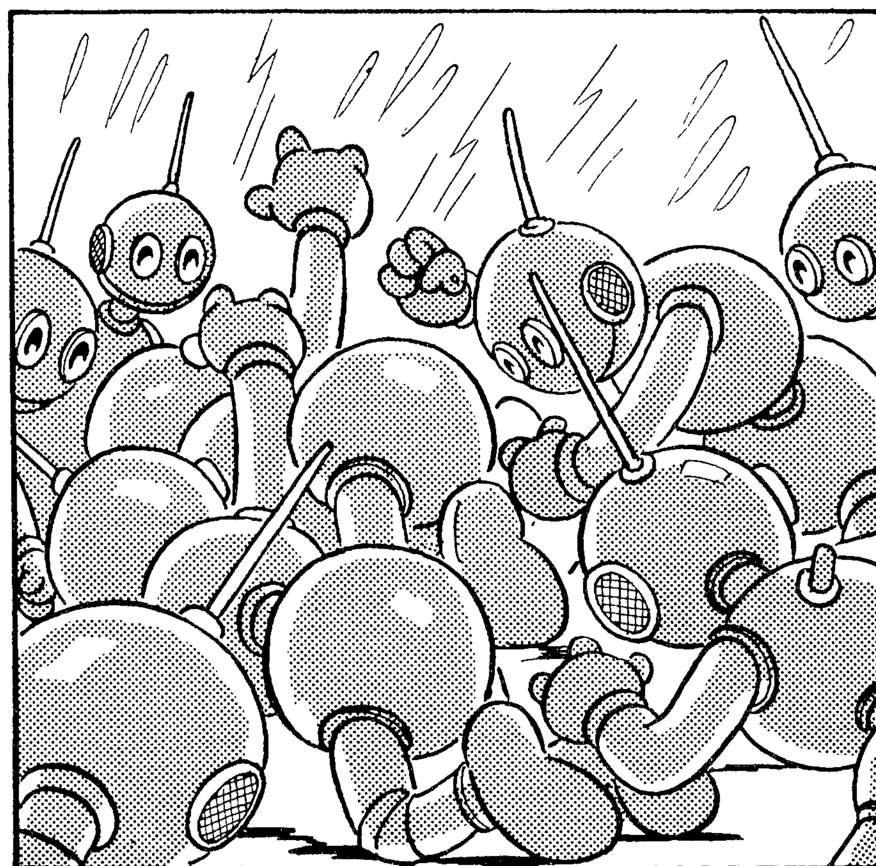

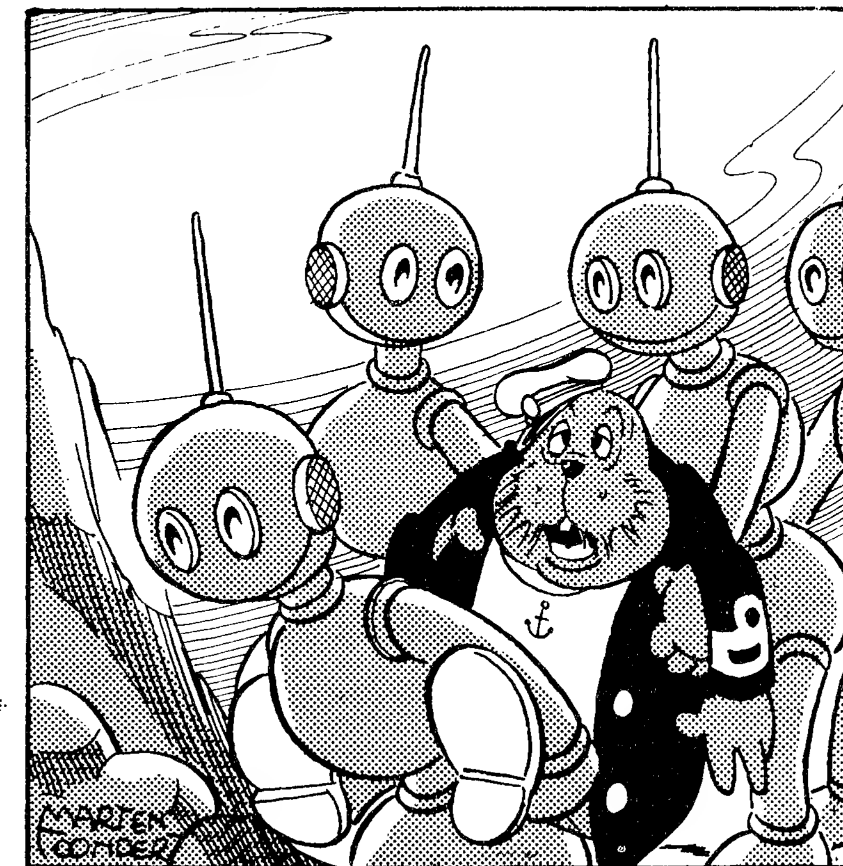

Ze hadden nog niet ver over het strand gelopen, toen er ineens een vreemd geluid van achter de rotsen vandaan kwam. Het was net, alsof er een grote machine ratelend en knarsend in beweging werd gebracht. 'Wacht eens even,' zei kapitein Wal Rus. 'Wat heb ik nu aan de hand? Ik hoor wat! Wat is dat voor een ankerkettingen-geluid? Wacht eens even, meneer!' Nu, hij hoefde niet lang te wachten, want om een rotspunt heen kwam een hele menigte van dezelfde vreemde figuren aanlopen, die ze in de stad hadden gezien. Maar deze vreemdelingen waren lang zo vriendelijk niet, ze liepen erg hard en schenen niets goeds van plan te zijn.

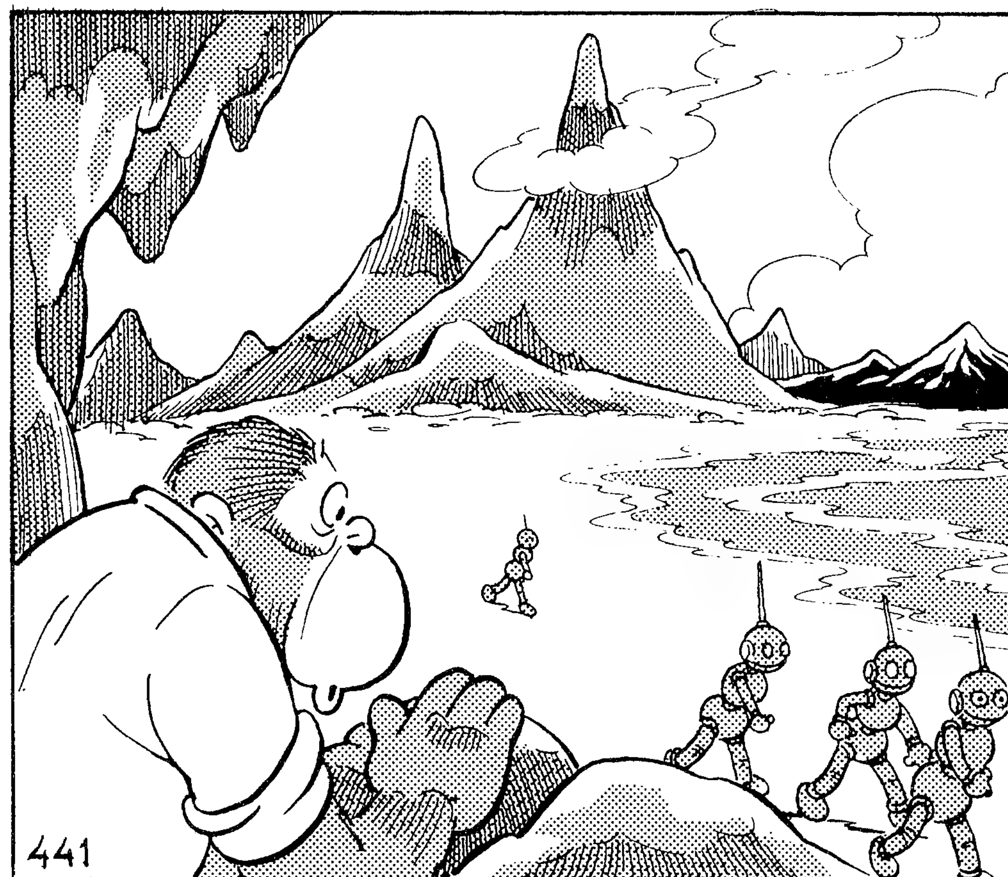
'Stroop je mouwen op, Tom Poes!' brulde de kapitein. 'Die blikken kerels willen vechten! Dat wordt knokken, meneer! Kom, Ukkie! Licht je anker!' Dat hoefde hij geen twee keer te zeggen, want heer Oetang lichtte zijn anker en holde weg, niet om tegen de blikken mannen te gaan vechten, maar net de andere kant op.
'Ikke niet knokken!' riep hij. 'Ikke vrrriendelijk klein zeeman en doe nooit iemand kwaad!'
'Die is weg,' zei Tom Poes, 'we zullen het samen op moeten knappen, kapitein.' De blikken mannen waren nu vlak bij gekomen en sloten Wal Rus en Tom Poes helemaal in...

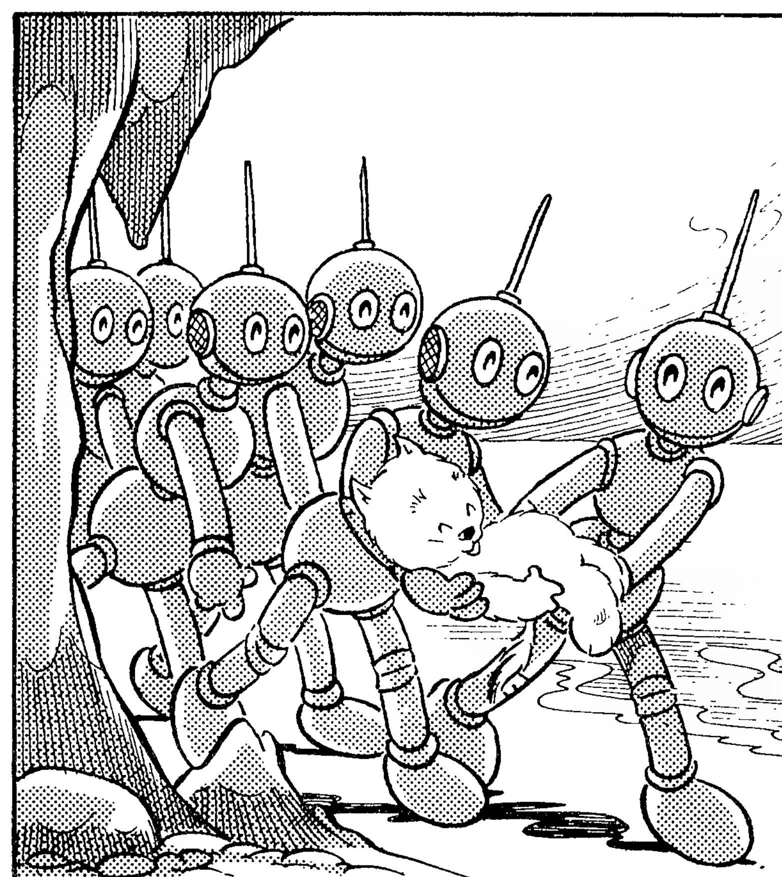

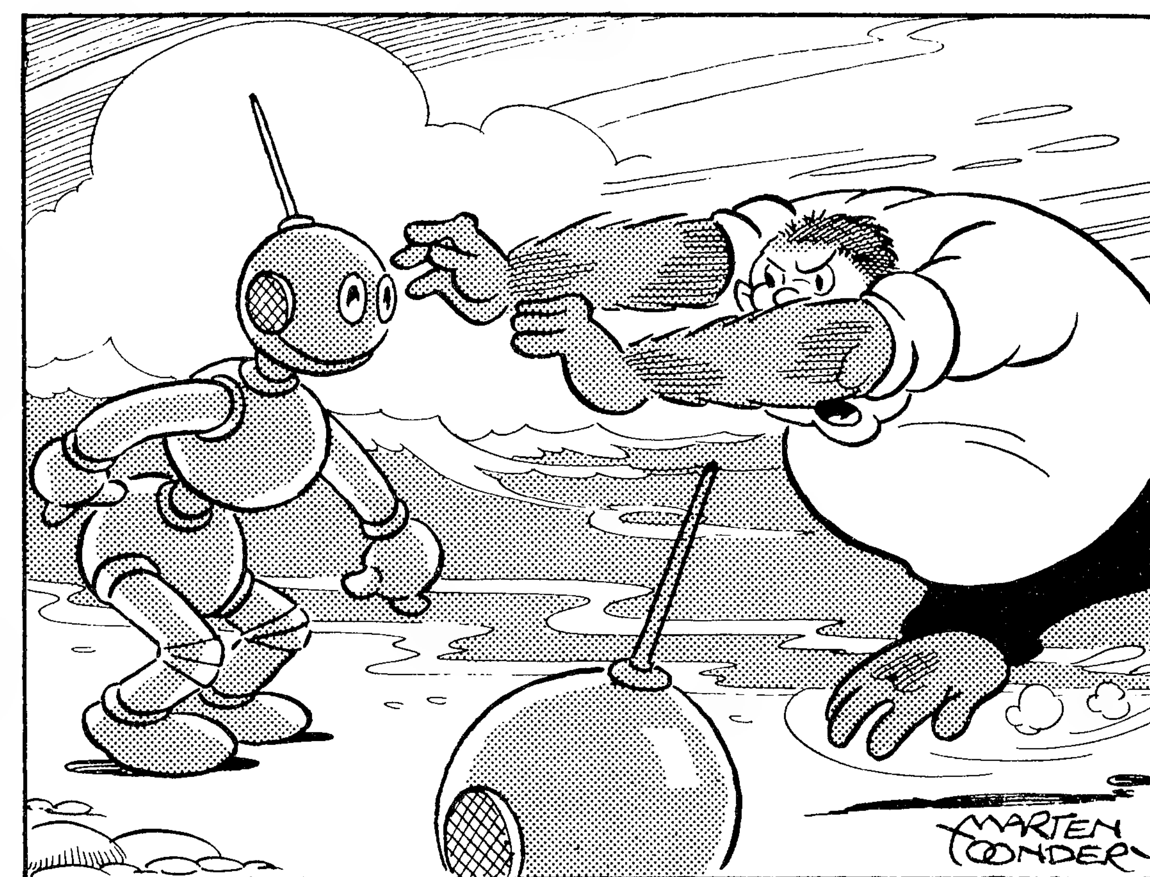

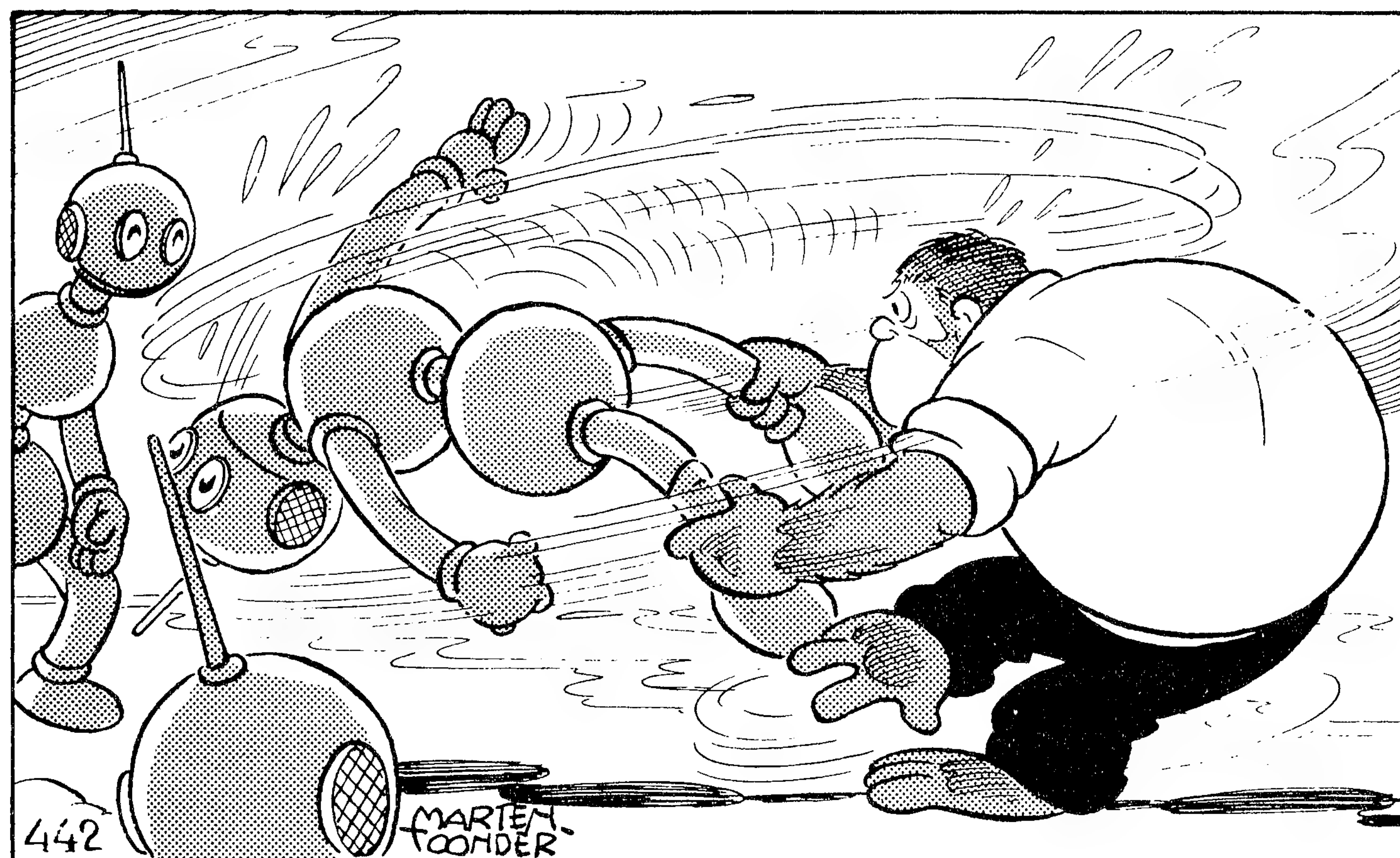
Kapitein Wal Rus wist wel, wat vechten was, hij deelde ten minste rake klappen uit.
'Pak an!' brulde hij. 'Hier heb je wat! Pang! Boem! Scheer je weg! Raak ze, Tom Poes!'
Maar ach, het was een ongelijk gevecht. Wat kan iemand met gewone vuisten tegen blikken mannen beginnen? We halen het nooit! dacht Tom Poes, die lui hebben geen gevoel! Het zijn vast en zeker robots! Daar is geen vechten tegen! Tom Poes had gelijk, het duurde niet lang of hij en de kapitein waren tegen de grond getrokken en onder een kluwen van blikken mannen begraven. Ze vochten zo lang ze konden, maar eindelijk waren ze overmeesterd. Toen werden ze bij hun armen en benen gepakt, opgetild en weggedragen. Wal Rus was te suf en te moe om nog iets te kunnen doen of zeggen en Tom Poes had zijn ogen dichtgedaan en deed alsof hij bewusteloos was.
Ik kan beter net doen alsof ik niets meer weet! dacht hij. Verdedigen kan ik me toch niet en ik wil wel eens weten waar ze me heenbrengen! Want wanneer dit werkelijk robots zijn, moet er toch iemand bestaan, die ze heeft gemaakt! Tot dusverre begrijp ik er nog niet erg veel van.

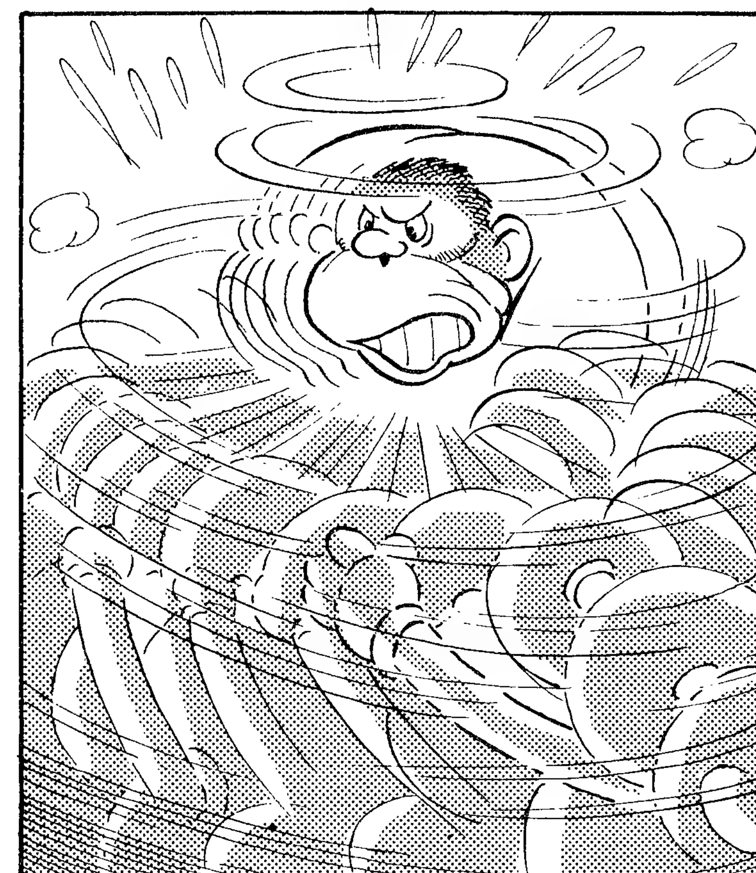

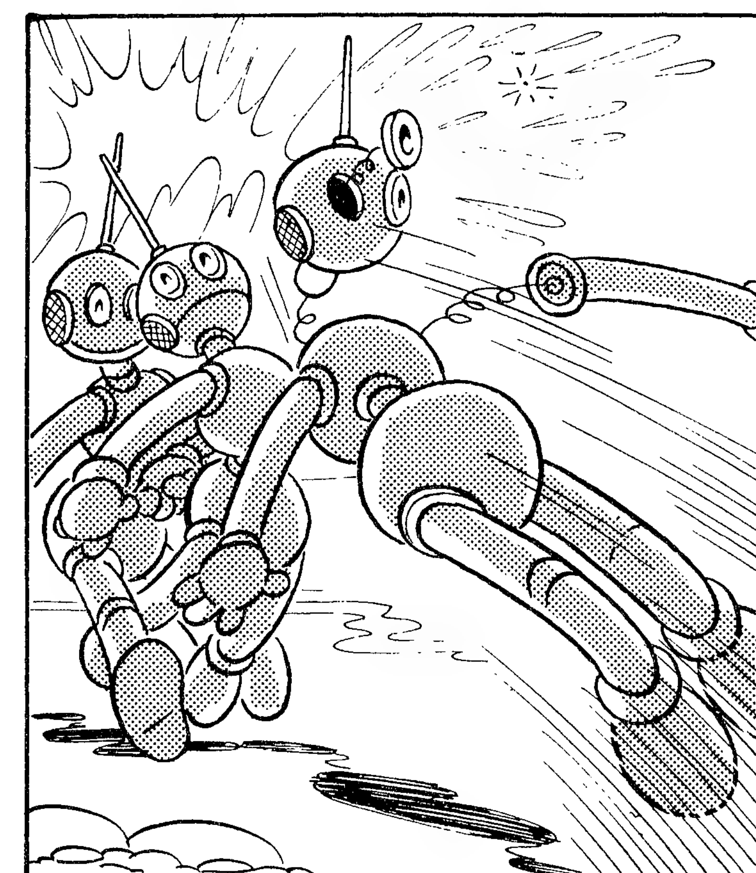

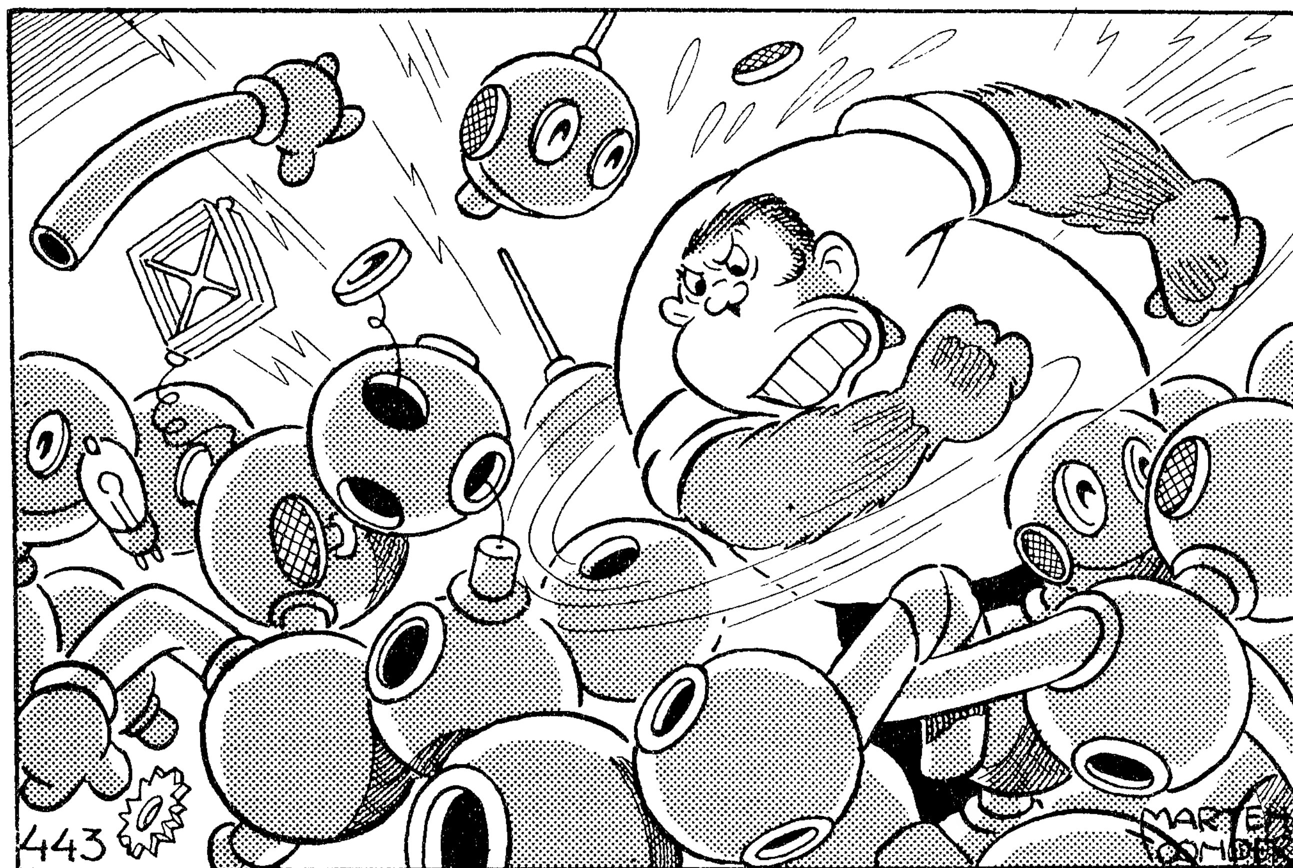
Terwijl Tom Poes en kapitein Wal Rus door de blikken mannen waren overmeesterd en weggedragen werden, zat Ukkie Oetang achter een paar rotsblokken een eind de berg op te kijken.
Oeie, wat een klappen, zei hij tegen zichzelf, errrg veel klappen! Boem, pang! Zal veel pijn doen, denk ikke! Zijn kwaaie mannen, die daarrr! Was errrg slim dat ikke weggegaan ben! Mij houd niet van klappen... Die baas kap'tein wou mij klappen geven en toen zei Tom Poes, dat ikke lief was... Oeie, die Tom Poes is errrg aarrrdig! En sterrrk!! En nu krrrijgt hij klappen van die kwaaie mannen...
Je kon aan heer Oetang's gezicht zien, dat hij diep nadacht, hij trok langzaam zijn geweldige wenkbrauwen samen en zijn bovenlip ging een klein eindje de hoogte in. Hij zag er uit, alsof hij boos begon te worden en dat werd hij dan ook. Ik weet niet of hij kwaad op zichzelf werd, omdat hij zo laf was weggelopen of dat hij een hekel aan de blikken mannen kreeg, maar een feit is het, dat hij ineens overeind kwam en met grote sprongen van de rotsen begon te klimmen.
Intussen sjokte de hele optocht robots langzaam langs het strand in de richting vanwaar hij gekomen was, en Tom Poes en Wal Rus schommelden tussen hen in. Toen de voorste robot echter in de buurt van de rotsen kwam, werd hij ineens tegengehouden door Ukkie Oetang, die met een rauwe kreet van achter de stenen vandaan sprong.
'Ho, jij daarrr!' riep hij, 'kom hierrr, dan zal ik *jou* klappen geven! Kom hierrr als jij durrft!'

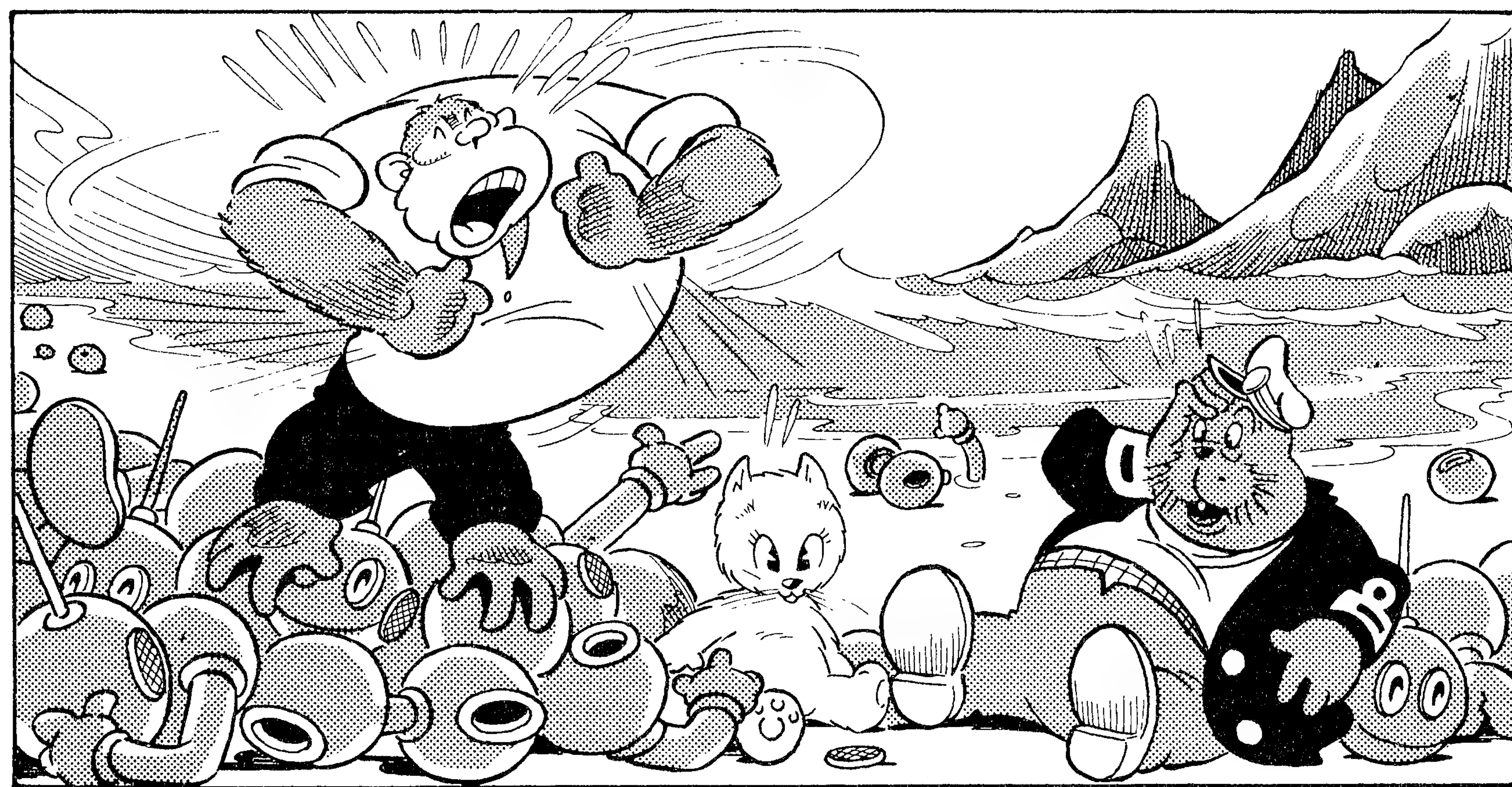

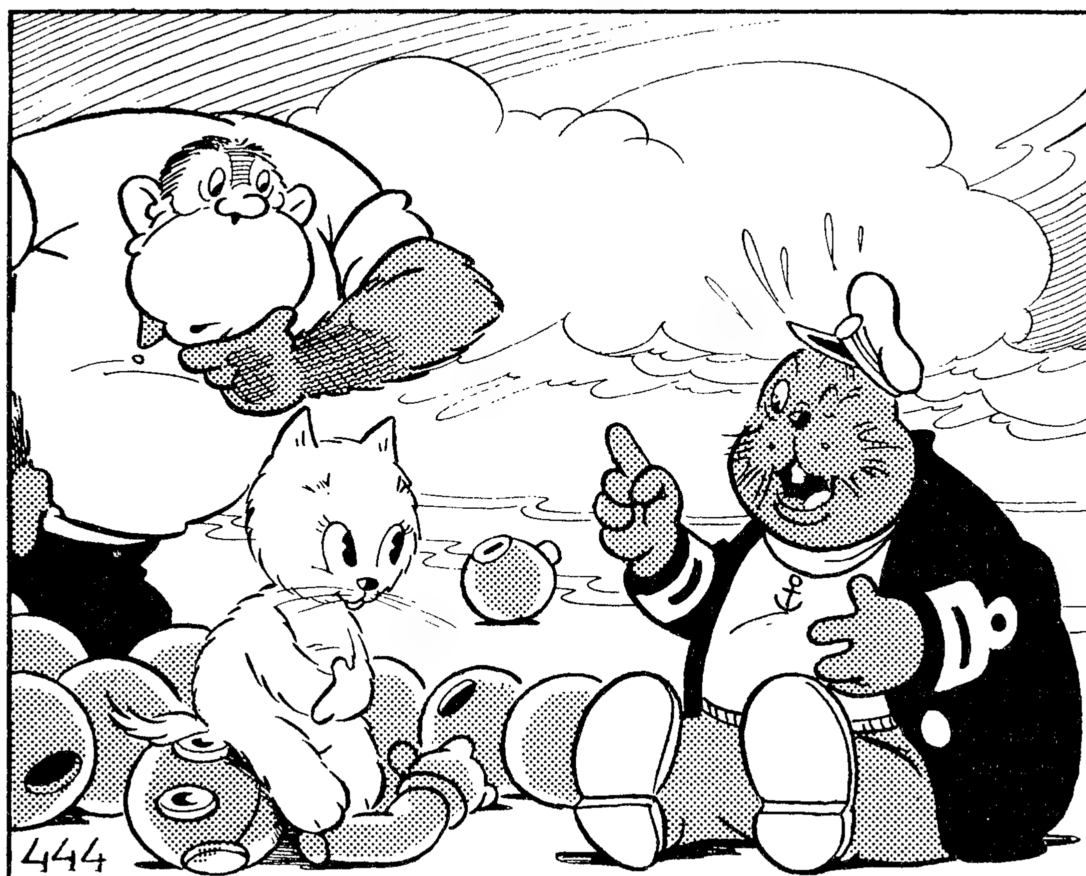

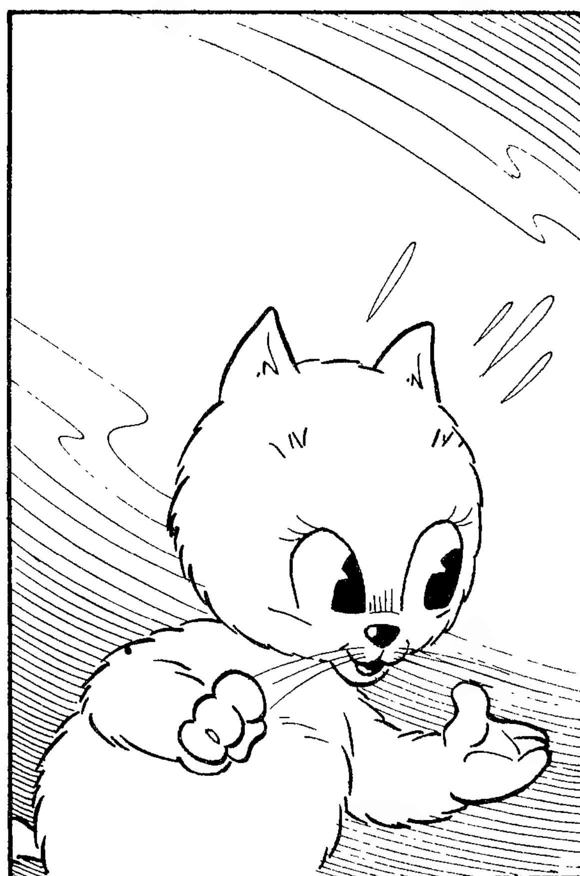
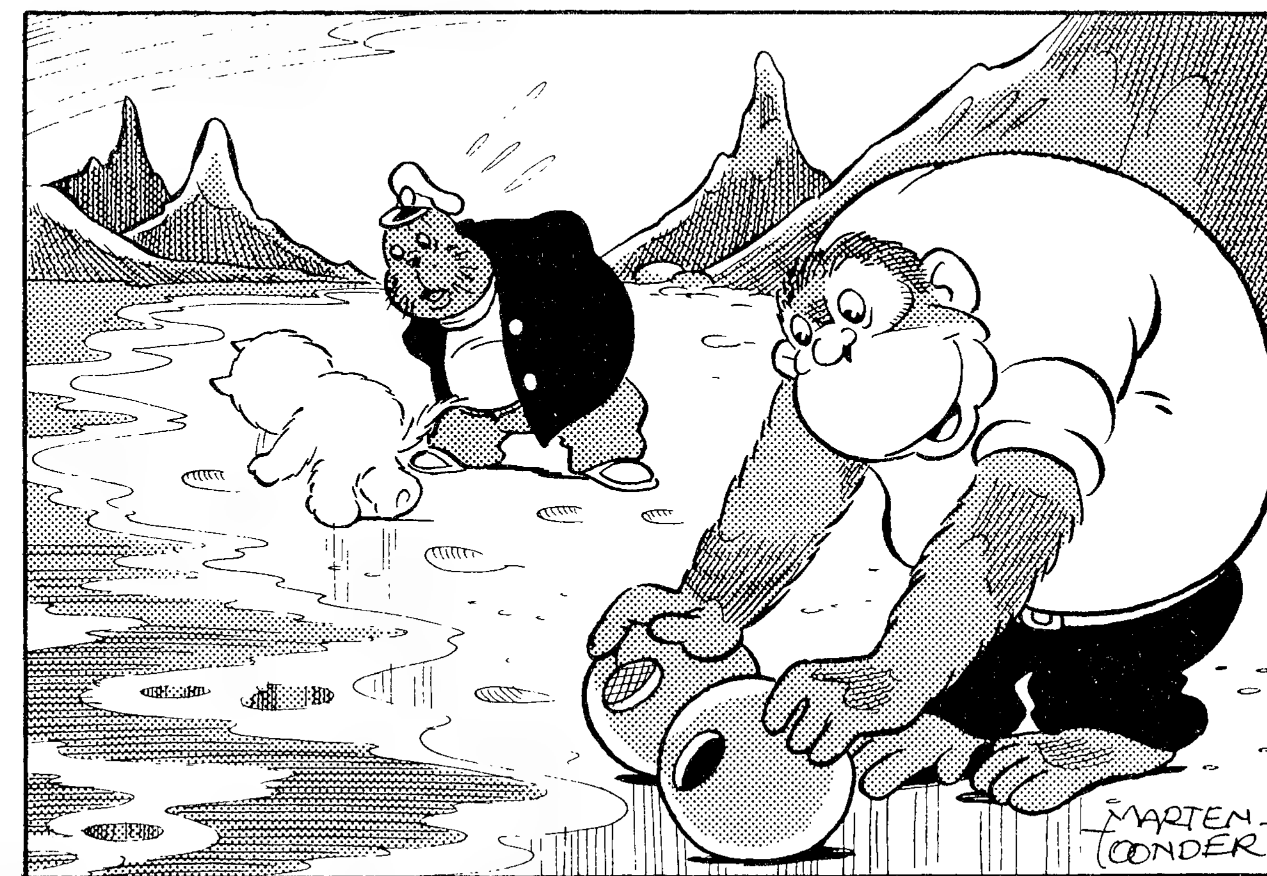
Ja, heer Oetang was ineens erg dapper geworden. Het was gewoon haast niet te geloven, dat hij ineens zo veranderd was. Hij wachtte niet eens af, wat de robot zou gaan doen, maar greep den blikken man bij zijn voeten en begon hem rond te slingeren.
'Zal jou leren Tom Poes klappen te geven!!!' riep hij, 'jij errg oppassen, jij maakt mij kwaad met jou flauwe grrrappen!!!'
Het begon er nu werkelijk op te lijken, dat Tom Poes gelijk had, toen hij zei, dat het geen echte mannen waren, maar stalen namaak-mensen met een machine in zich. Een stalen machine heeft natuurlijk geen gevoel, zijn ogen zijn maar lichtgevende cellen en zijn oren een paar microfoons. En toen heer Oetang den blikken man ronddraaide, deed deze geen enkele moeite om zich te verweren; hij trapte alleen maar een beetje doelloos met zijn voeten en bleef even vreemd glimlachen, als hij gedaan had voordat het gebeurde. De anderen waren stil blijven staan en schenen te wachten, totdat de antenne, die zij op hun hoofden droegen, de een of andere boodschap zou opvangen. Maar daar kregen ze geen tijd voor: Ukkie Oetang draaide steeds vlugger in de rondte, zó vlug, dat er alleen nog maar een flits van den stalen man te zien was en toen, ineens liet hij hem los. Nu, je begrijpt wat er gebeurde. De robot schoot met geweldige kracht weg, recht op zijn soortgenoten af en kwam met een luide slag tegen een van hen terecht...

Ukkie Oetang wachtte niet, wat het effect van zijn krachttoer zou zijn. Hij sprong achter den ongelukkigen robot aan en begon links en rechts slagen uit te delen. Nu, die kwamen aan, dat verzeker ik je! De eerste robot sloeg hij middendoor, zodat de radertjes en wieltjes in het rond vlogen, de tweede gaf hij een tik tegen zijn kin, zodat zijn hoofd als een knikker in de hoogte schoot en de derde brak hij in drie stukjes. Het was wel een vreemd gezicht en het zag er erg griezelig uit, maar je kon nu heel goed zien, dat het maar gewone machines waren zonder hersens en zonder gevoel, met een accu als hart en een dynamo als longen. Ukkie was in het begin wel even verbaasd over zijn eigen dapperheid, maar toen hij merkte, dat er niets gebeurde, werd hij steeds flinker en sterker en hij sloeg en beukte er op los als een dol geworden stoomhamer. Op het laatst stond hij midden tussen een grote verzameling stalen bollen en blikken armen en benen in en toen hij merkte, dat er niet één vijand meer over was, klom hij boven op de hoop en begon zichzelf met zijn beide vuisten op de borst te slaan.
'Ikke zijn de grrrrrrote en sterrrke Ukkert Oetang!' brulde hij, 'Ikke zijn haast even grrroot en sterrrk als Tom Poes! Niemand is zo grrroot en sterrk!!! Grrrrrrr!!!'
Tom Poes en Wal Rus zaten intussen verbaasd en versuft op de grond tussen de overblijfselen van de robots in.
Het is vreemd, dacht Tom Poes, daarnet vochten die blikken kerels als wilden en nu laten ze zich kapot maken door heer Oetang...!

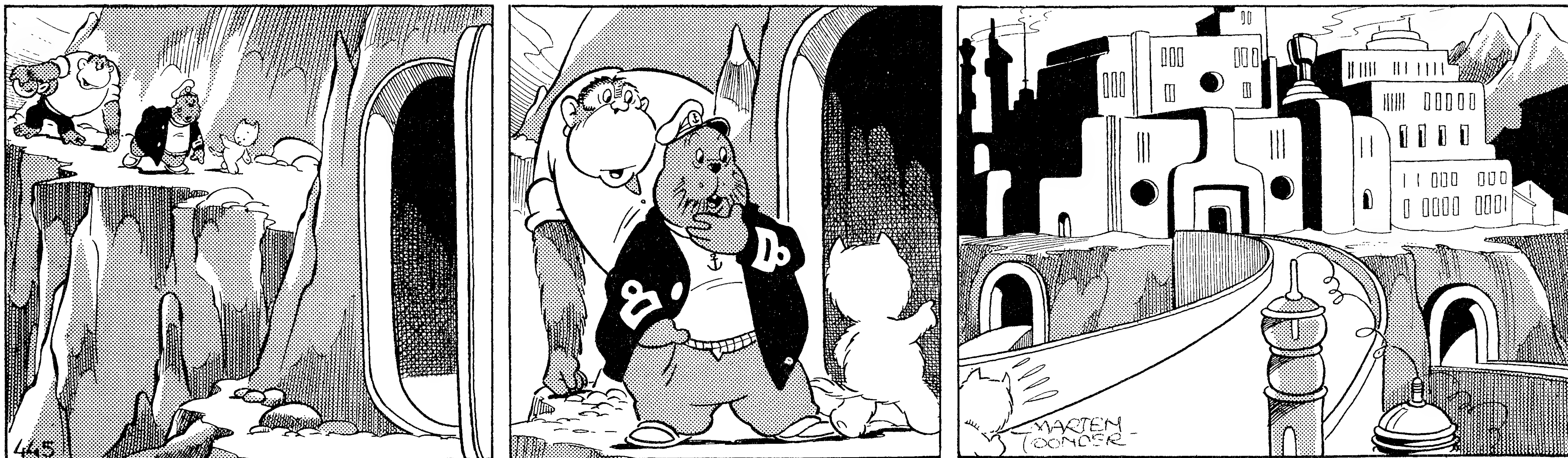

Kapitein Wal Rus krabbelde langzaam overeind, hij ging rechtop zitten en wreef over zijn schedel. ‘Sakkerloot, Tom Poes!’ mompelde hij, ‘dat is me in mijn lange loopbaan als eerlijk zeeman nog nooit gebeurd! Nog nooit heeft een overgehaalde landhaai mij tegen de grond geslagen! Dat kan ik niet op mij laten zitten, meneer! Ik moet mij wreken! Waar zijn die kerels in hun blikken hansoppen?... En wat is dit allemaal voor oudroest?... Waar zitten we eigenlijk...?’

‘Dit oudroest zijn landhaaien in blikken hansoppen geweest, kapitein!’ zei Tom Poes. ‘Ziet u wel, dat ik gelijk heb gehad? Ziet u wel, dat het geen echte mensen waren? Het waren robots, kapitein, lopende machines met namaakogen en -oren. Ik ben benieuwd, wie ze gemaakt heeft en ze op ons heeft afgestuurd! Wat voor belang kan iemand er bij hebben, om kunstmensen te maken?’

‘Ik weet wat,’ zei Wal Rus, ‘we gaan de voetsporen van die blikken mannen volgen, dan komen we vanzelf bij de plek, waar ze vandaan gekomen zijn! Dan kunnen we zien of jij gelijk hebt!’ Tom Poes was het natuurlijk direct met hem eens en even later waren ze al op weg. Maar Ukkie Oetang krabde zich nadenkend het hoofd en mompelde: ‘Zonde van al die mooie blikken ballen, die ik gemaakt heb! Ikke zal een paarrr meenemen! Kan ikke laten zien aan die andere mannen, hoe sterrrk ikke ben!’

Tom Poes en Wal Rus volgden dus de voetsporen van de blikken mannen en Ukkie Oetang volgde hen met een paar stalen bollen onder zijn arm. Die voetsporen gingen eerst een tijdje langs het strand en kwamen toen bij een klein rotspaadje uit, dat slingerend in de bergen voerde.

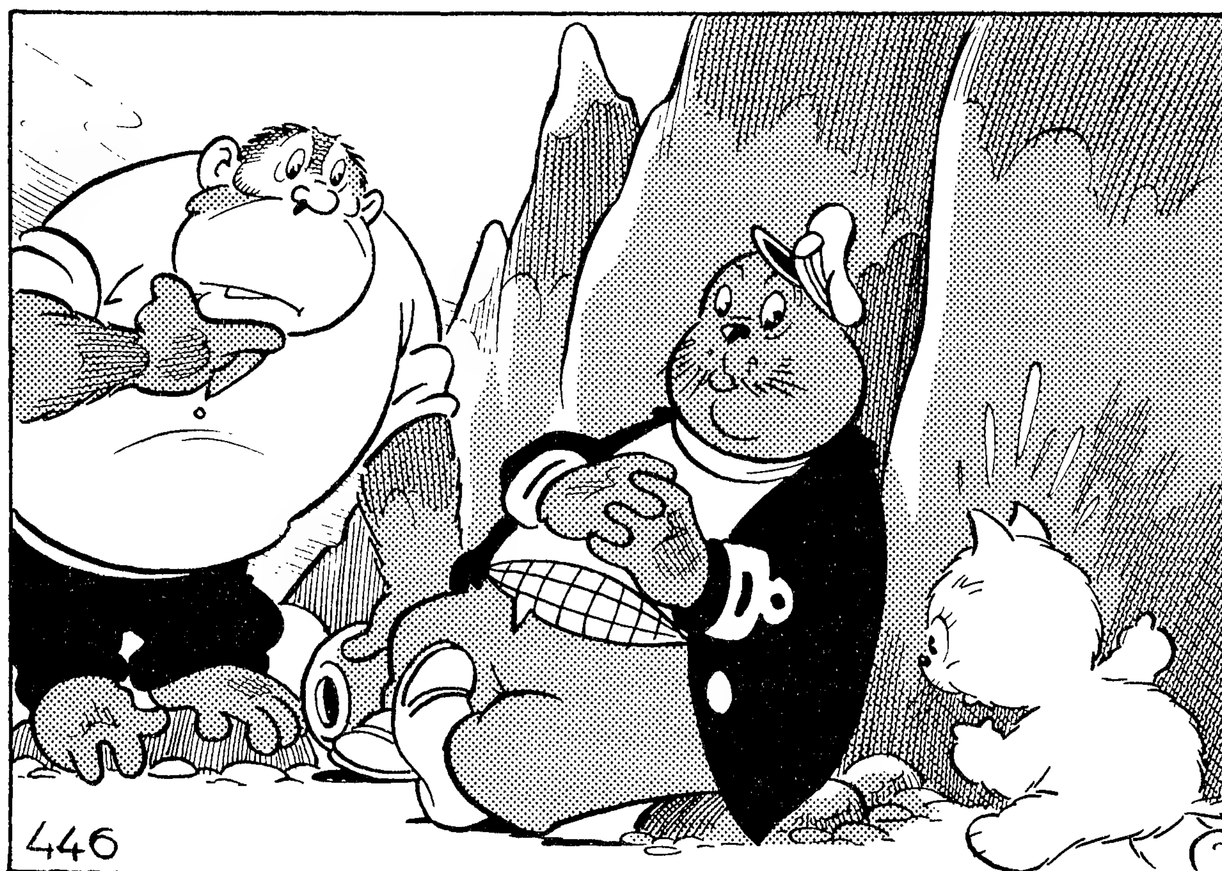
'Dit pad gaat recht op de vulkaan af,' zei Tom Poes, 'daar komen ze dus vandaan.'

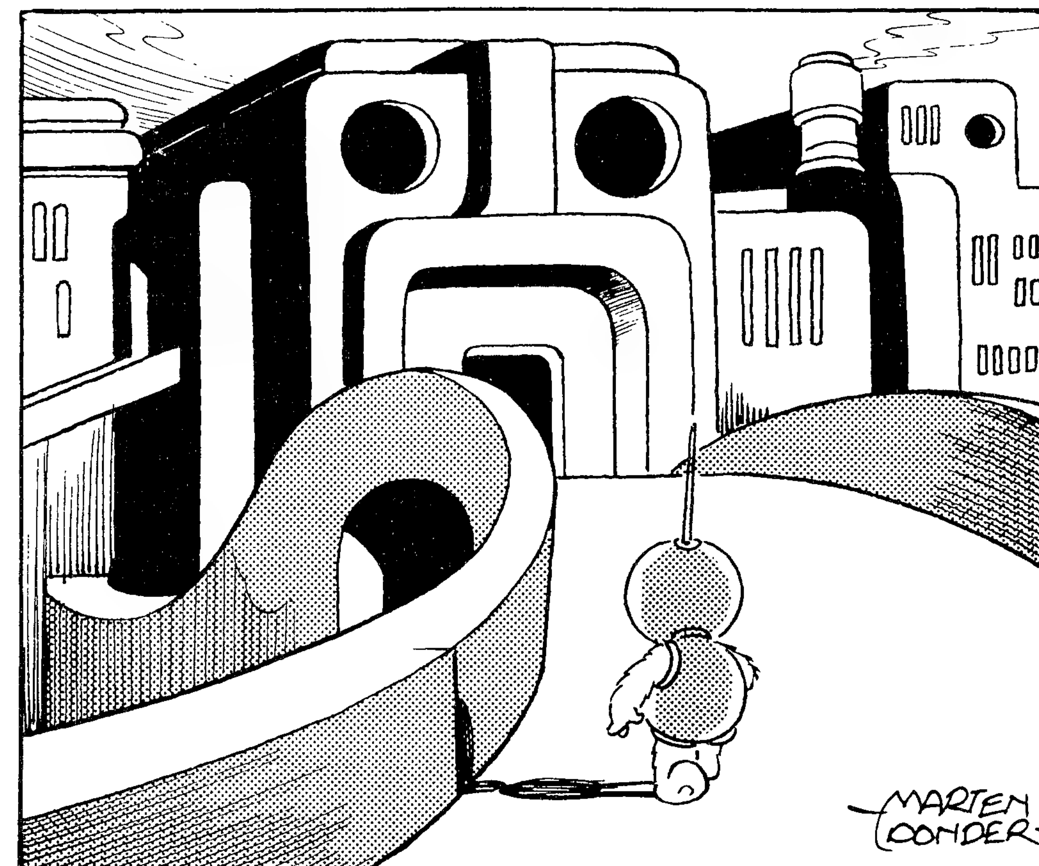
'Sakkerloot, ja, dat zie ik!' zei Wal Rus, 'en als ik mij niet vergis is daar een grote stalen deur. Kom mee, meneer het begint interessant te worden! We gaan eens een kijkje nemen aan de andere kant van die poort.'

'Wacht even,' zei Tom Poes, 'ik geloof niet, dat het verstandig is om met z'n allen naar binnen te gaan. Zou het niet beter zijn, wanneer ik alleen eerst poolshoogte ga nemen? Wachten jullie hier nu even op me, dan ga ik naar binnen om te zien of de kust veilig is.'

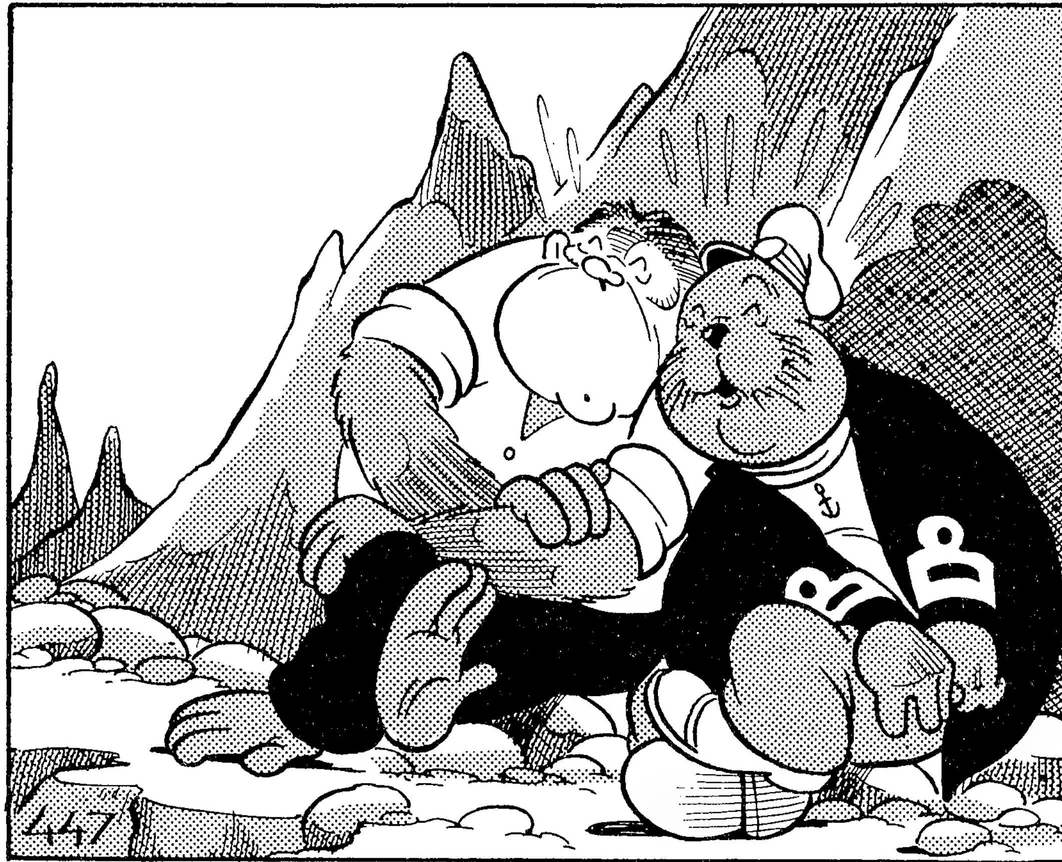
'Hm, mij best,' bromde Wal Rus, 'ga maar alleen, dan wacht ik wel. Maar blijf niet te lang weg, want ik heb niet veel geduld.'

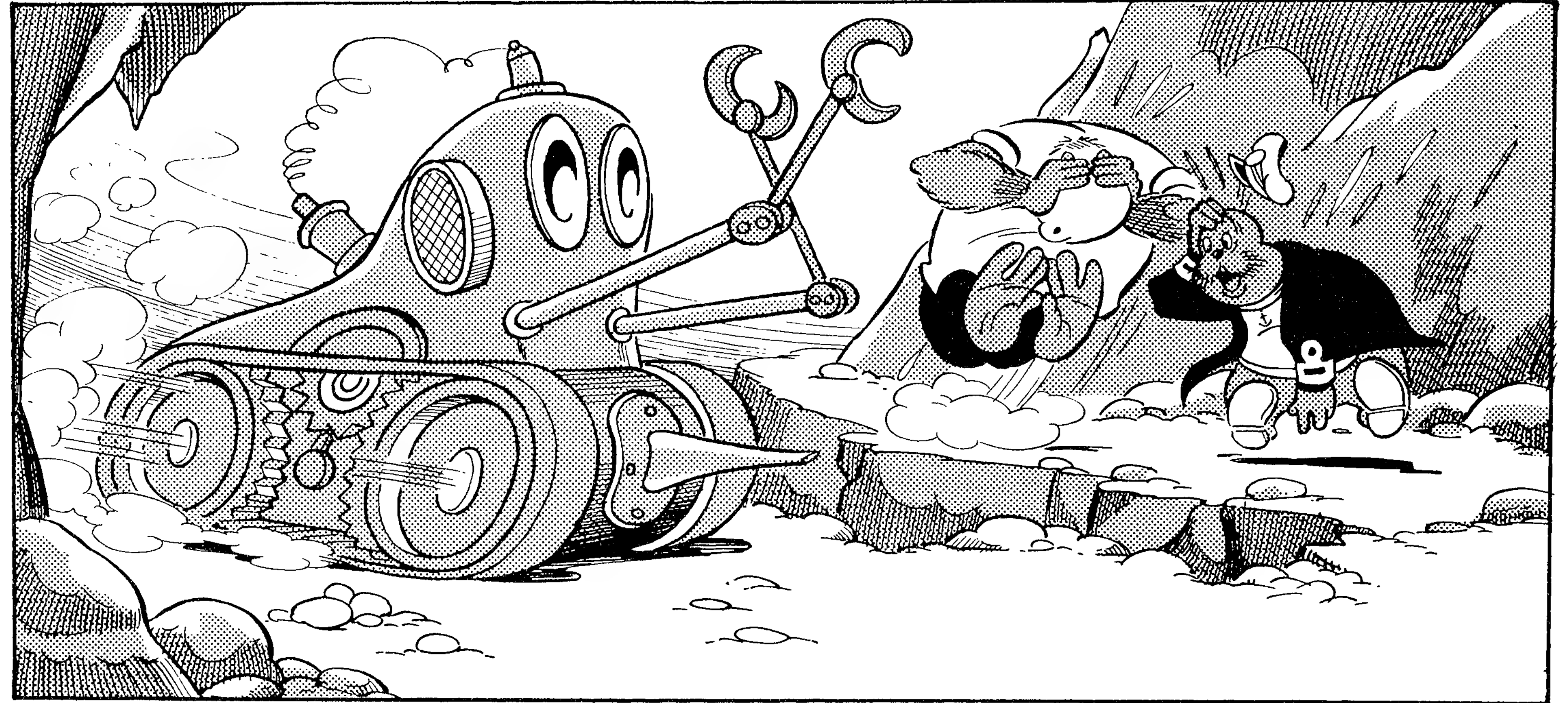
Tom Poes ging dus naar binnen, een lange donkere rotsgang door, en stond toen ineens voor een lange, stalen brug. Maar die brug was het vreemdste niet, het raarste was de stad, die aan het eind daarvan lag. Een grote stad was het, met hoge stalen gebouwen en enorme schoorstenen, waaruit vies ruikende zwaveldampen opstegen...

Tom Poes holde zo vlug als zijn korte beentjes hem dragen konden, terug naar Wal Rus en Ukkie Oetang.
'Ik weet, waar de blikken mannen vandaan komen!' riep hij. 'Achter deze berg ligt een stalen stad tegen de vulkaan aangebouwd! Ik moet zien, dat ik daar binnen kom, kapitein, want als ik eenmaal binnen die stad ben, zal het een klein kunstje zijn om te weten te komen, wie dit allemaal gemaakt heeft. Alleen kan ik niet zoals ik ben naar binnen gaan, ik zou te erg opvallen. Ik moet een vermomming hebben... maar wat...?'
'Sakkerloot!' zei Wal Rus, 'een vermomming? Wel, trek de kleren van meneer Oetang aan, dan herkent niemand je!'
'Ik weet wat!' riep Tom Poes. 'Ik doe die stalen bollen van Ukkie aan, dan lijk ik net op een robot! Gauw, heer Oetang! Maak die bollen open, ze zullen me net passen...'
Ukkie Oetang trok de bollen open en sloot ze weer om het hoofd en de romp van Tom Poes heen en wanneer hij geen gewone armen en benen had gehad, zou hij er werkelijk net als een vreemde, kleine robot hebben uitgezien. Er was in ieder geval niet zo erg veel gevaar meer, dat hij in de stalen stad te veel op zou vallen.
Even later liep Tom Poes vol goede moed voor de tweede keer op de stalen brug...

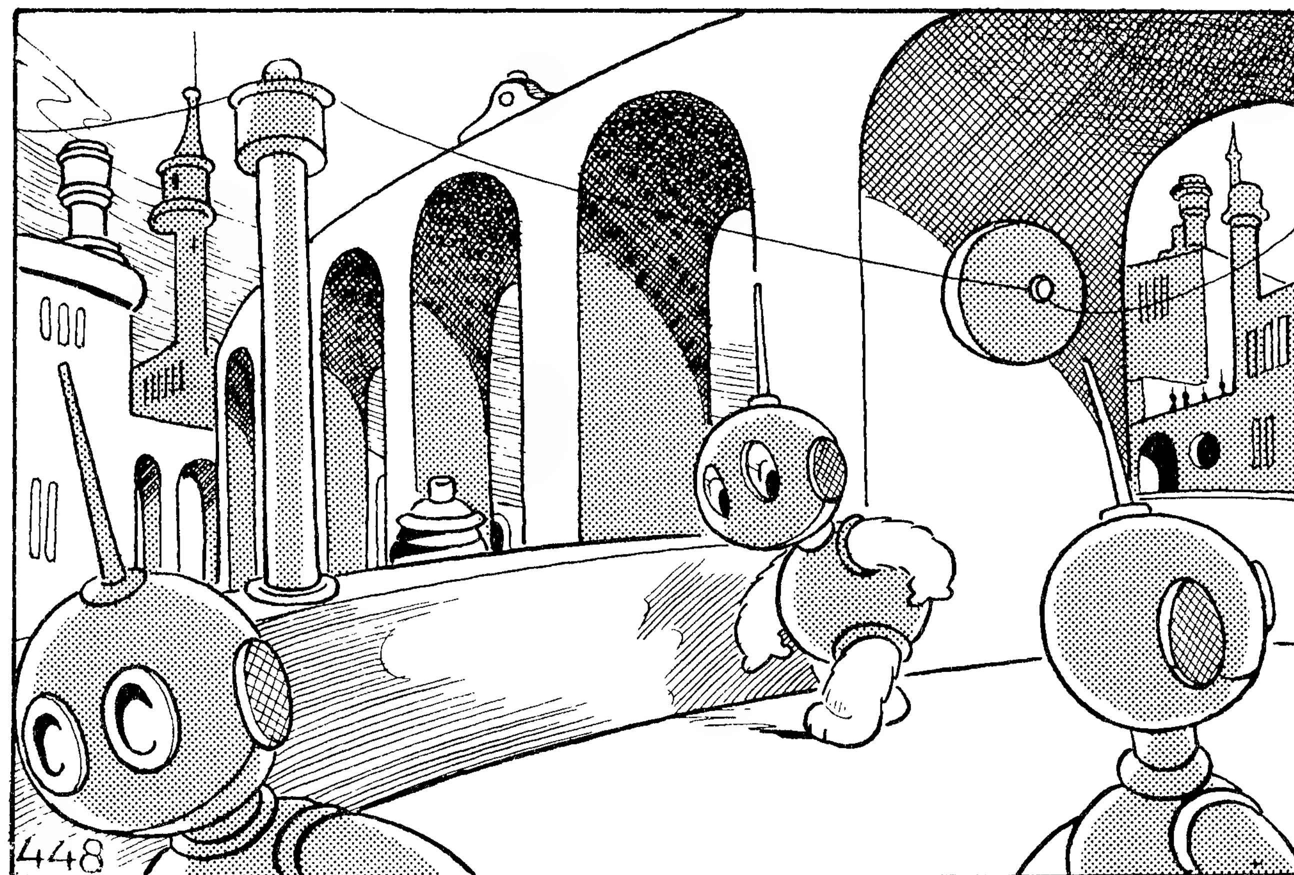

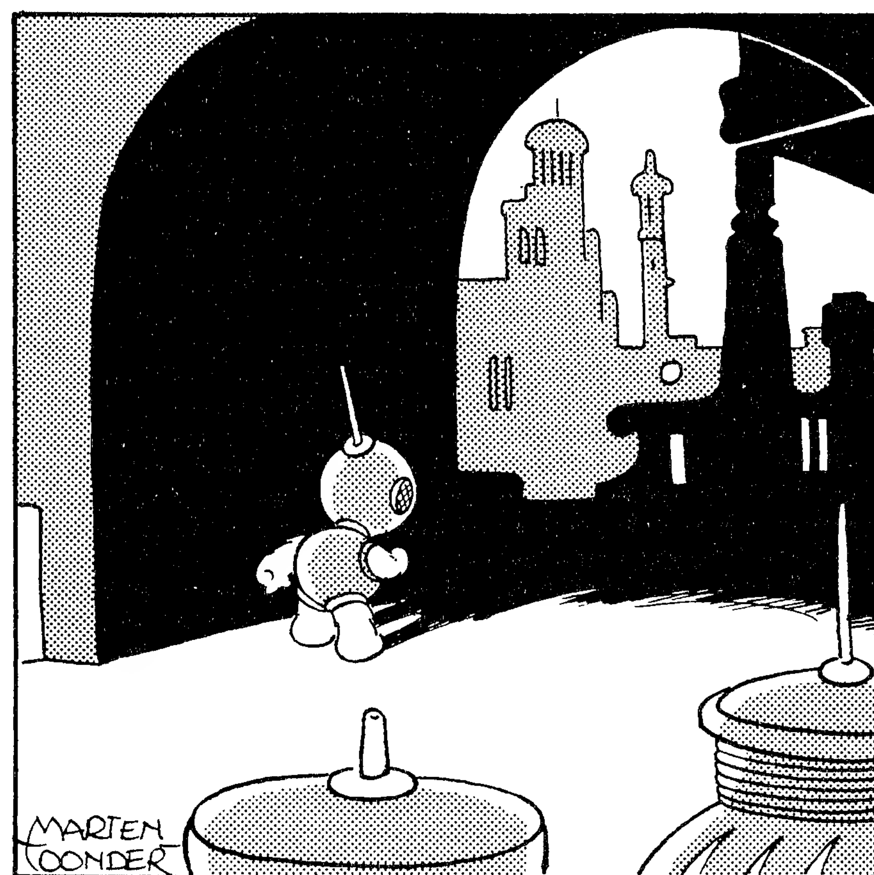

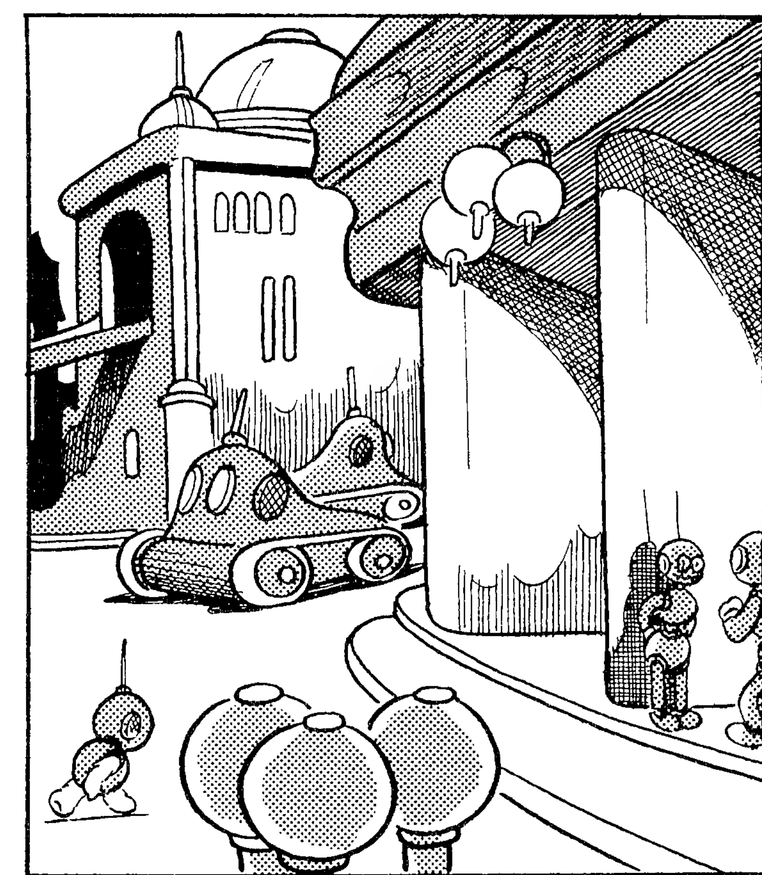
Kapitein Wal Rus en Ukkie Oetang wachtten geduldig op de terugkomst van Tom Poes, maar toen dat zo een paar uurtjes geduurd had, begon de kapitein slaap te krijgen.

'Het is geen manier, om een eerlijk zeeman hier in de zon te laten zitten!' mompelde hij. 'Oeah! wat word ik daar suf van! Als het nog even duurt, ga ik er achter aan... Geen manier... oeaaaahhhhh!' Naast hem klonk een luide snurk en Ukkie Oetang zakte langzaam 'n eindje opzij. Nu, dat werkte aanstekelijk. Wal Rus liet zich voorzichtig de andere kant op zakken, ging wat gemakkelijker zitten en begon eveneens te snurken. Het was werkelijk een erg vreedzaam gezicht, maar het nadeel was, dat iemand die slaapt niet erg waakzaam kan zijn. Zo kwam het dan ook, dat geen van beiden er erg in had, dat er een vreemd voertuig op het rotspad aan de overkant aankwam rijden. Een erg raar voertuig was het en het leek het meeste op een grote robot op tankwielen-met-rupsbanden. Ik weet niet precies waar het vandaan kwam, maar ik veronderstel, dat er overal in de bergen uitkijkposten waren, waar robots met lens-ogen op de loer waren naar indringers. In ieder geval was het duidelijk, dat deze robotwagen niet veel goeds van plan was met Wal Rus en Ukkie Oetang. Ratelend en knarsend en rommelend vloog hij over het rotspad, nam een scherpe bocht en reed recht op hen toe. En pas, toen het te laat was, schrokken ze beiden wakker.

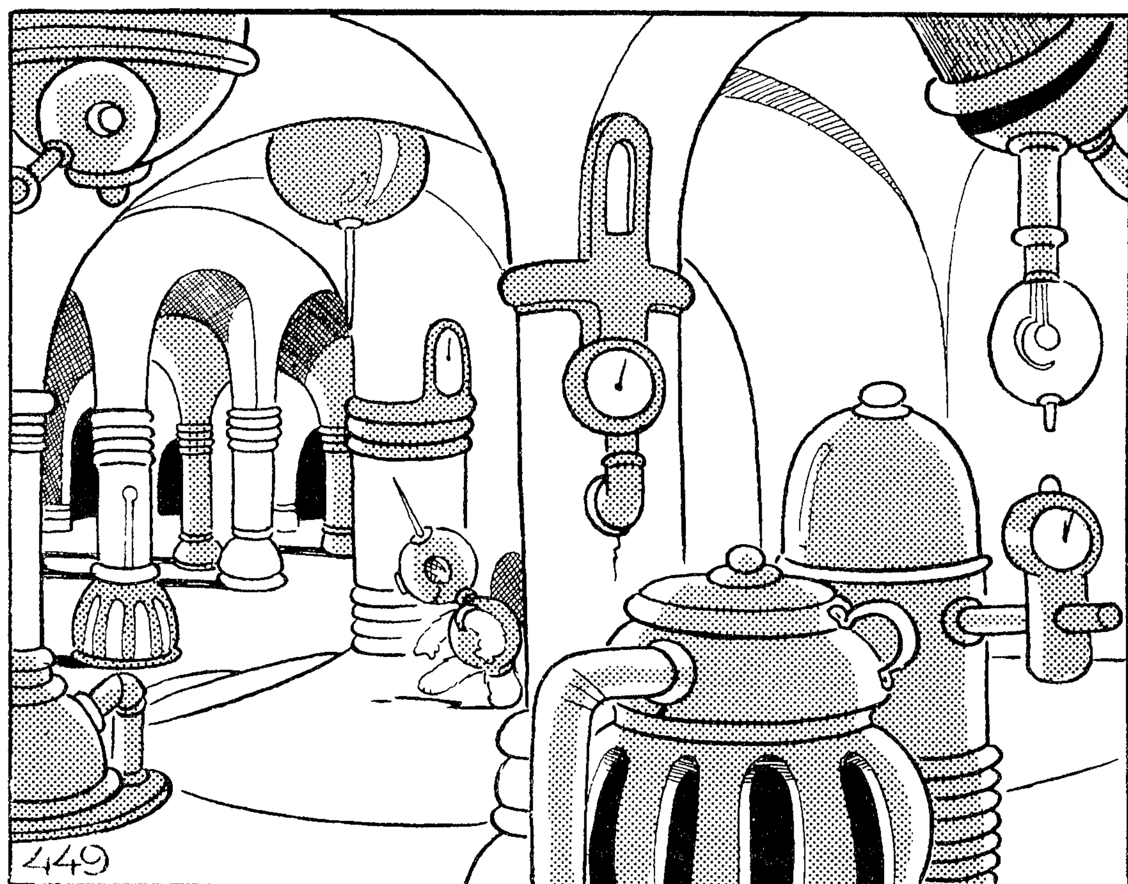
'Sakkerloot!' riep de kapitein, 'een reuzen-inktvis op wielen! Wat moet dat overgehaalde ding van me?'

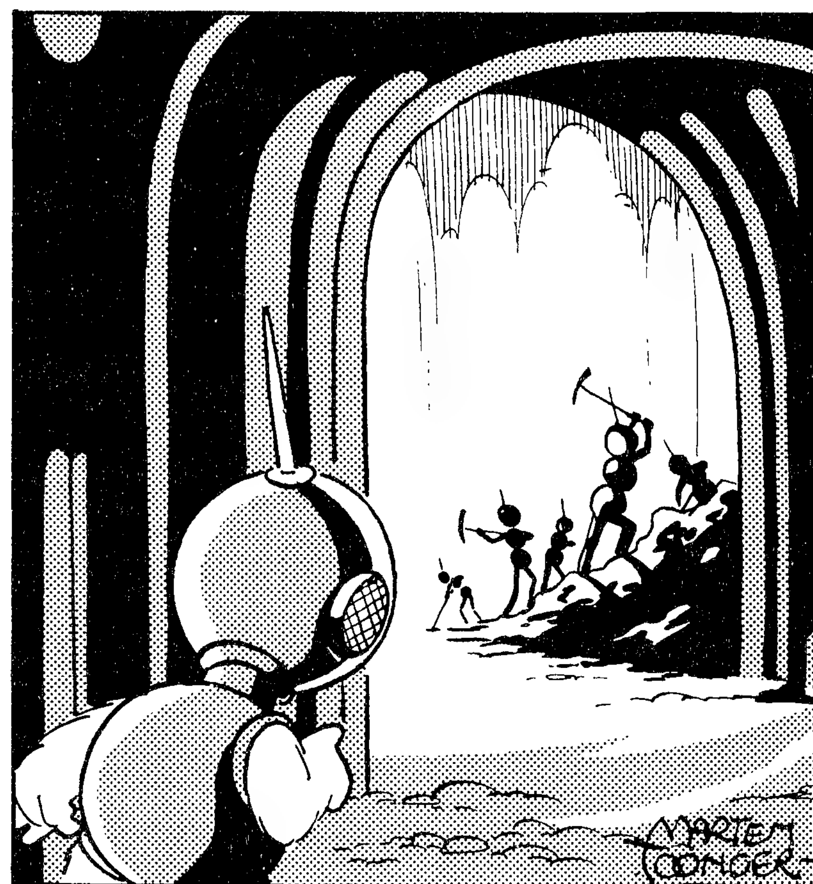

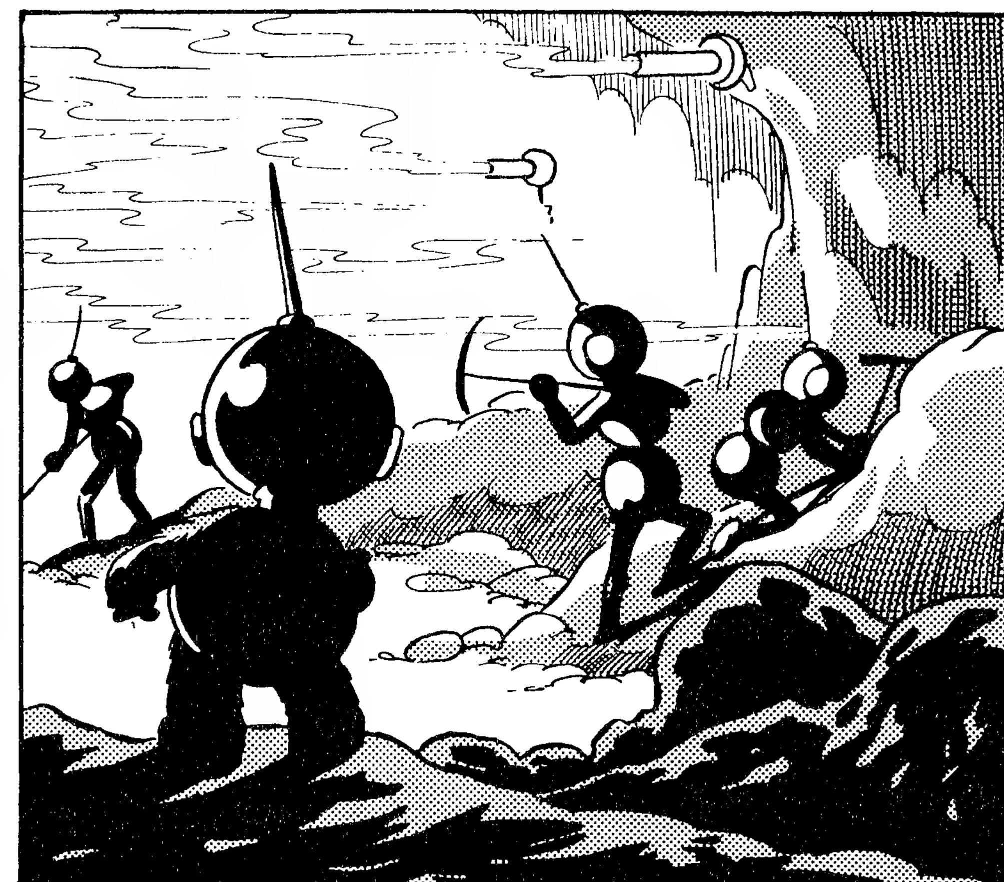

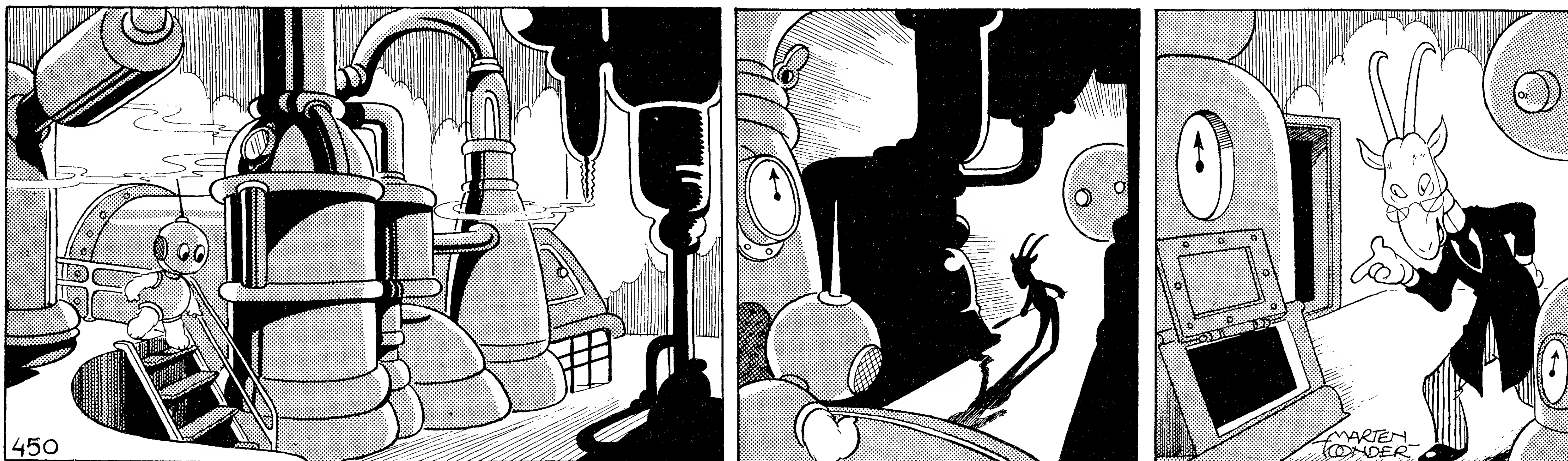
Tom Poes was intussen in de stalen stad aangekomen en liep in zijn blikken pakje zo onopvallend mogelijk over de geweldige bruggen, die de straten vormden. Zijn vermomming was blijkbaar wel in orde, want de robots, die hij passeerde, keurden hem geen blik waardig. Zo had Tom Poes alle tijd om de omgeving eens goed op te nemen en dat was ook wel de moeite waard. Maar het was erg lastig voor hem om uit te vinden, waar hij nu eigenlijk wezen moest om dengene te vinden, die dit allemaal gemaakt had.
In ieder geval is het een erg knap iemand geweest! dacht Tom Poes. Tjonge, waar heeft de man al dit staal vandaan gehaald! En hoe heeft hij het klaar gespeeld om helemaal alleen een stad als deze te bouwen? Want dat hij het alleen gedaan heeft lijkt me wel zeker. Ik heb ten minste nog geen enkel gewoon wezen gezien. Het zijn allemaal stalen robots! En dan nog eens iets; waarom heeft hij deze plek uitgezocht? Waarom heeft hij nu juist Kaap Lava uitgekozen?
Wie bouwt er nu een stad tegen een vulkaan aan? Maar wacht eens, daar staat een groot gebouw, dat ziet er wel belangrijk uit! Ik denk, dat ik daar maar eens naar binnen zal gaan, want ik heb het voorgevoel, dat ik daar meer te weten zal komen...

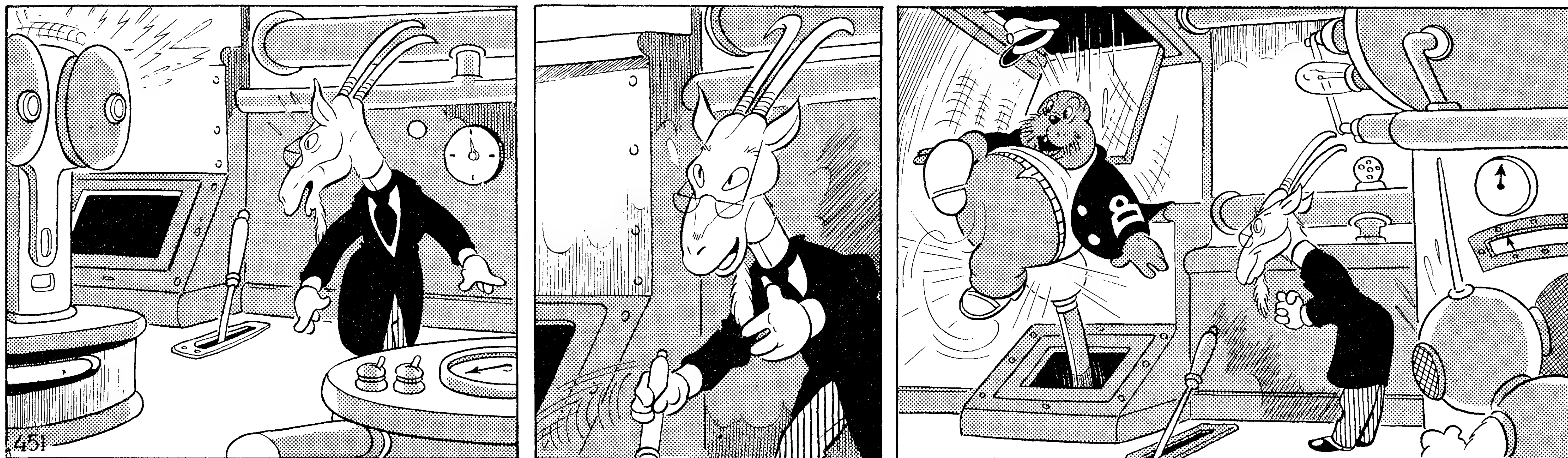

Tom Poes sloop dus het grote gebouw binnen, zonder dat iemand hem tegenhield. Dat kwam, denk ik, door zijn robot-vermomming. En bovendien moet je bedenken, dat de andere robots geen gewone hersens hadden, echt denken konden ze niet. Als hun lens-ogen iets zagen, dat er net uitzag als zij zelf, deden ze niets, maar wanneer ze iets anders tegenkwamen, werd hun hele machinerie in beweging gezet om dat andere te overmeesteren. Dat heb je zo met sommige robots.
Tom Poes liep dan de eindeloze gangen door en hoe verder hij kwam, hoe groter de gangen werden. Overal stonden machines en zag hij luchtdrukmeters; het werd langzamerhand warmer en hier en daar ontsnapte er met een sissend geluid een beetje stoom uit de ketels...
Die stoom stinkt naar zwavel! dacht Tom Poes, en het is ook gek, dat het hier steeds warmer wordt. Het zou me niets verbazen, wanneer dit gebouw in de vulkaan gebouwd was! Dat is nog niet eens zo vreemd, want dat zou meteen de verklaring zijn, waar de man, die dit allemaal gemaakt heeft, zijn warmte en zijn grondstoffen vandaan haalt! Wacht eens... ik hoor iets... Dat kwam uit, want toen Tom Poes een volgende hoek omging, zag hij aan het eind van de gang een hele troep robots bezig om de wanden uit te hakken.
Net wat ik dacht, mompelde Tom Poes, dit is de vulkaanwand! En deze vulkaan heeft natuurlijk ijzer of zoiets in zijn binnenste! Daar moet ik meer van weten... Ik zal proberen, of ik ongehinderd aan het eind van deze grot kan komen...

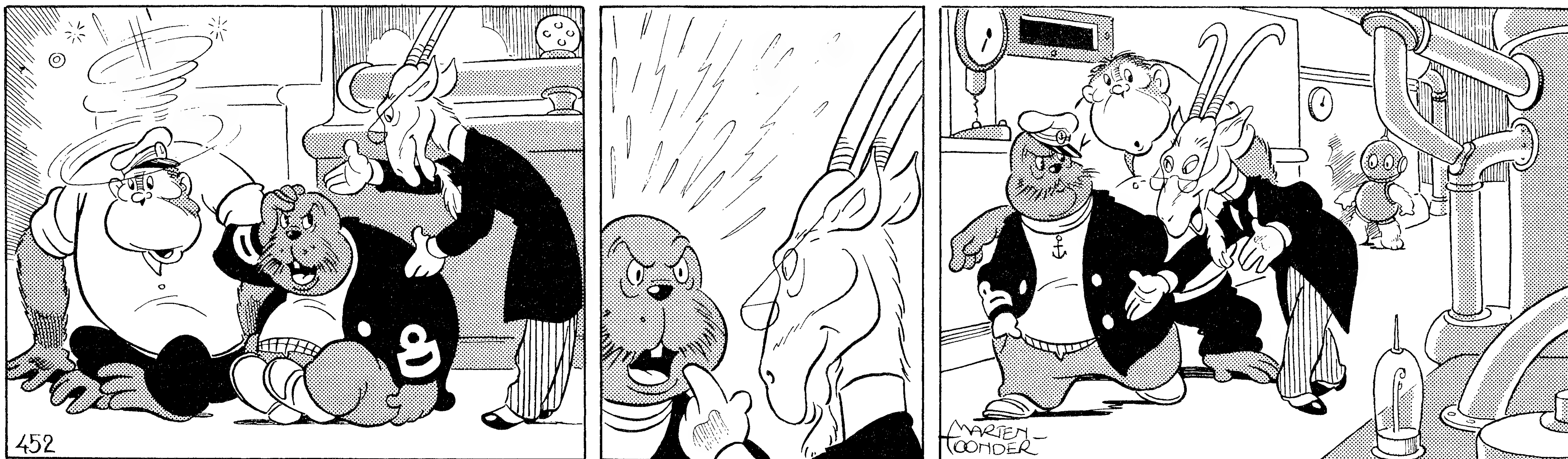
Het gelukte Tom Poes om ongemerkt door de grot met de ijverig werkende robots te komen. Het werd nu steeds warmer en Tom Poes kreeg het aardig benauwd in zijn blikken vermomming.
Ik heb zo het idee, dat ik al een aardig eind onder de berg ben, dacht hij, een onprettig idee eigenlijk, om zo onder een vuurspuwende berg te lopen. Het is een onveilige plek... En ongezellig is het hier ook met al die machines, het lijkt wel of ze steeds groter worden. Ik wil wedden, dat ik hier dicht bij het hoofdkantoor ben en dat de baas van deze beweging hier dicht in de buurt is! Wacht eens, daar staat iemand voor die ketel daar, en als ik mij niet vergis, is het geen robot. Het lijkt warempel wel... Maar dat moet professor Sickbock zijn! Ik ken maar één figuur, die er zo uitziet en dat is professor Sickbock zelf! Maar als dat zo is, moet ik erg oppassen, want dan is hij niet veel goeds van plan... Ik zal proberen, of ik wat dichterbij kan komen, héél voorzichtig, het begint nu werkelijk een beetje gevaarlijk te worden...
Tom Poes verborg zich achter een erg grote ketel en sloop heel langzaam en stilletjes naar voren. Hij had zich niet vergist, de figuur, die hij gezien had, was werkelijk professor Sickbock! 'Ziezo,' hoorde Tom Poes hem mompelen, 'dat is dat. En nu zal ik eens zien hoe mijn lieve vriendjes het maken. Wanneer deze lichting klaar is, geloof ik, dat ik zowat klaar ben. Lieve grutjes, wat een verrassing zal dat zijn. En er is niemand, die achter Kaap Lava iets zal zoeken.'
Behalve ik dan, dacht Tom Poes.

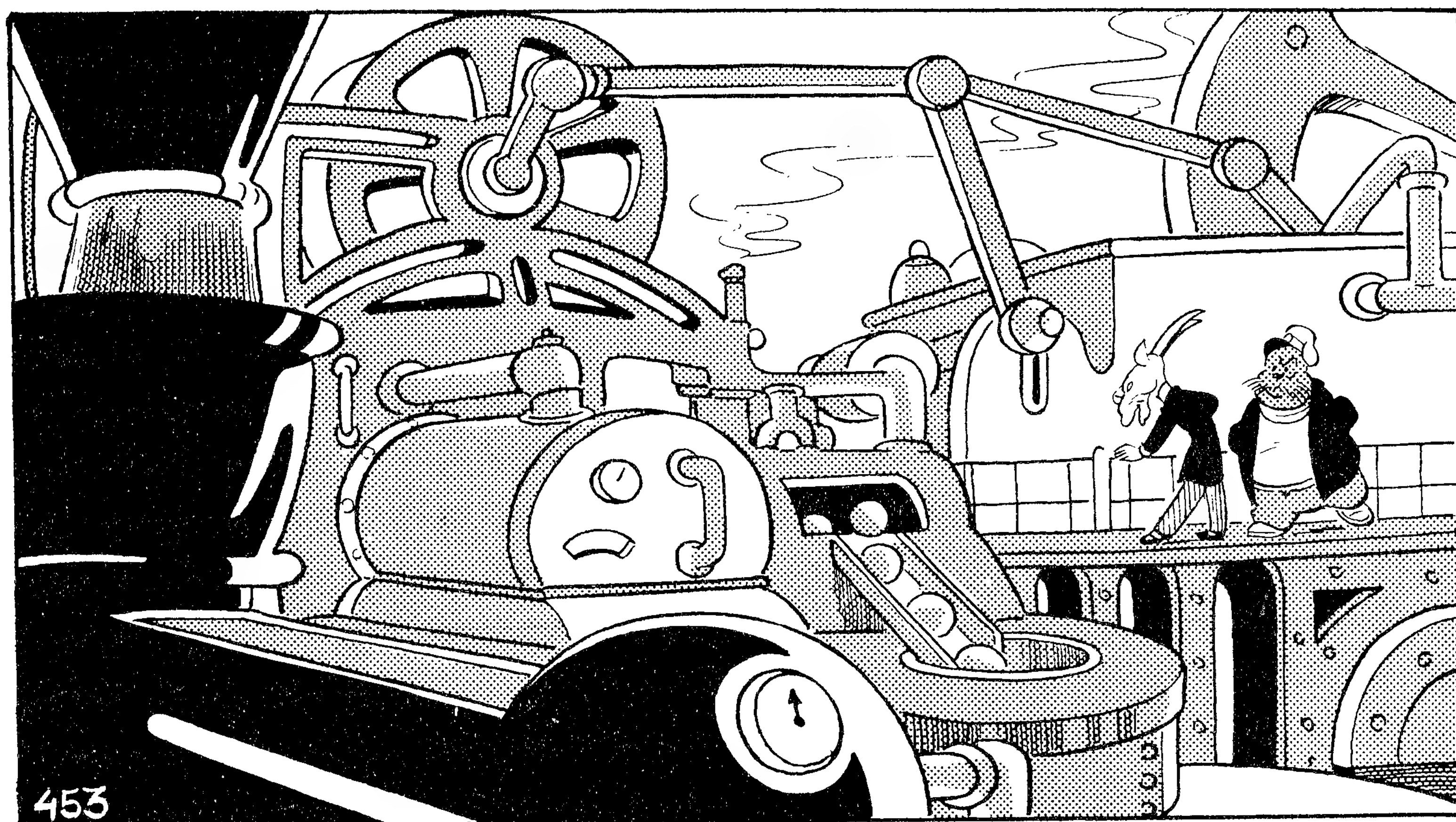
Professor Sickbock werd in zijn alleenspraak gestoord door een hard gerinkel en toen Tom Poes voorzichtig zijn hoofd om de hoek stak, zag hij, dat het lawaai veroorzaakt werd door een zeer grote alarmschel. 'Ik overweeg,' mompelde de professor, 'om dit instrument te vervangen door een ander. De tonen, die het voortbrengt, zijn niet welluidend genoeg. Hoewel ik natuurlijk onmiddellijk naar voren moet brengen, dat het een zeer nuttig apparaat is, want wanneer dit wekkertje afloopt weet ik, dat er buiten een gevangene staat te wachten. Soms vind ik het erg jammer, dat er geen levend wezen is, aan wien ik mijn vindingen vertonen kan. Het is, dat ik er zelf bij ben, maar ik ben een knap geleerde! Neem bijvoorbeeld het toestel, waarmee ik de gevangenen binnen kan laten! Ziehier een hefboom, men hale deze over . . . langzaam en voorzichtig . . . er opent zich een luik in de zoldering . . . en de gevangene komt binnen . . . Ik ben zeer benieuwd, wat het ditmaal voor iemand wezen zal . . .'

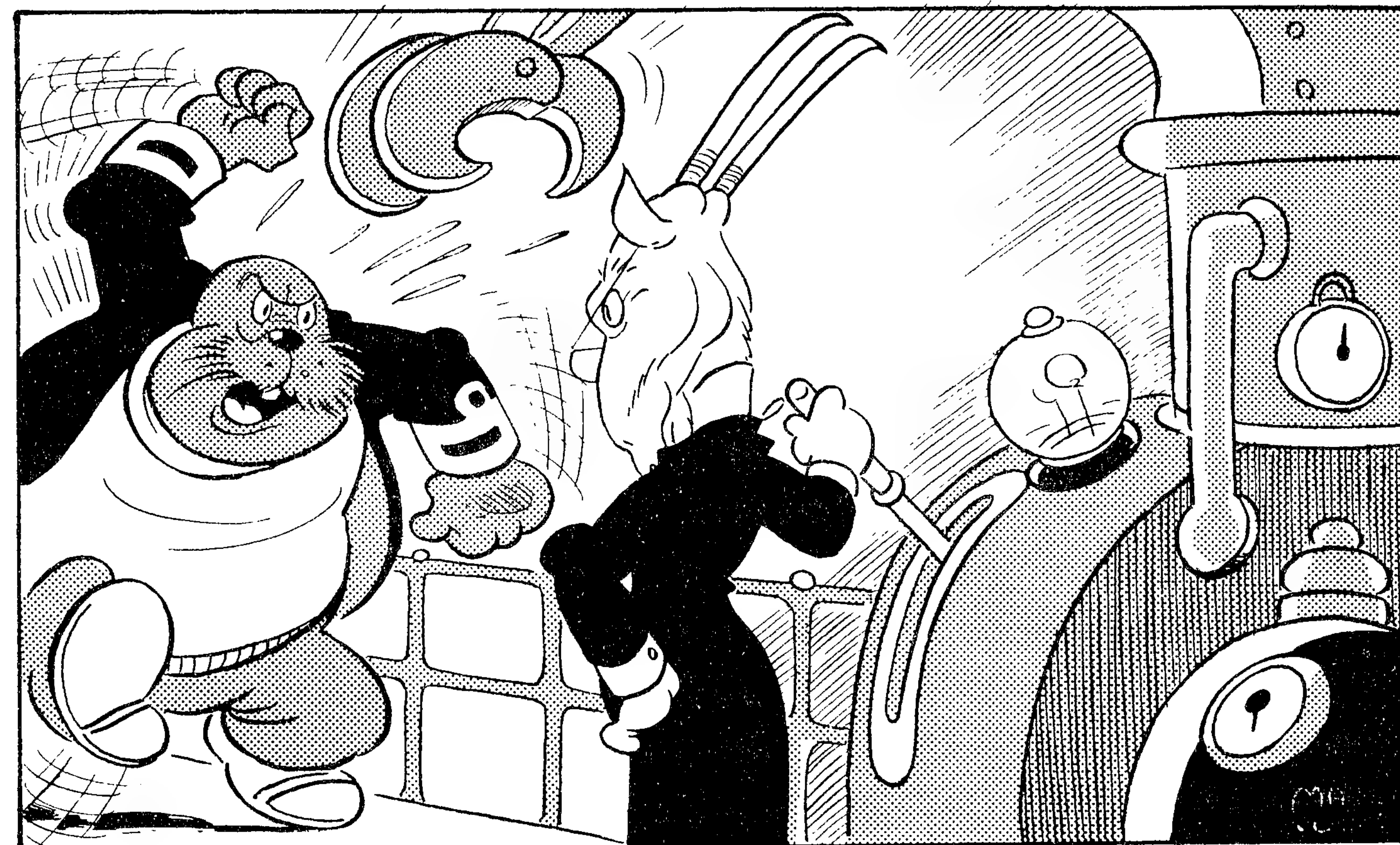
Nu, hij hoefde niet lang te wachten, want toen hij de hefboom had overgehaald, klapte er werkelijk een luik in de zoldering open en kwam er een korte, ronde gestalte naar beneden vallen. Op hetzelfde moment schoot er een brede leren bal naar boven, die deze gestalte met een doffe klap in de lucht opving en met een boog op de grond liet neerkomen. Tom Poes had moeite om zich stil te houden, want hij zag, dat deze gevangene niemand minder was dan kapitein Wal Rus!

'Wees welkom, waarde heer,' zei de professor, 'alleraardigst om mij eens op te zoeken! Als ik me niet vergis, kennen we elkaar reeds, nietwaar?'

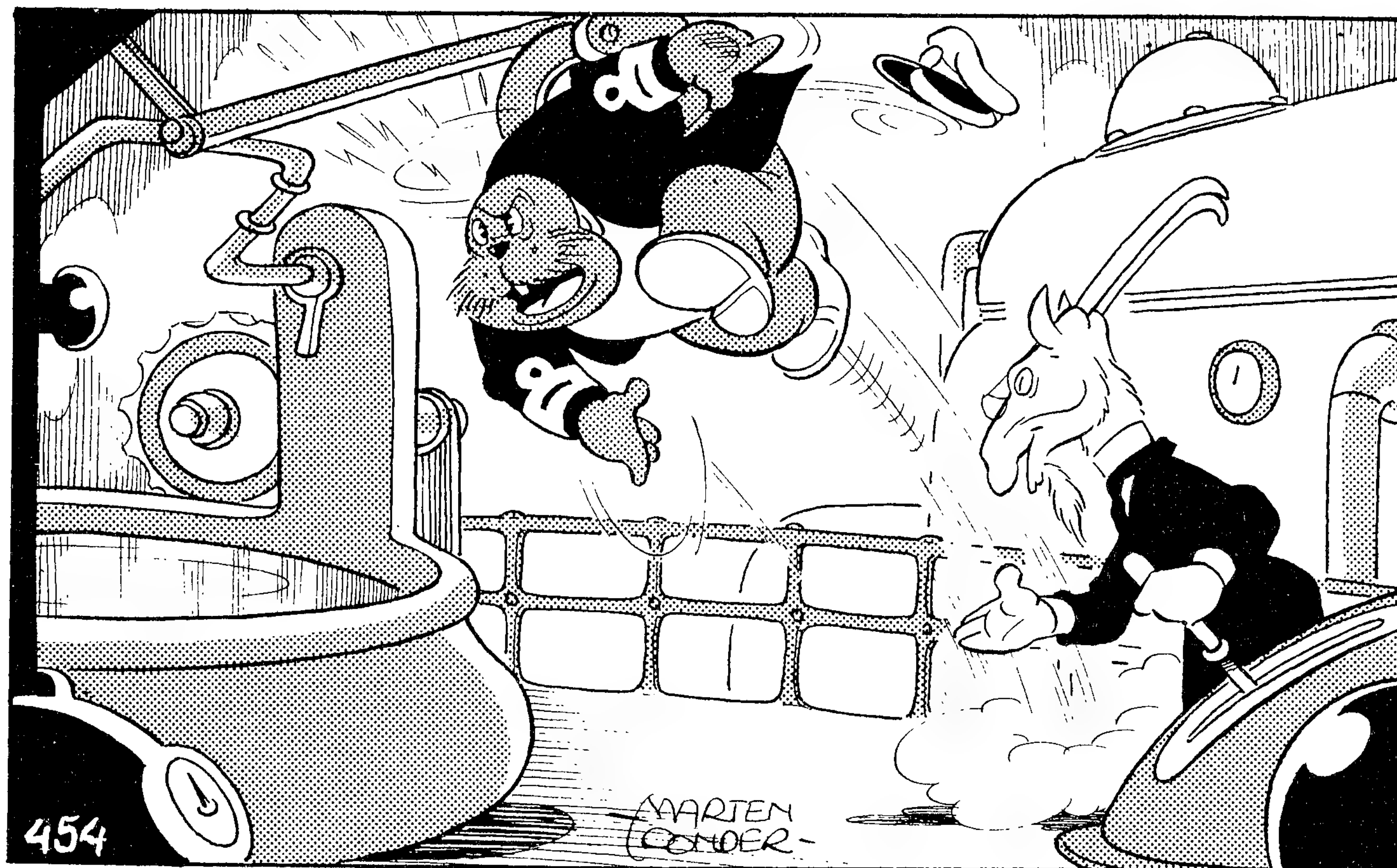
Even na Wal Rus kwam Ukkie Oetang naar beneden vallen en nu zaten ze naast elkaar op de grond een beetje duizelig rond te kijken.
'Nogmaals welkom in mijn nederige fabriek,' zei Sickbock met een beleefde buiging, 'neem mij niet kwalijk, dat de afdaling een beetje ruw in zijn werk ging, ik heb dit gedaan om u het trappen lopen te besparen. Wanneer ik mij niet vergis bent u kapitein Wal Rus, de gezagvoerder van het stoomschip 'Albatros' nietwaar? Het is mij werkelijk een genoegen om onze kennismaking te hernieuwen! Ik overlegde net bij mijzelf, dat het zo gezellig zou zijn om hier een verstandig persoon met enige ontwikkeling te hebben, die belang in mijn eenvoudige machines zou stellen. Alleen is ten slotte maar alleen, wat u, kapitein?'
'Grrr,' zei Wal Rus, terwijl hij overeind krabbelde. 'Jij bent dus de vent, die de mensen uit Kaap Lava heeft weggehaald en er blikken kerels voor in de plaats heeft gezet, niet? Jij, misselijke landkakelobbes-met-je-mooie-jasje-aan! Jij bent dus de overgehaalde lummel, die een auto met tangetjes op ons heeft afgestuurd om ons aan onze kragen hierheen te dragen en in een gat hier naar beneden in jouw vieze knutselhoekje te gooien! Dat gaat te ver meneer! Dat verdraagt een eerlijk zeeman niet! Trek je trouwjas uit en stroop je mouwen op dan zal ik je een lesje geven.'
'Tut, tut, mijn waarde heer!' zei de professor. 'U moet uw woorden met meer zorg kiezen! Foei: Kom liever eens mee, dan zal ik u mijn bescheiden vindingen laten zien.'
Wal Rus trok zijn pet over zijn ogen en volgde brommend den professor, terwijl Ukkie Oetang er niet-begrijpend achteraan liep. Tom Poes kwam intussen achter de ketel vandaan en volgde hen...

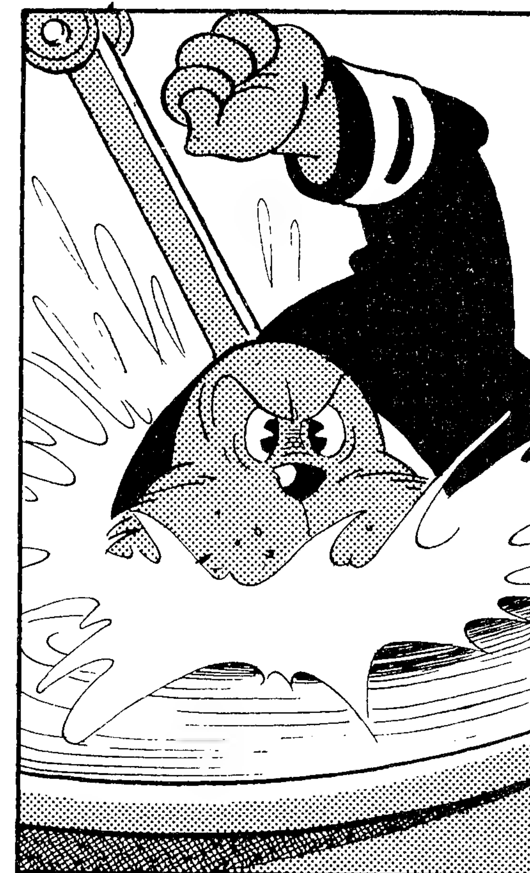
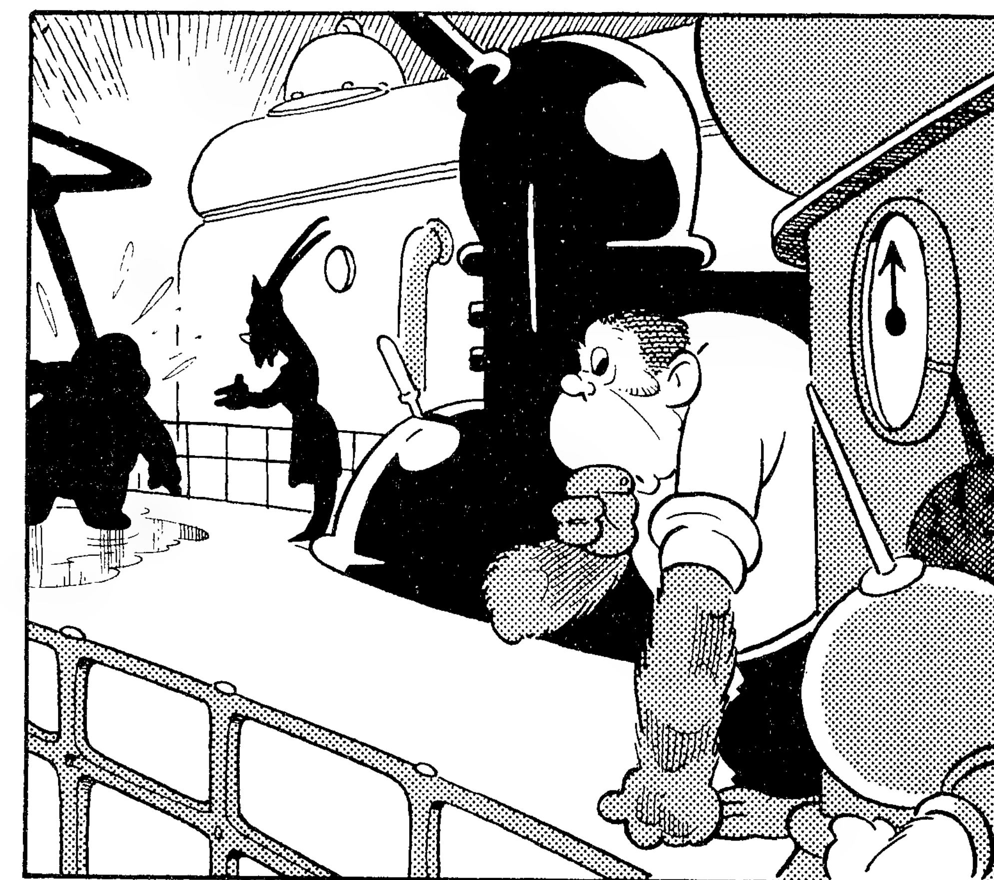

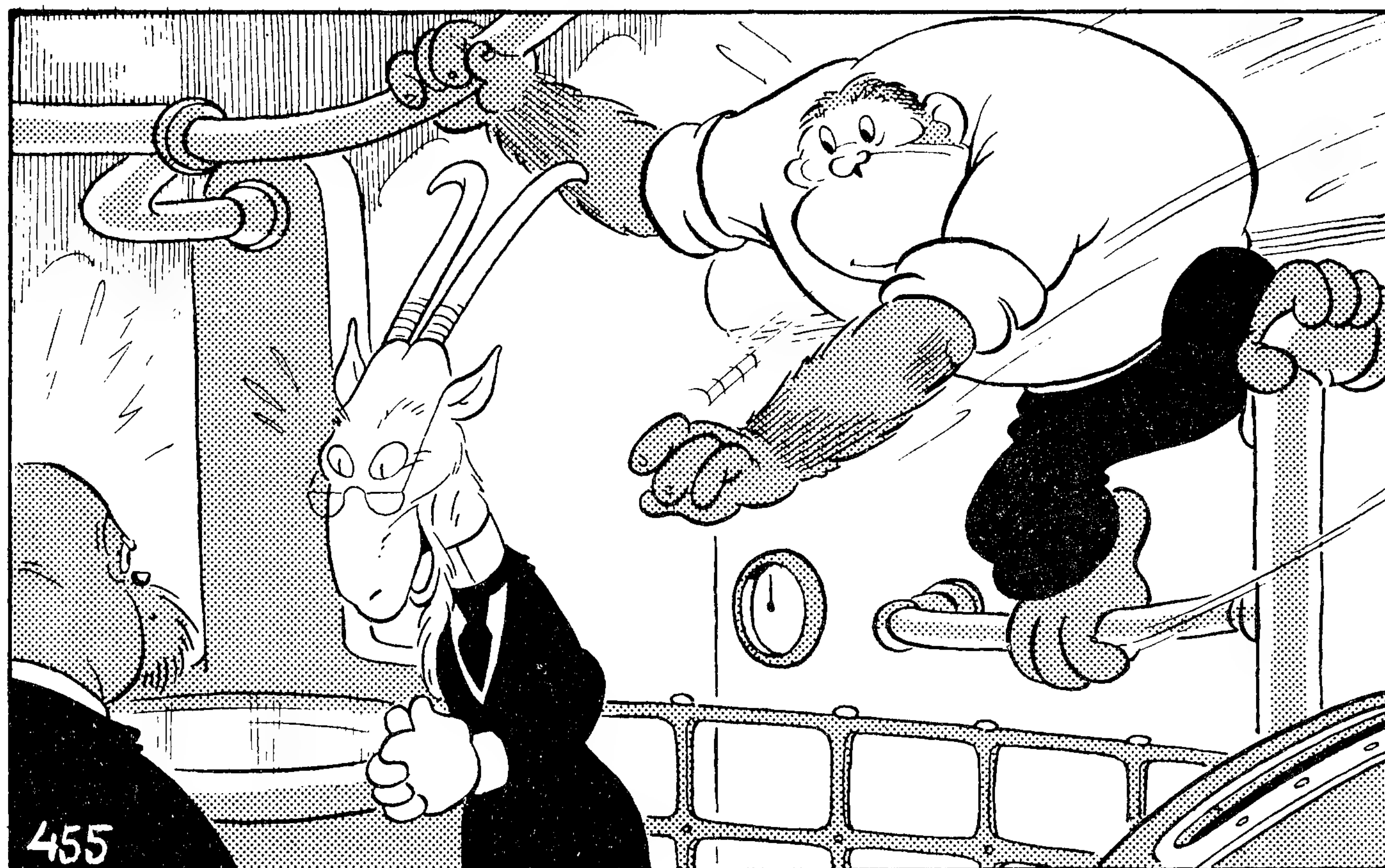
‘Kijk,’ zei Sickbock, ‘dit is de machine, die ik het eerst gebouwd heb. U moet weten, waarde heer, dat deze vulkaan voor het grootste deel uit ijzer bestaat en daarom heb ik mij deze plek uitgekozen. Kijk, deze machine graaft het ijzer uit de bergwand, smelt het, vormt het om tot bollen, en vult deze bollen met enkele instrumenten. Op deze wijze maak ik kunstmensen, zogenaamde robots! Knap, nietwaar? Deze robots hebben vervolgens voor mij een stad gebouwd en deze stad, waarde kapitein, zal de hoofdstad van de wereld worden! Ik maak zòveel robots, dat er geen legermacht ter wereld meer tegen mij op zal kunnen en dan ben ik de baas!’
‘Zo,’ zei Wal Rus, ‘en wat heb je met de inwoners van Kaap Lava gedaan, jij uitgestreken zeekomkommer?’

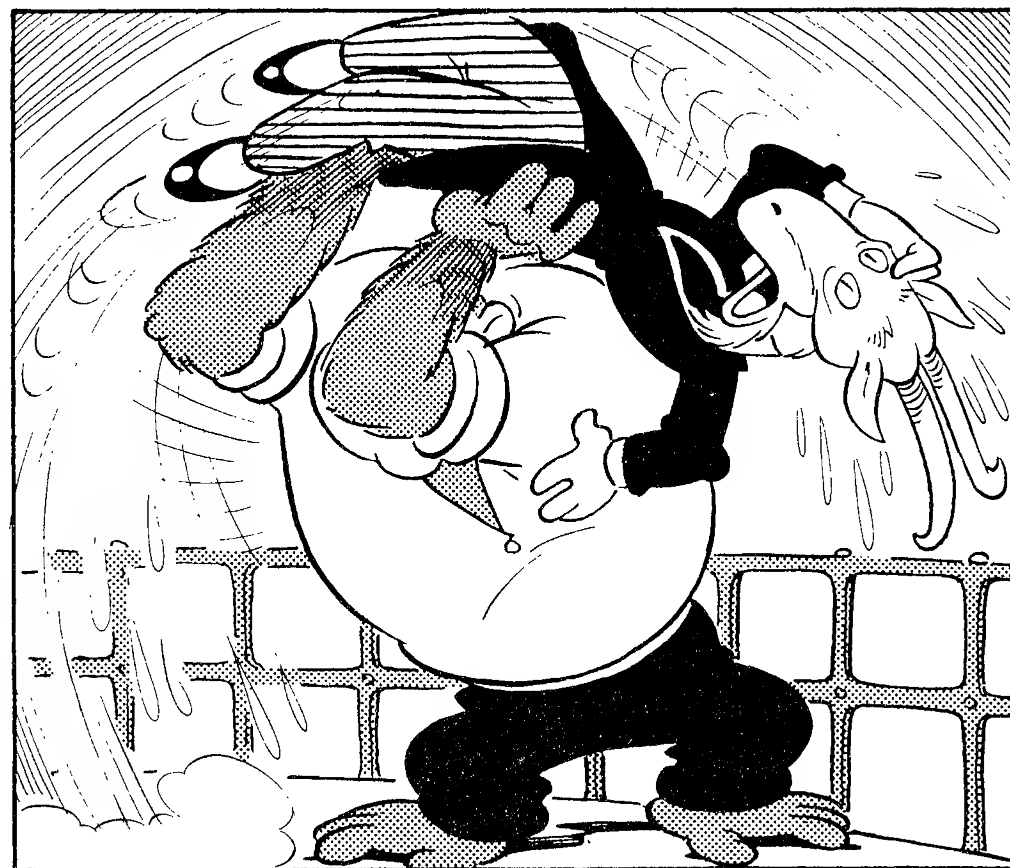
‘Die heb ik verwijderd,’ zei de professor, ‘die zitten hier ver vandaan in een gezellige grot. U zult dit begrijpen, nietwaar? Ik kan natuurlijk geen potkijkers gebruiken. Daarom heb ik ook de vuurtorens en radiostations onklaar gemaakt en robots langs de kust op wacht gezet, zodat geen schip hier meer aan land kan komen! Wanneer ik u mijn machines heb laten zien, zal ik u dan ook tot mijn leedwezen in dezelfde grot gevangen laten zetten. U begrijpt, dat ik niet anders kan doen, nietwaar?’
‘Nee!’ brulde de kapitein, ‘dat begrijp ik niet! Kom op, als je kerel bent! Ik ga je een pak klappen geven!’ Maar de professor voelde daar niets voor, hij haalde een handle over en . . .

Net op het moment, dat Wal Rus op professor Sickbock af wilde vliegen, haalde deze een handle over; uit de lucht daalde er een grote stalen klauw, die den kapitein in zijn jas pakte en met een geweldige zwaai werd hij omhoog getild.
'Ho, stop!' brulde Wal Rus, 'dat zijn geen eerlijke vechtmethodes! Dat is een overgehaalde streek! Als ik jou te pakken krijg... grrr... Ik maak fondant van je!'
'Het lijkt me toe, waarde kapitein,' zei de professor, 'dat uw bloed een beetje te warm is geworden! Sta me toe, dat ik u een kleine afkoeling geef, dan zult u eens zien hoe fris en opgeruimd u straks ons aangename onderhoud zult kunnen voortzetten!'
'Grrr!!!!' zei Wal Rus, en toen zei hij niets meer, want de stalen klauw trok hem naar beneden in een grote bak met water en duwde hem kopje onder. Je begrijpt, dat hij tegenspartelde! Hij brulde en schreeuwde en zwaaide met zijn vuisten, maar het hielp hem allemaal niets. De stalen klauw liet niet los en pas toen hij drie keer kopje onder was geweest, werd hij weer voorzichtig op de grond gezet.
'Blub blub... dat is... is... overgehaald... blub... brutaal!' zei de kapitein.
'Kom, kom, niet zo somber!' sprak de professor. 'We moeten altijd de lichtpuntjes zien te ontdekken! Komaan, trek een glimlachend gelaat en bedenk, dat buiten de vogeltjes kwinkeleren!'
Intussen was Tom Poes voorzichtig te voorschijn gekomen en sloop naar Ukkie Oetang toe, die er niet veel van begreep en op een afstandje suffig naar den professor staarde.
'Hallo, Ukkie!' fluisterde Tom Poes, 'probeer eens of je dien professor te pakken kan krijgen!'

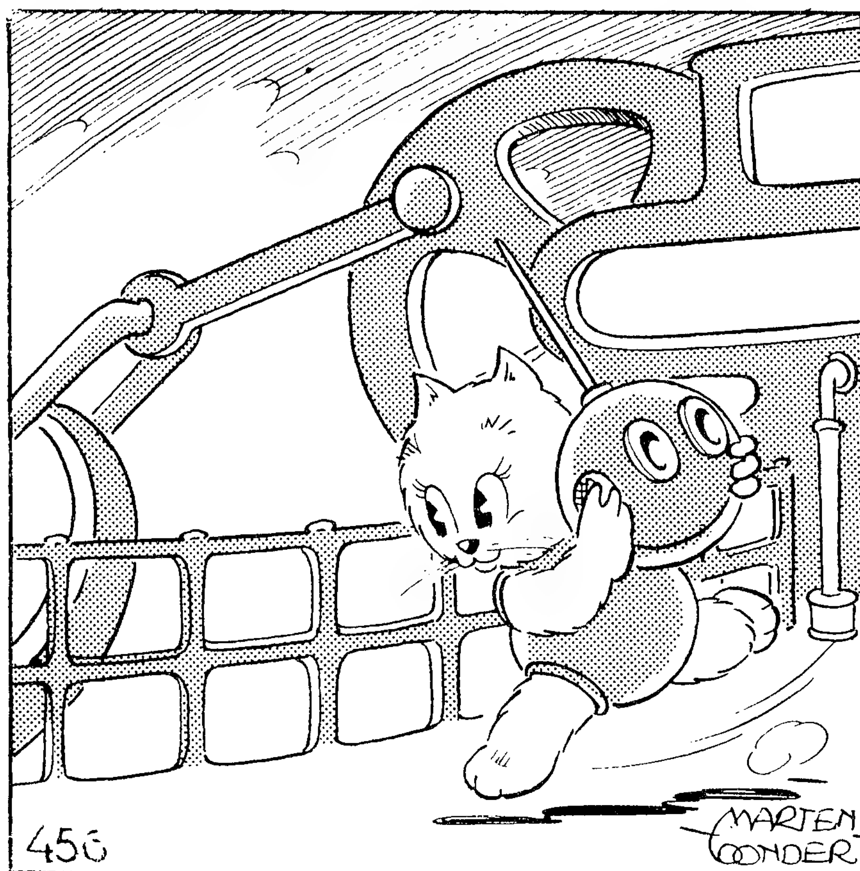

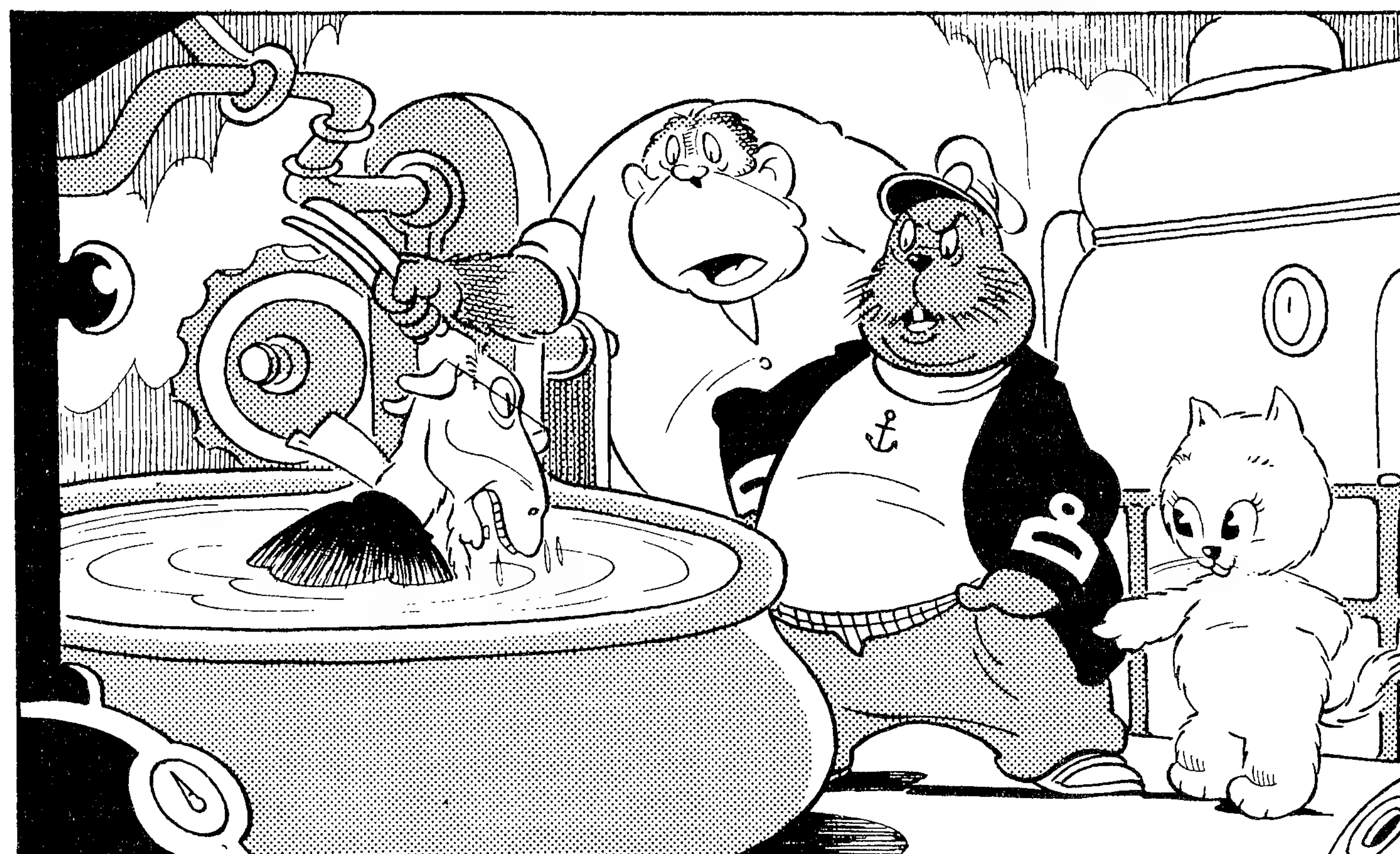
Ukkie Oetang keek eerst even bedenkelijk. ‘Zal die prrrofessorrr niet boos zijn op ikke?’ vroeg hij. ‘Welnee!’ zei Tom Poes, ‘je moet hem oppakken en in die bak met water gooien, dat vindt hij reuzeleuk. Dat heb je daarnet toch gezien?’

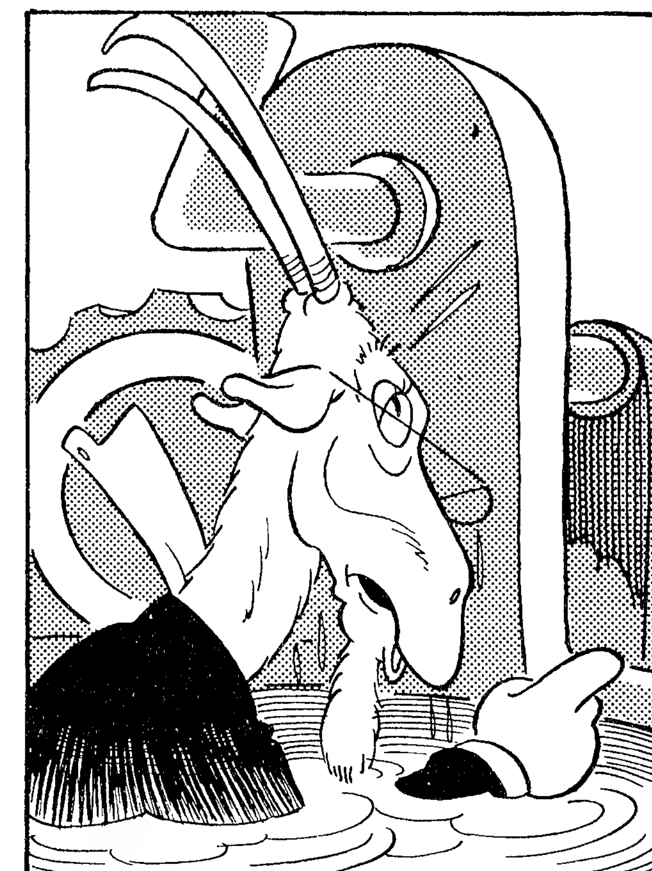
Ukkie Oetang vond het leuk, om iemand een plezier te kunnen doen, daarom dacht hij niet langer na, maar nam een paar sprongen, zwaaide langs een paar buizen tot achter professor Sickbock en pakte hem onverwacht bij zijn jas.

Dat gaat goed, dacht Tom Poes, eigenlijk is het erg dom van dien prof, om Ukkie Oetang helemaal te vergeten! Hij kon toch eigenlijk wel denken, dat die iets zou gaan doen, wanneer zijn kapitein zomaar in het water wordt gegooid! Ik begrijp het niet helemaal, maar de hoofdzaak is, dat mijn plan lukt!

‘Ene... tweeë... drieë... hup!’ zong Ukkie, en de schreeuwende professor zweefde met een boog door de lucht heen en kwam met een luide plons in de bak met water terecht, zodat de druppels naar alle kanten spatten. ‘Goed zo!’ riep Tom Poes, ‘Houd hem nu vast, Ukkie! Zorg, dat hij er niet uit kan klimmen, want dan hebben we er nog niets aan!’

Tom Poes voelde zich geweldig opgelucht, toen professor Sickbock eenmaal gevangen was genomen, dat begrijp je! Maar hij snapte heel goed, dat dat nog niet veel betekende, zolang alle robots nog vrij rondliepen. En bovendien kende hij alle machines nog niet, hij wist nog helemaal niet, welke gevaren er nog allemaal in de stalen stad op hem wachtten, en daarom bedacht hij een list. Zo vlug als hij kon deed hij zijn stalen bollen uit, want daar had hij nu meer last dan gemak van en holde naar de bak met water, waarin Sickbock zat.

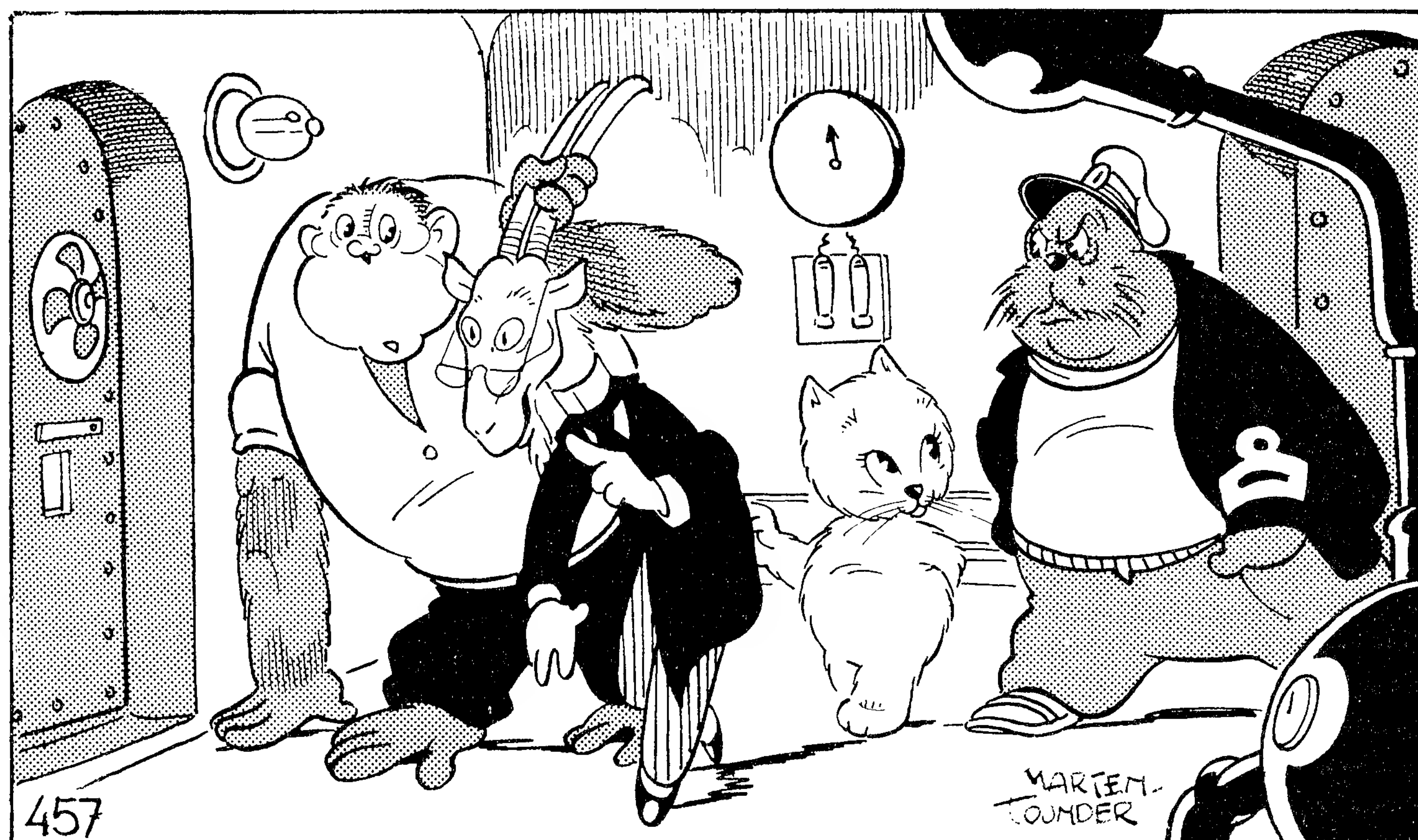
'Snufsnuf… pffff… sssssss…' sprak de professor, 'is dat niet dat alleraardigste kereltje, dat Tom Poes genoemd wordt?… Pffff… snufsnuf! Bah! Dat water smaakt niet, ik zal het laten verversen! Zeg tegen dezen ruwen zeeman, dat hij mij niet zo naar beneden drukt, Tom Poes, deze houding is zeer ongemakkelijk!'

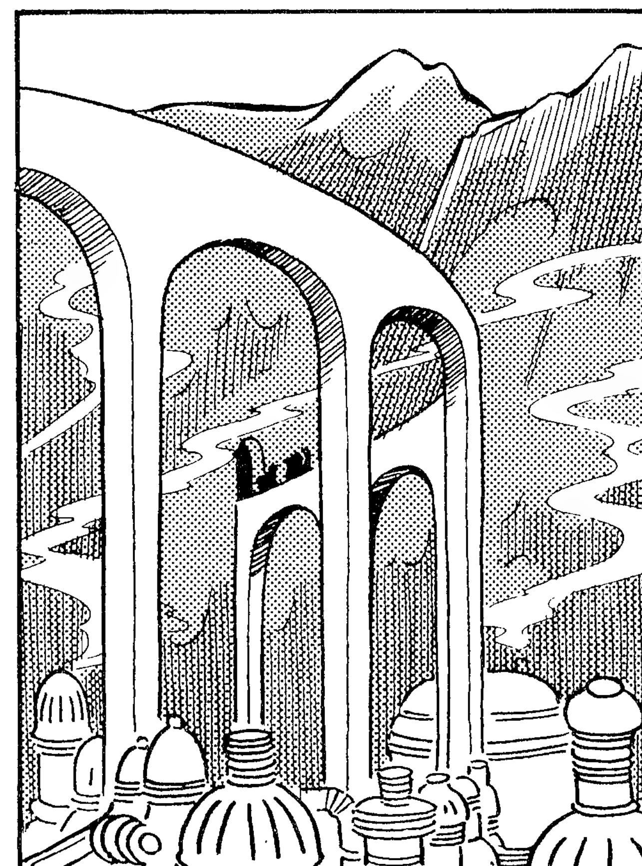
'Overgehaalde, uitgestreken praatjesmaker!' bromde Wal Rus, 'wees blij, dat ik me beheerst heb!'

'Het is jammer, dat u het daar niet gezellig vindt,' zei Tom Poes, 'want u zult daar moeten blijven zitten totdat u me verteld hebt, waar hier het toestel is, dat alle machines en robots stil kan zetten! Natuurlijk bestaat er zo'n toestel, niet waar professor? En als u mij niet vertelt, waar dat is en hoe ik het moet bedienen, zal heer Oetang u een poosje onder water houden!!'

'Foei,' zei de professor afkeurend, 'dat is geen taal, die bij zo'n aardig manneke past! Natuurlijk zal ik je met alle plezier het toestel wijzen, dat je bedoelt! Daar hoef je heus niet ruw voor te worden! Ik weet, wanneer ik het spel verloren heb, en ik zal geen moeite doen om er uit te komen! Laat heer Oetang mij helpen, dit bassin te verlaten, dan zal ik ulieden voorgaan naar de machine, die al mijn robots en instrumenten draadloos stop kan zetten!'

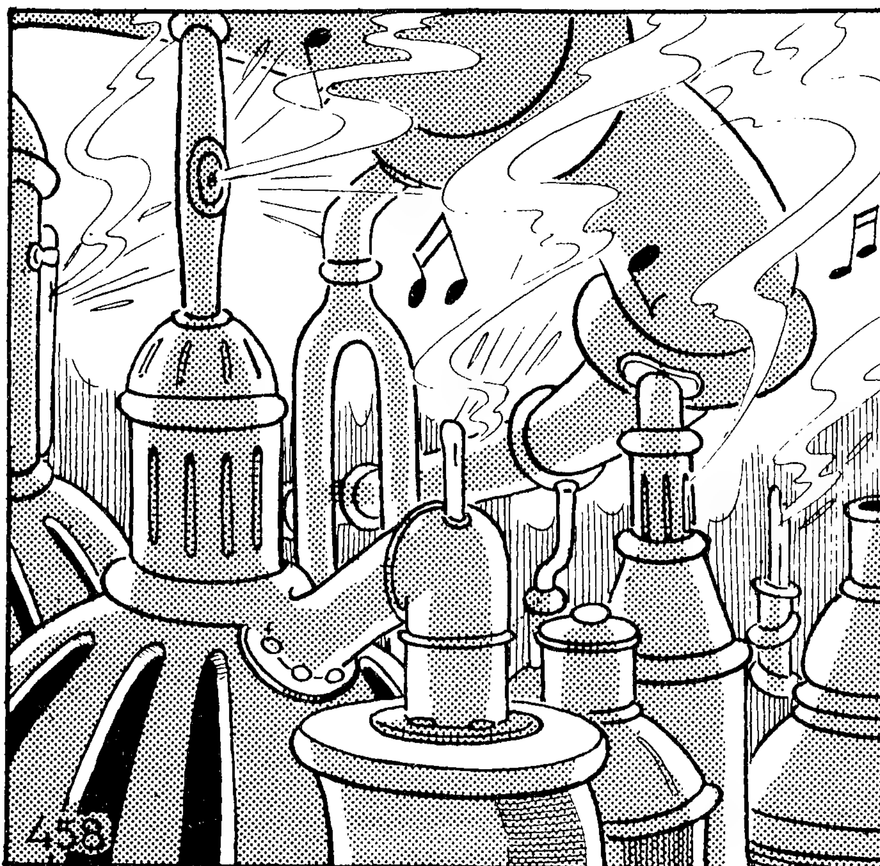
'Hm,' bromde Wal Rus, 'praatjes! Ik vertrouw dien Sikkebok niet!'

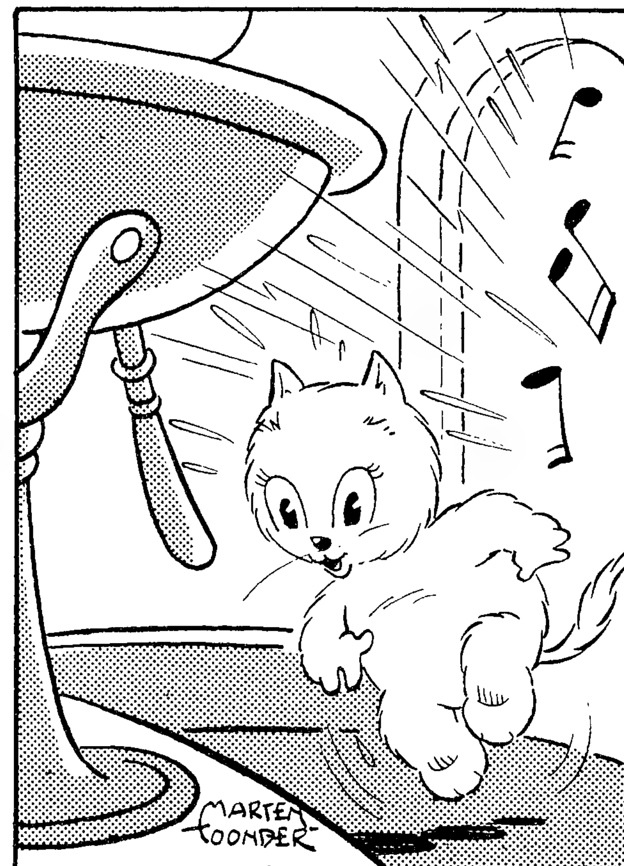

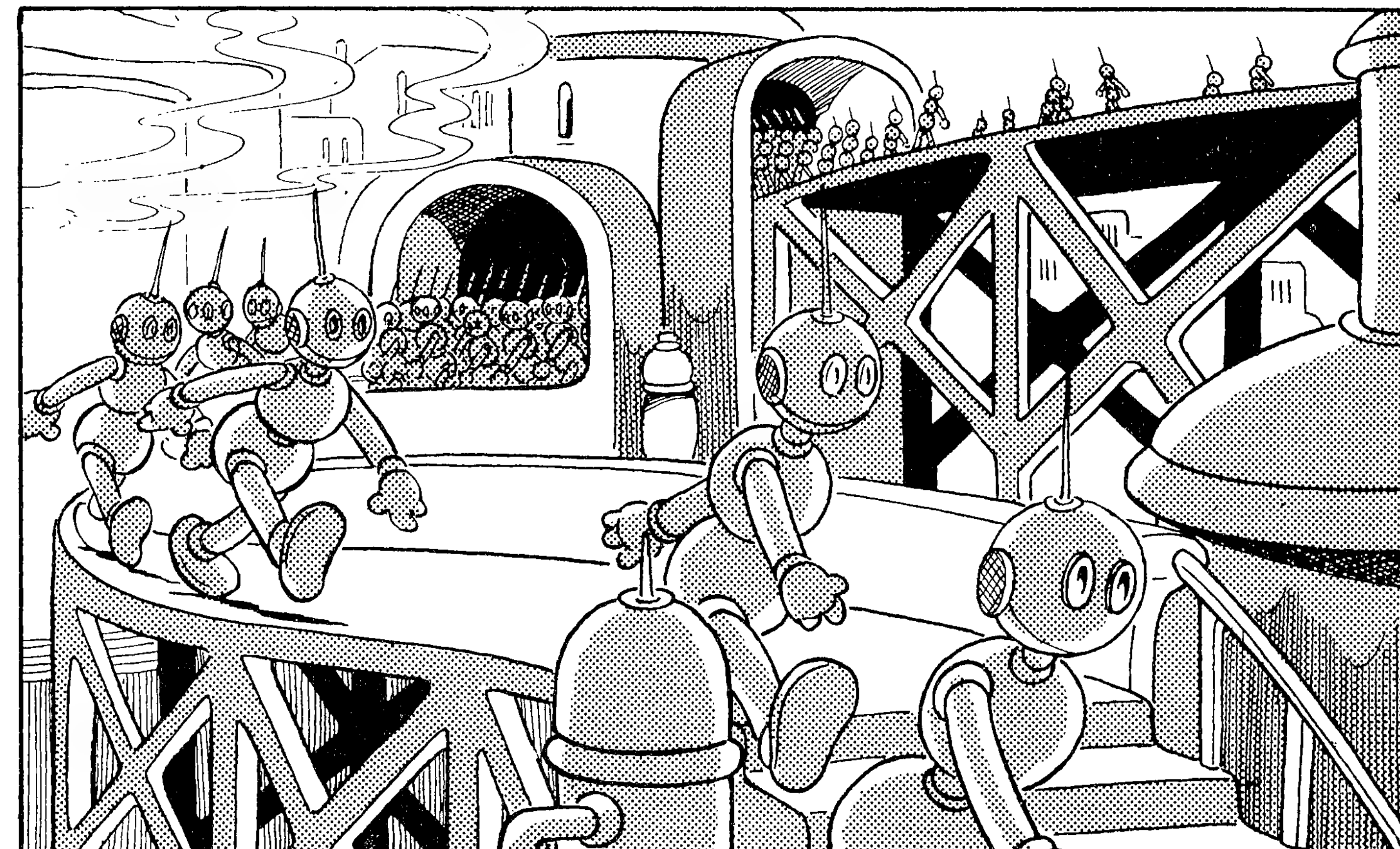

Het scheen, dat professor Sickbock helemaal geen kwade bedoelingen meer had, toen hij met Wal Rus en Tom Poes naar zijn machine liep, die alles draadloos stop kon zetten. Maar Ukkie Oetang hield hem nog steeds stevig vast en de kapitein keek erg somber en dreigend.
'Ik vertrouw dat stuk landhaai niet!' bromde hij, 'je zult zien, dat hij ons probeert te bedriegen!'
'Ik geloof het niet,' zei Tom Poes. 'Wat kan er nu gebeuren, zolang Ukkie hem vasthoudt? Dat zal hijzelf ook wel begrijpen!' Ze waren intussen op een lange brug gekomen, die boven over de krater heen liep en aan het eind daarvan stond een klein gebouwtje van glas.
'Ziet, vrienden,' zei Sickbock vriendelijk, 'wanneer één van u lieden de hefboom overhaalt, die daar in ginds vertrekje zichtbaar is, wordt mijn hele machinerie uitgeschakeld!'
'We zullen zien,' zei Tom Poes, terwijl hij het trapje opklom. 'Maar wee uw gebeente, als u ons probeert te bedriegen!' Met een forse ruk trok hij de handle over, en toen...

Je begrijpt natuurlijk al wel, dat Sickbock Tom Poes bedrogen had. Toen Tom Poes de hefboom had overgehaald, wachtte hij in spanning op de dingen, die komen zouden. Maar in plaats van dat de machines stil gingen staan en het geraas in de stalen stad ophield, begonnen er plotseling van alle kanten sirenes te loeien, fluiten te gillen, bellen te rinkelen en stoomwolken te sissen, zodat het horen en zien iemand verging!

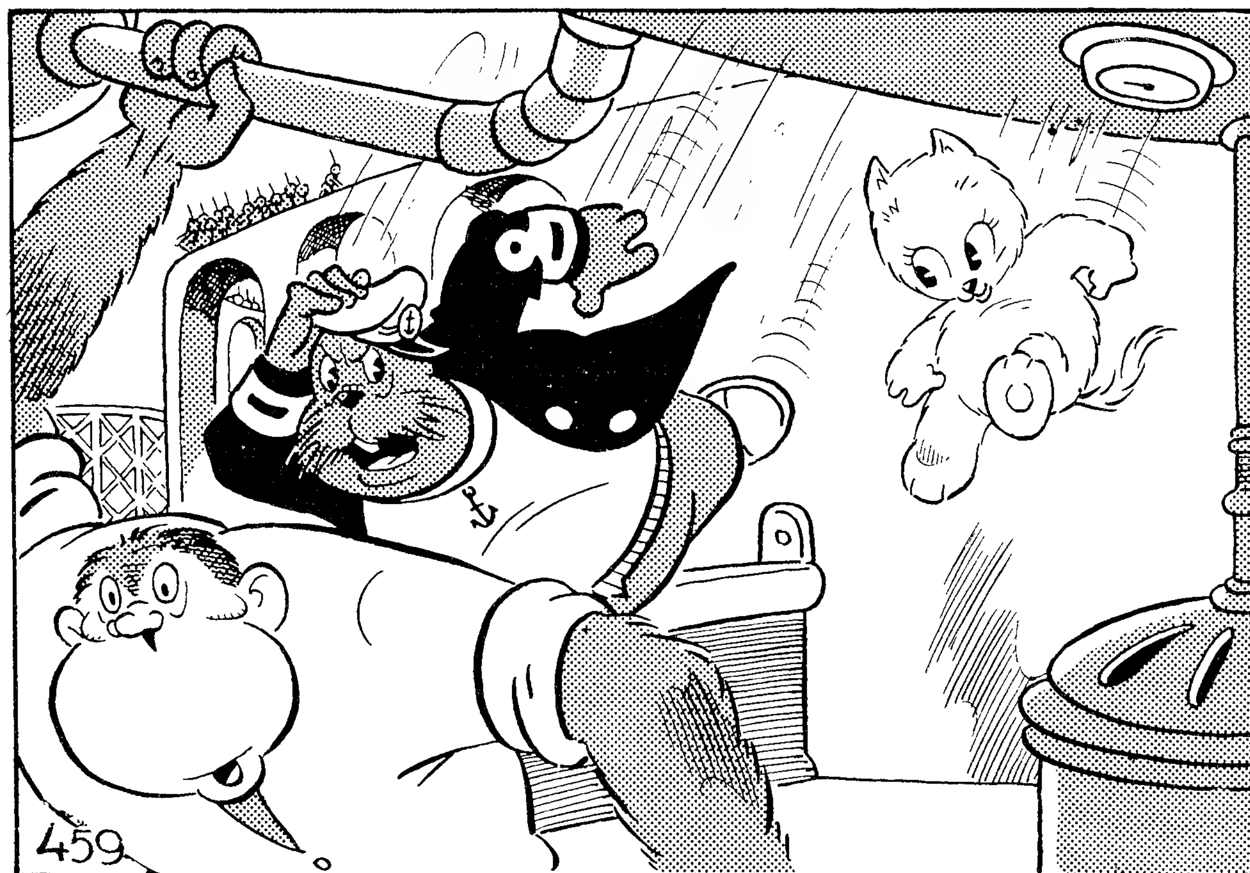
Dit betekent natuurlijk alarm! dacht Tom Poes. Die prof heeft me een handle laten overhalen, die alle robots naar deze plek zal lokken. Wat moet ik nu beginnen?

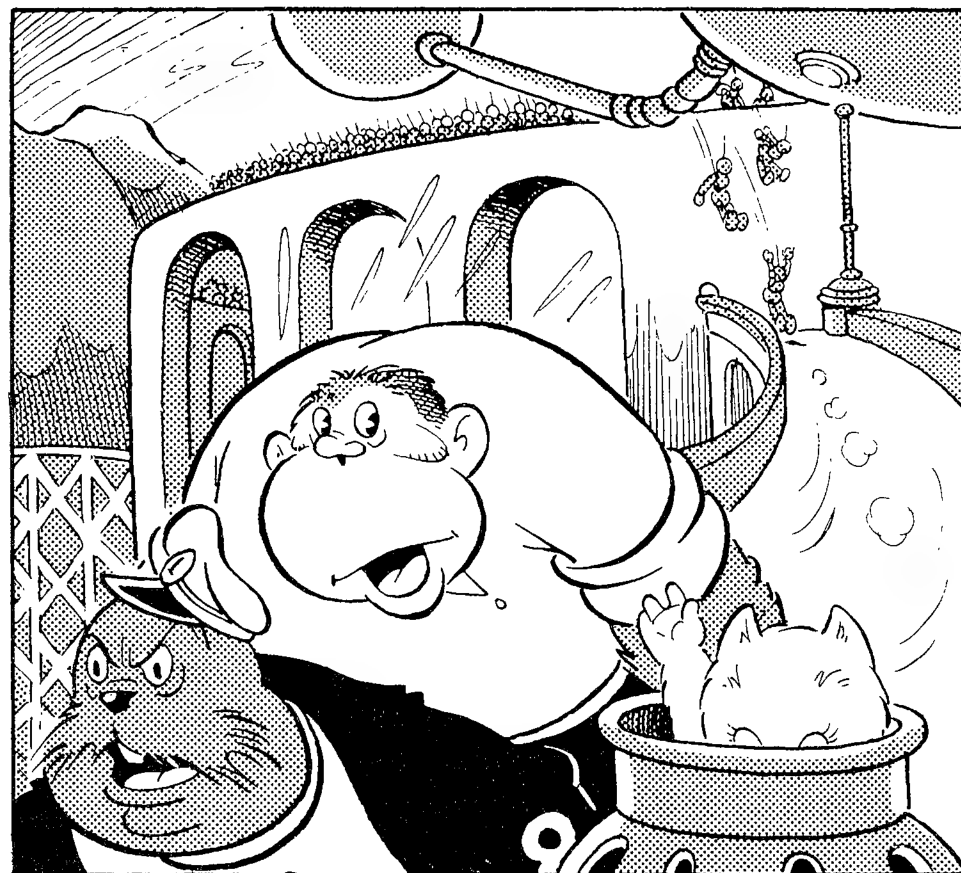
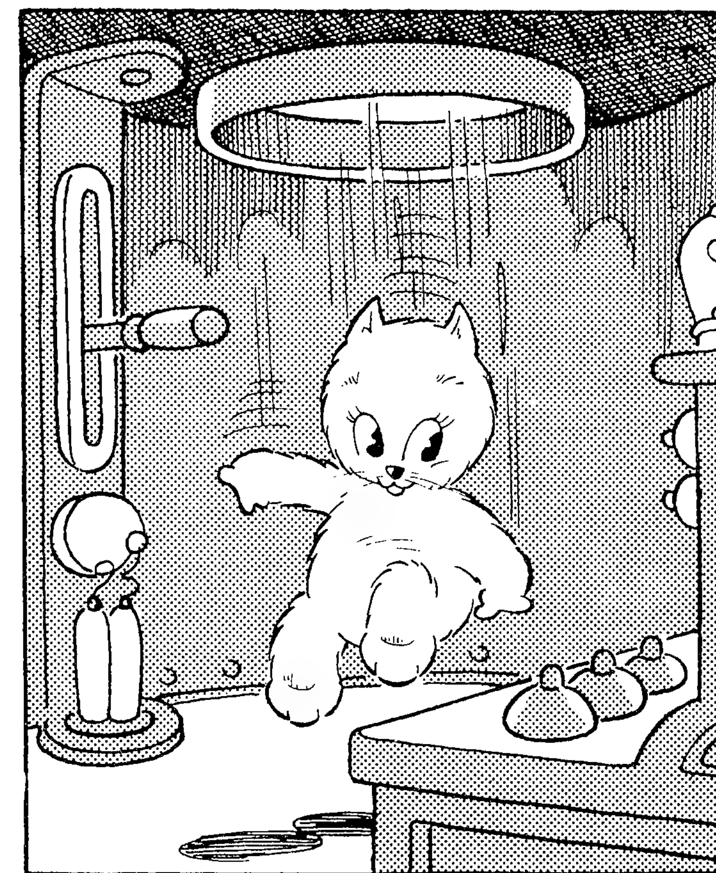
Buiten, voor het glazen hokje, hoorde hij de opgewonden stem van Wal Rus.

'Houd hem vast, uilskuiken!' brulde de kapitein. 'Daar gaat hij! Nu zijn we nog even ver!'

Ook dat nog, zei Tom Poes bij zichzelf, Sickbock ontsnapt! Het ziet er niet best uit!

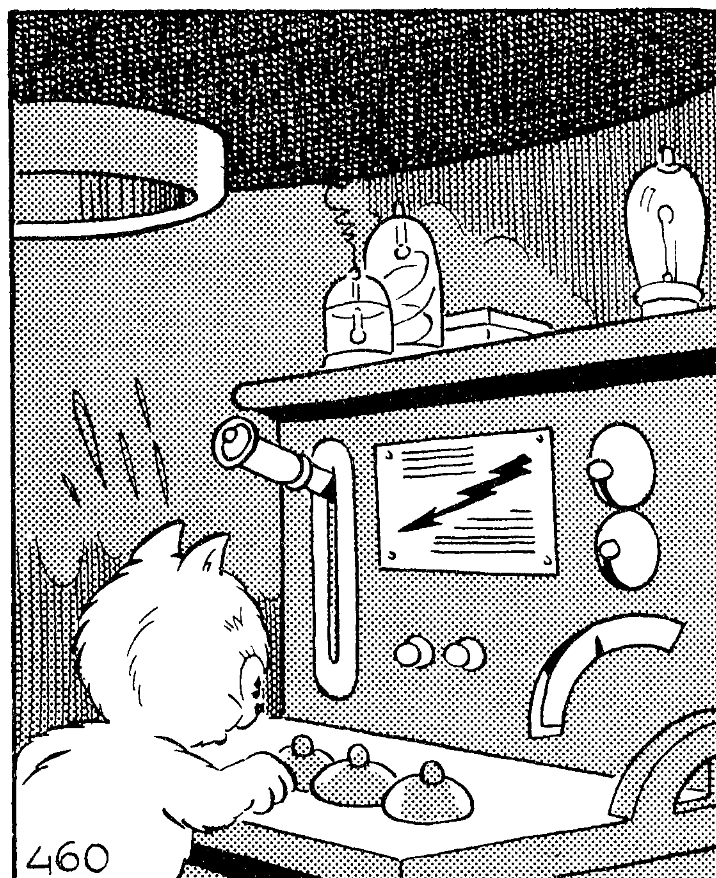
Nee, het zag er werkelijk niet best uit. Uit alle uitgangen van de stad stroomden de robots over de lange stalen bruggen in de richting van de vulkaan en toen Tom Poes om zich heen keek, zag hij dat ze aan alle kanten waren ingesloten...

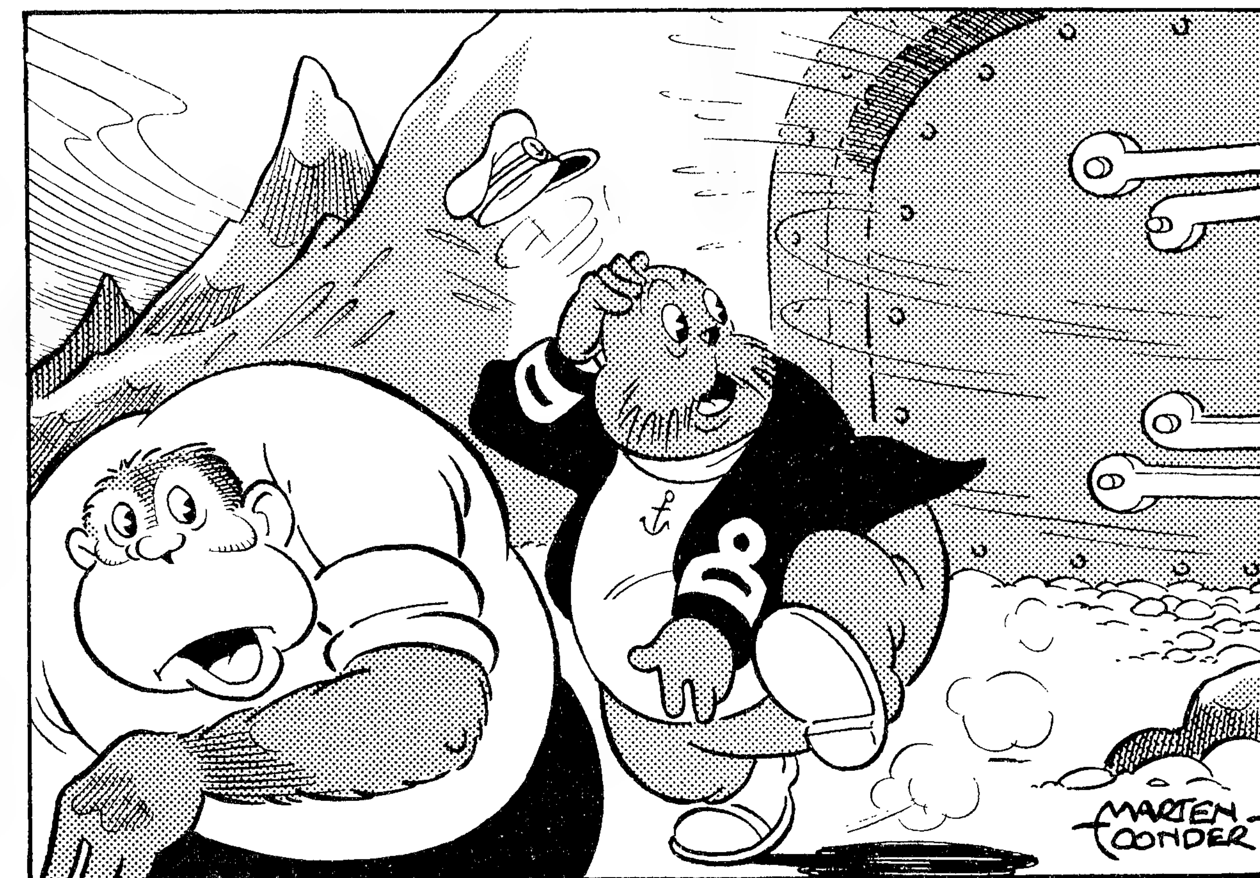

'Kom mee,' riep Tom Poes, 'er is nog maar één weg, die niet door de blikken mannen bezet is! We moeten naar beneden springen! Hieronder is nog een vrije stalen brug! Vlug dan!' Ukkie Oetang liet zich dat geen tweemaal zeggen. Nu hij zag, dat zelfs Tom Poes in de war was wist hij niet meer waar hij blijven moest van angst. Hij nam een geweldige sprong en kwam via een stroomleidingsbuis op de daaronder gelegen brug terecht met kapitein Wal Rus dicht op zijn hielen. 'Ik houd niet van die blikken slungels,' bromde de oude zeerob, 'geef mij maar een paar flinke kerels om mee te vechten, dan sta ik mijn mannetje, maar deze overgehaalde loopmachines hebben geen gevoel! Daar is geen vechten tegen...'

Tom Poes holde een tijdje achter hen aan, maar toen hij plotseling een open schoorsteen zag, hield hij zijn pas in. Dat gehol heeft geen zin, dacht hij, niets voor mij! Ik spring hier door en dan kom ik vanzelf ergens terecht. Ik moet een beetje op mijn goede sterren vertrouwen; wie weet helpt mij dat wel! Tom Poes nam dus een sprong en was ineens verdwenen, terwijl Wal Rus en Ukkie bleven rennen over de stalen brug. Nu, hij had geluk, dat kun je op de tekening zien. Door de open schoorsteen kwam hij in een kleine ronde kamer terecht, die vol stond met electrische schakelaars. Dit moet ik juist hebben, dacht Tom Poes...

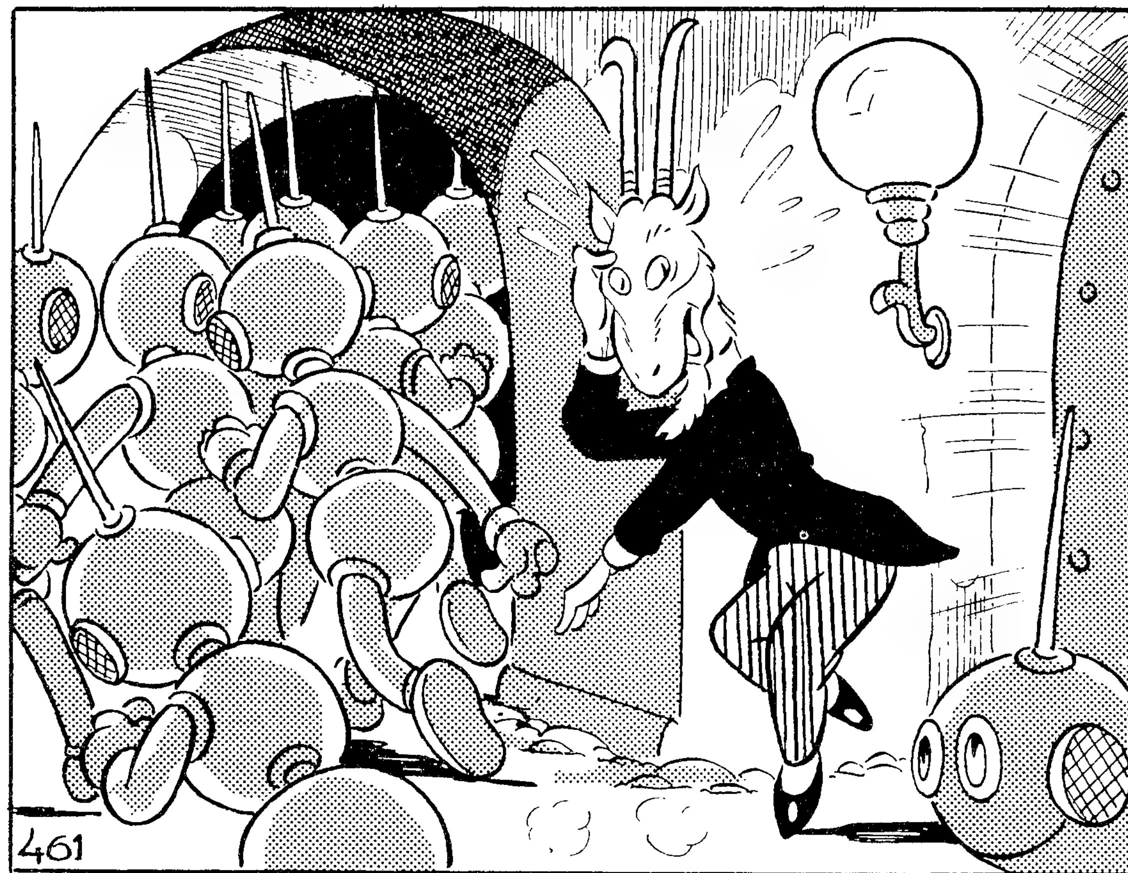

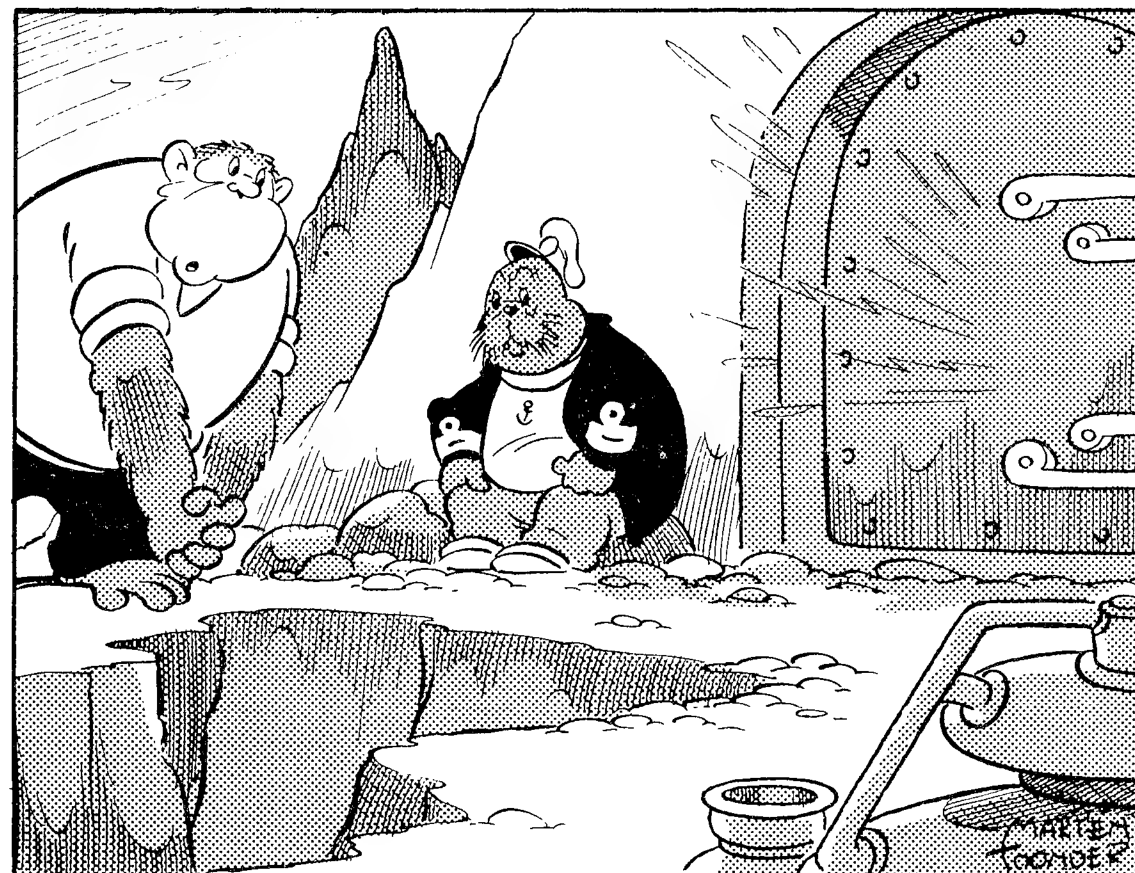

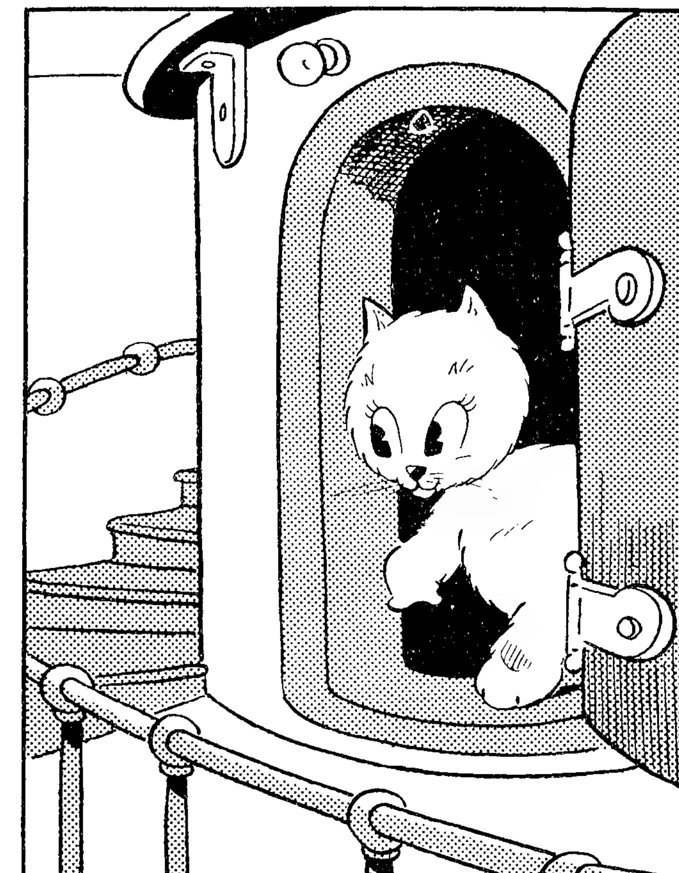
Dit lijkt me nu juist wat ik zoek, dacht Tom Poes, schakelaars zijn er altijd om iets uit of aan te draaien, dus wanneer ik op al deze dingen tegelijk druk, loopt er vast iets mis voor professor Sickbock en dat moet ik juist hebben. Het is alleen vervelend, dat ik niet precies weet wat er zal gaan gebeuren...

Net op het moment, dat Tom Poes op de schakelaars begon te drukken, renden Wal Rus en Ukkie Oetang een grote poort uit, die buiten de stad voerde en de robots volgden hen dicht op de hielen. 'Het wordt vervelend,' bromde de kapitein, 'ik begin uit mijn adem te raken en die kerels hebben geen adem, dus die kunnen lopen, zo lang als zij willen! We moeten het afleggen, meneer!'

Daar leek het ook werkelijk veel op, maar net op dat ogenblik had Tom Poes alle schakelaars ingedrukt en toen... toen viel de grote poort, die de uitgang afsloot, met een daverende slag dicht. 'Auuuu!' gilde Ukkie en de kapitein brulde: 'Wat heb ik nu aan mijn ketting hangen? De poort is dicht gevallen en de blikken salamanders zitten er achter! We zijn gered! Hoe is dat mogelijk? Sakkerloot! Het lijkt wel toverij! Maar waar is Tom Poes? Zou die er nog achter zitten?' Wal Rus wist natuurlijk niet, dat hij zijn redding aan Tom Poes te danken had en het was dan ook geen wonder, dat hij een beetje ongerust was, maar Tom Poes zat veilig in het ronde kamertje en het enige, waarover hij zich het hoofd brak, was, hoe hij er weer uit moest komen.

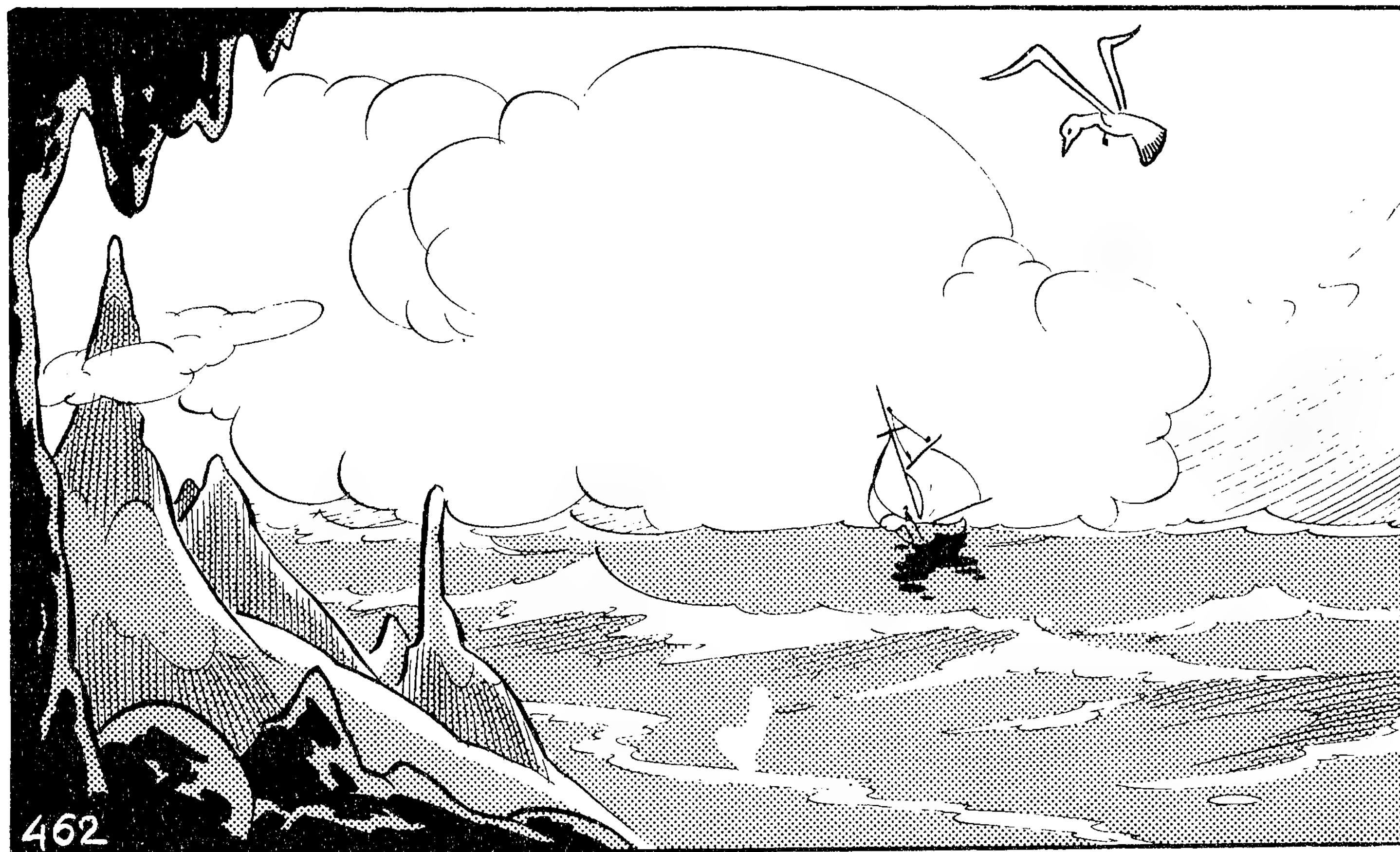

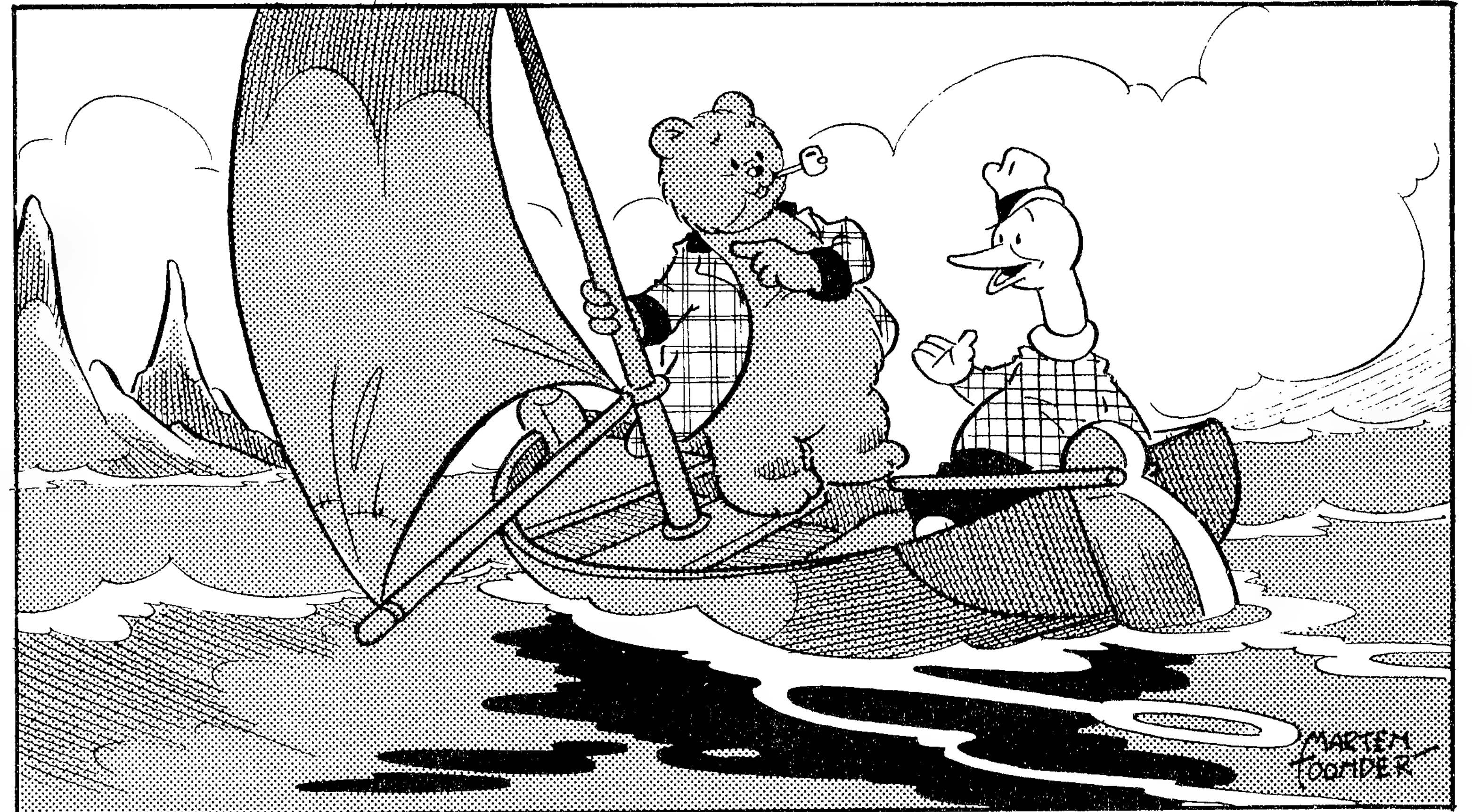

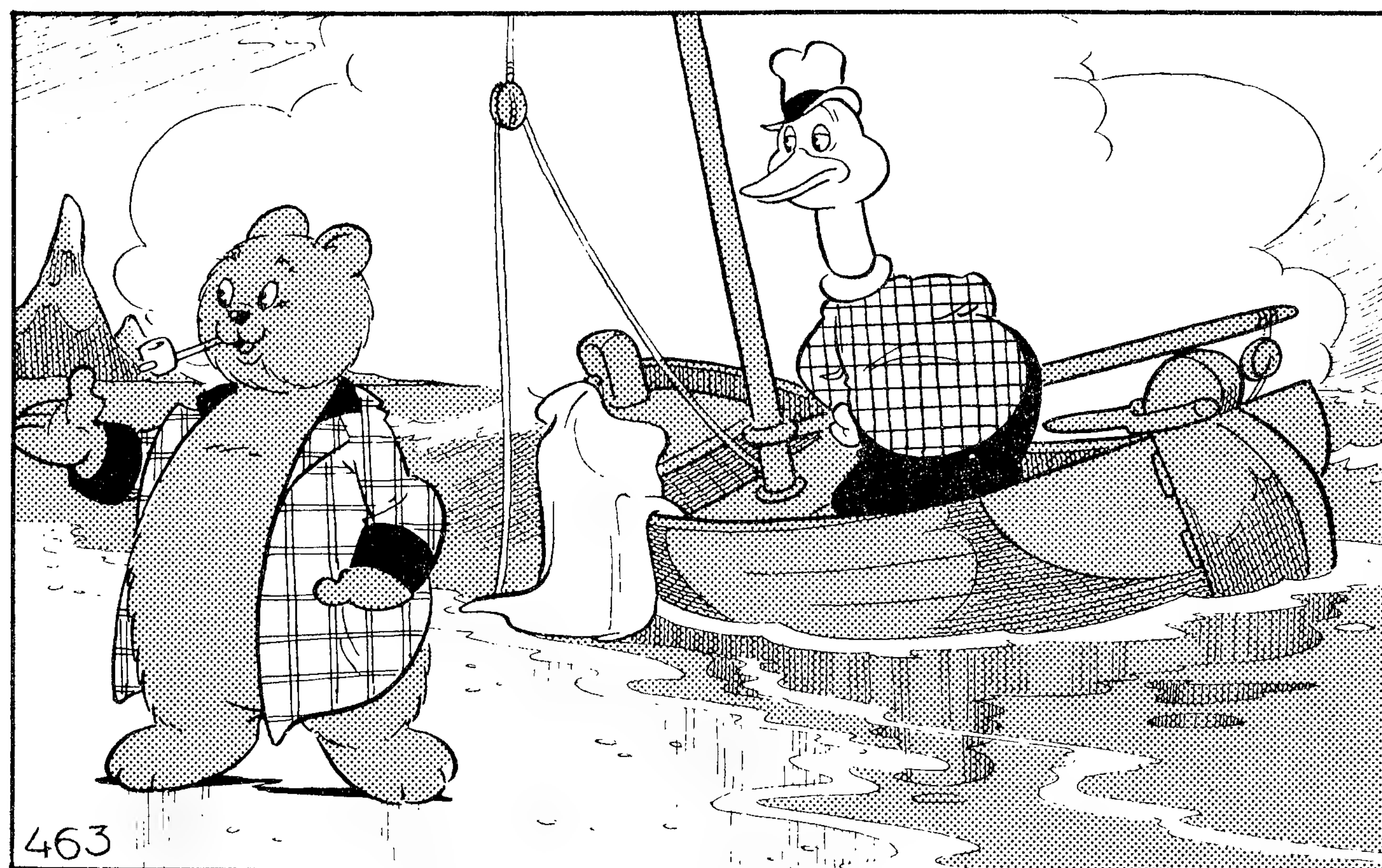
De schakelaars, waar Tom Poes op gedrukt had, dienden voor het afsluiten van alle deuren van de Stalen Stad. Sickbock had dat zo gemaakt om op alle ogenblikken van de dag indringers buiten te kunnen houden, maar hij had er natuurlijk niet op gerekend, dat Tom Poes ze nog eens op een keer zou bedienen. Je begrijpt dan natuurlijk ook wel, dat hij verschrikkelijk schrok, toen hij als laatste achter de robots aan de donkere gang binnenholde en de grote stalen deur ineens achter hem dichtviel! En zoals je al weet, was ook de deur aan het begin van de gang dichtgegaan, zodat de robots en de professor als muizen in een val zaten.

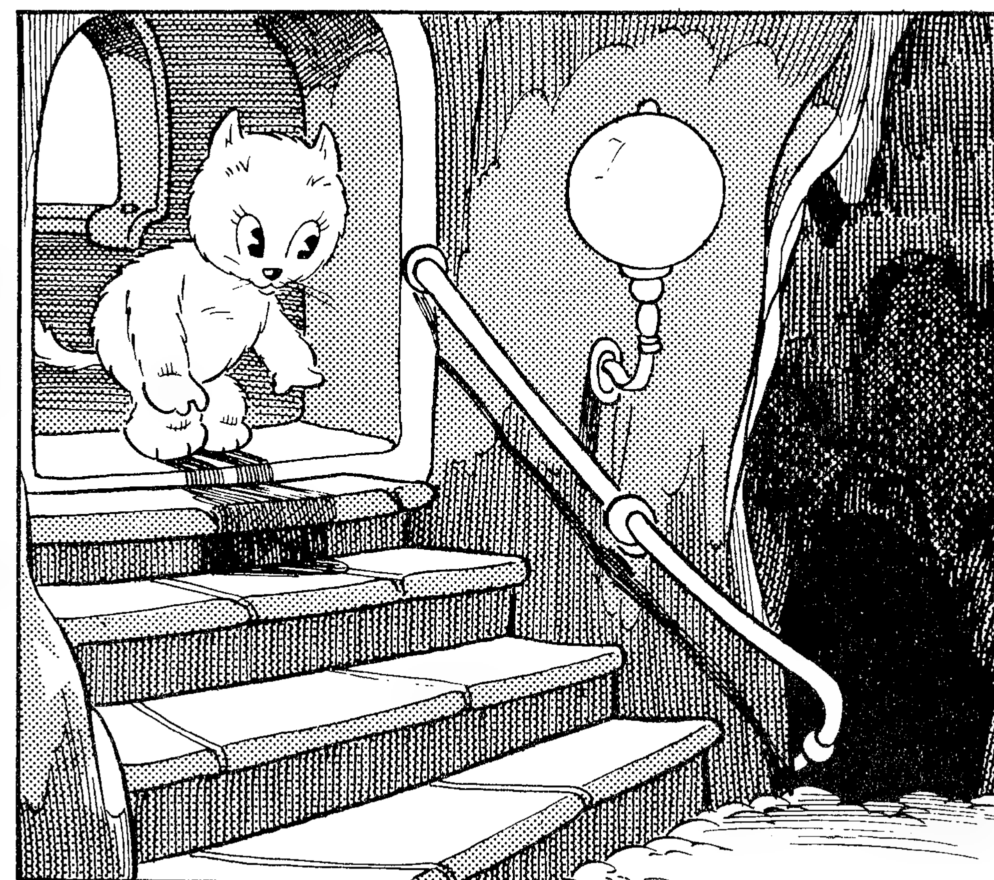
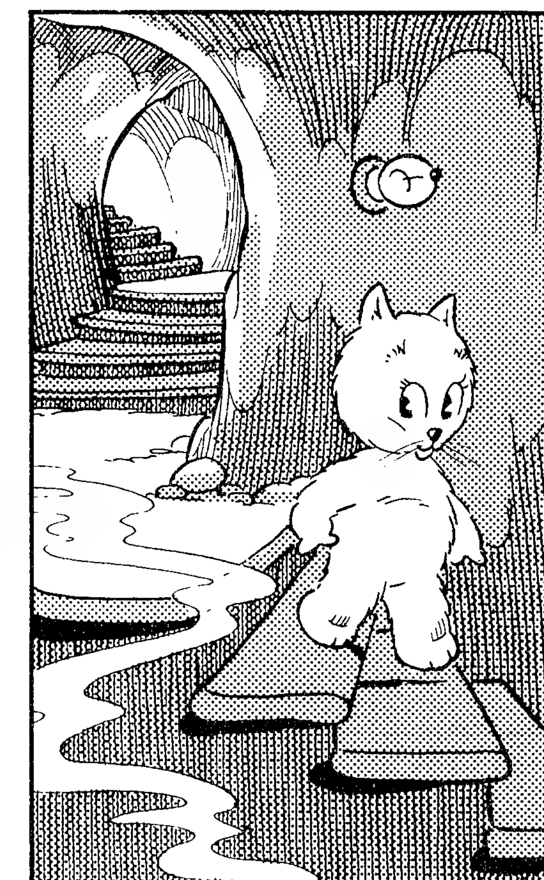
'Hoor die blikken kerels eens te keer gaan!' bromde kapitein Wal Rus, die veilig voor de dichte poort in de buitenlucht zat. 'Willen zeker ook naar buiten! Hm, allemaal goed en wel, maar ik wilde, dat ik wist waar Tom Poes was! Kom mee, meneer Oetang! We gaan eens kijken of we niet ergens een open poort kunnen vinden, waardoor we ongemerkt weer in de stad kunnen komen!' Het was natuurlijk erg aardig van Wal Rus om zich bezorgd te maken over Tom Poes, maar nodig was het niet. Tom Poes had namelijk een deur ontdekt in het ronde kamertje en stapte daardoorheen voorzichtig naar buiten. Wat is het ineens stil in de stad! dacht hij, het lijkt wel, alsof alle robots verdwenen zijn! Dat moet ik eens onderzoeken! Ik moet ten slotte toch ook weten, waar Wal Rus en Ukkie Oetang gebleven zijn...

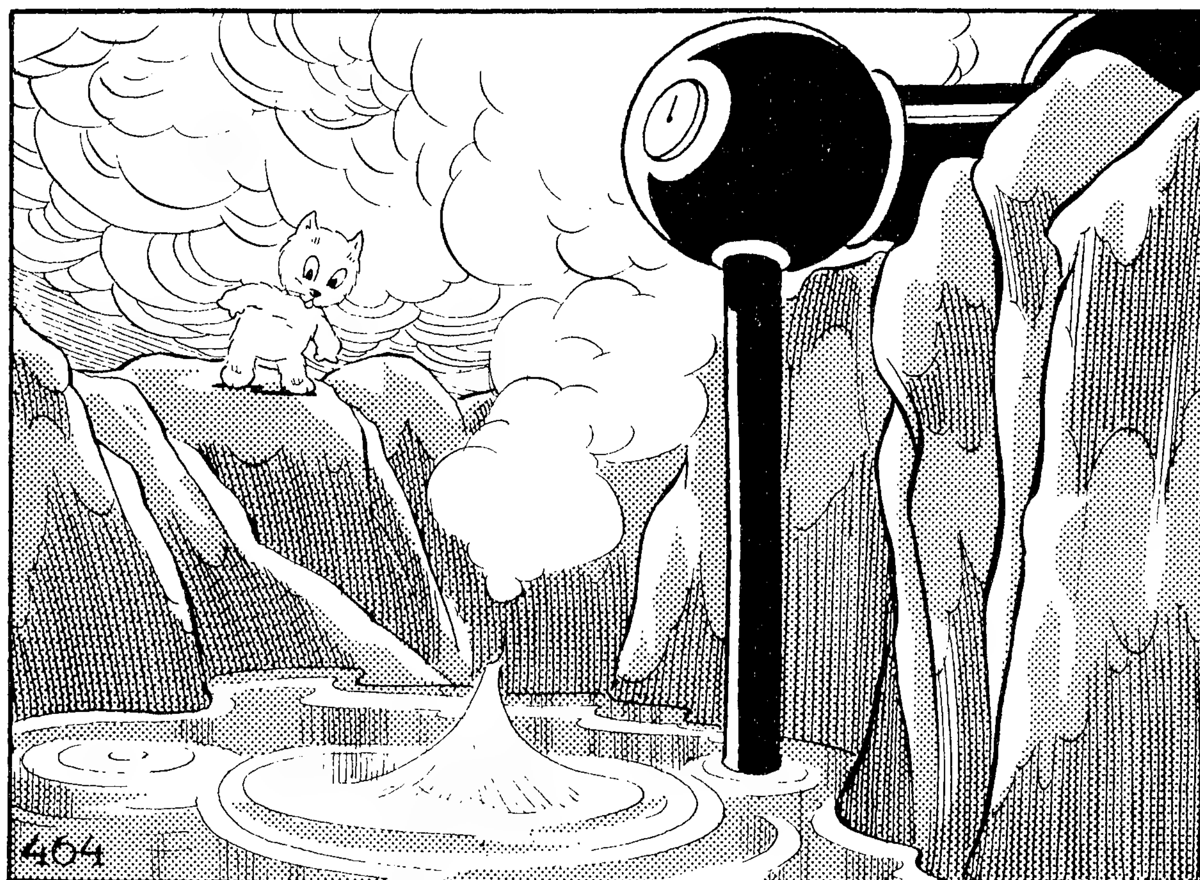

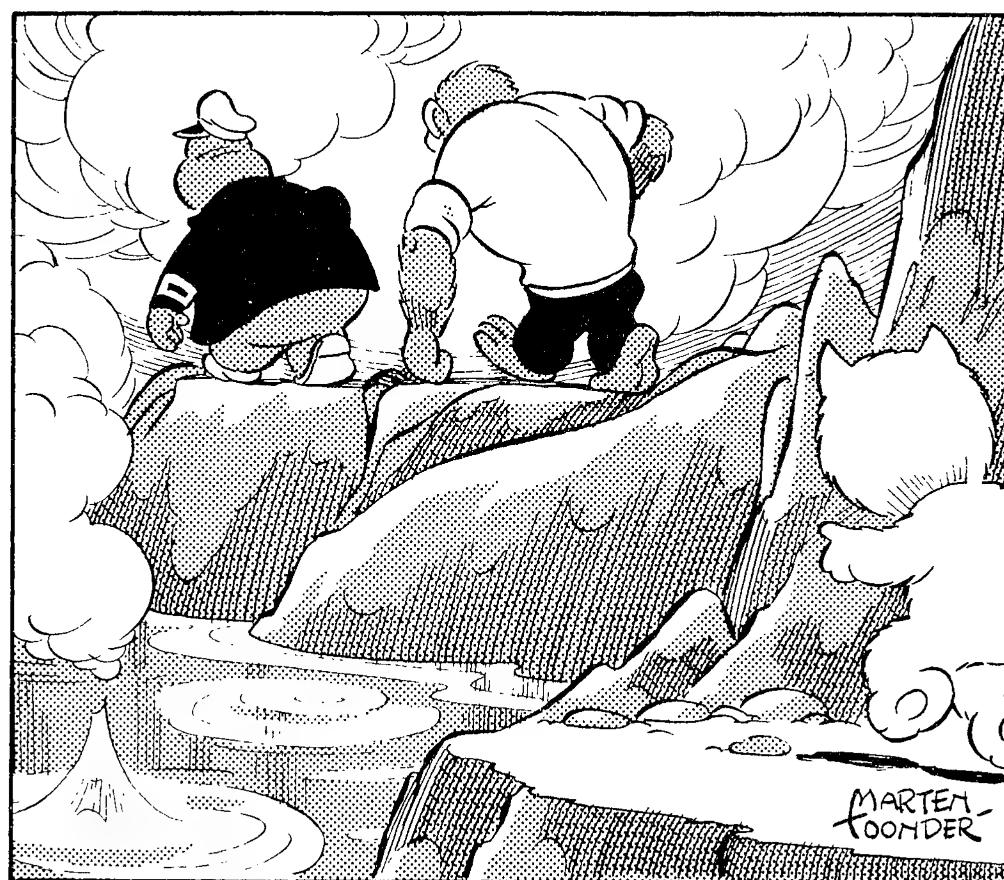
Terwijl Tom Poes dus in de Stalen Stad op zoek was naar Wal Rus en Ukkie Oetang, en Wal Rus en Ukkie Oetang buiten de stad naar Tom Poes zochten, naderde van uit Westelijke richting een klein zeilscheepje de kust van Kaap Lava. En zoals je weet waren alle robots met professor Sickbock opgesloten in een donkere gang, zodat het zeilscheepje ongehinderd naderbij kon komen.
'Kijk, heer Waggel!' zei de figuur, die bij de mast stond, 'daar is Kaap Lava en die piek daar is de vulkaan! Over een kwartiertje kunnen we het schip op het strand trekken en aan land gaan! En dan zullen we eens zien of een Bommel van Bommelstein het geheim van die Kaap niet op kan lossen! De zeelieden zeggen, dat de vuurtorens er niet branden en dat de radiostations er niet werken! Daar moet ik meer van weten!'
'Een elektrieke storing zeker!' meende Wammes Waggel, die achter in de boot zat.
'Nee, heer Waggel!' zei heer Bommel, 'er zit meer achter! Mijn neus ruikt hier een avontuur!'
'Hihihihi! wat grappig!' grinnikte Wammes, 'ruikt het lekker, heer Bommel?'
'Onzin!' zei heer Bommel streng, 'dit is een Ernstig Avontuur, heer Waggel, en Tom Poes zal jaloers zijn, wanneer we hem later kunnen vertellen, dat we het helemaal alleen hebben opgeknapt...'

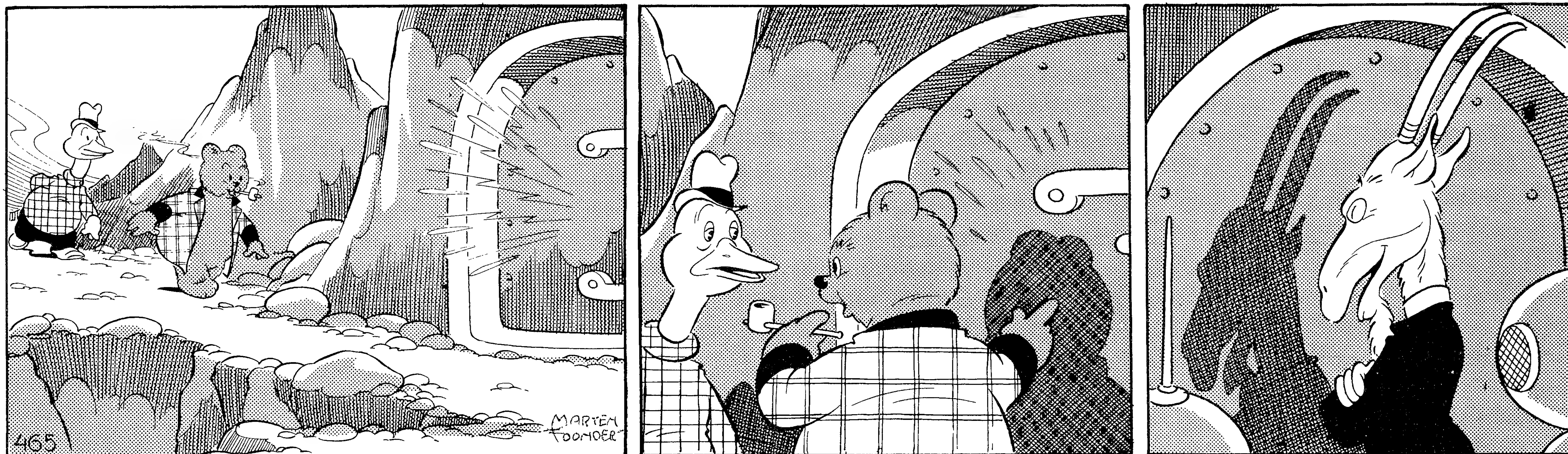
Toen het zeilbootje door de golven op het strand werd geschoven, sprong heer Bommel er met een sierlijke sprong uit en keek vergenoegd om zich heen.
'Zo, is dit nu Kaap Lava!' zei hij, 'het ziet er maar verlaten uit, heer Waggel. Het lijkt mij het beste om maar eens te gaan rondkijken of we ook iemand kunnen vinden aan wie we de weg kunnen vragen. De weg naar het avontuur, bedoel ik. Kom mee, jonge vriend!'
'Als het avontuur maar niet te ver weg is!' mompelde Wammes, 'dan word ik zo moe en dat is niet prettig, vindt u wel?'
Terwijl heer Bommel en Wammes Waggel dus op zoek gingen naar avontuur en Wal Rus en Ukkie Oetang op zoek waren naar Tom Poes, was Tom Poes zelf op zoek naar heel andere dingen.
Ik zou die vulkaan wel eens van dichterbij willen bekijken, dacht Tom Poes, ik moet en zal een oplossing vinden om dien professor Sickbock met zijn robots onschadelijk te maken! Stel je voor, dat hij de hele wereld met robots gaat bevolken!... Wacht eens, hier is een trap, die naar beneden voert, die zal ik maar eens afgaan... Tom Poes begon dus de trap af te dalen en hoe lager hij kwam, hoe meer het naar zwavel begon te ruiken. Hier en daar kronkelden er kleine zwavelwolkjes door spleten in de muren en Tom Poes dacht, dat hij wel op de goede weg moest zijn.

Tom Poes daalde de trap tot het einde toe af en hoe lager hij kwam, hoe warmer het werd en hoe meer het naar zwavel stonk. Overal hingen nu dichte wolken en beneden hoorde hij een dof gerommel. Een prettige plek is het hier niet bepaald, dacht hij, maar ik ben op de goede weg en dat is de hoofdzaak. Kijk... daar is de vulkaan en hier is de pijpleiding, waarmee Sickbock de hete modder naar boven zuigt om aan warmte voor zijn machines te komen... Op dat moment hoorde hij achter zich voetstappen en een luide stem, die zei:
'Sakkerloot, wat een stank! Dit is geen plek voor een eerlijk zeeman. Als het niet was om Tom Poes te vinden, maakte ik rechtsomkeert, geef mij maar de frisse zeewind, meneer!'
'Kapitein!' riep Tom Poes, 'hoe komt u hier! Hebben de robots u toch niet te pakken gekregen?' Nu, je begrijpt, dat Wal Rus en Ukkie Oetang blij waren, toen ze Tom Poes zagen.
'Daar heb je hem!' brulde de kapitein, 'goed zo, ouwe jongen, eindelijk! En de robots hebben ons niet gekregen, want net toen we een donkere poort uitrenden viel de deur achter ons dicht en sinds die tijd hebben we niemand meer gezien van die overgehaalde blikkerels!'
'Aha,' zei Tom Poes, 'dat komt dan, omdat ik al de knoppen in het ronde kamertje heb ingedrukt! Daardoor zijn natuurlijk alle deuren dichtgevallen en is iedereen opgesloten! Dat heb ik dus handig gedaan, al zeg ik het zelf. Nu hoeven we niets anders meer te doen dan te zorgen, dat professor Sickbock voorgoed onschadelijk wordt gemaakt!'
Ja, het leek, dat Tom Poes gelijk had, maar hij wist niet, dat heer Bommel en Wammes Waggel ook op Kaap Lava waren op zoek naar avontuur...

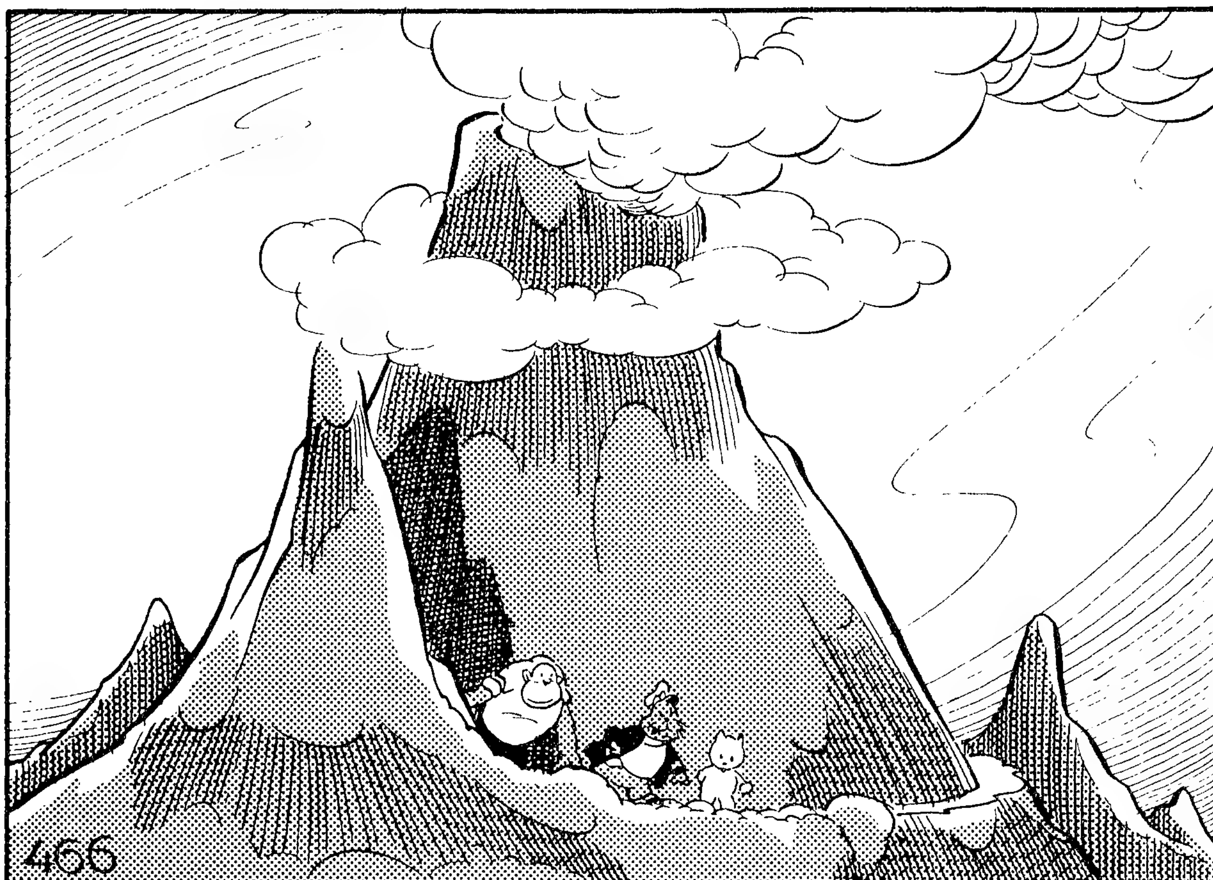

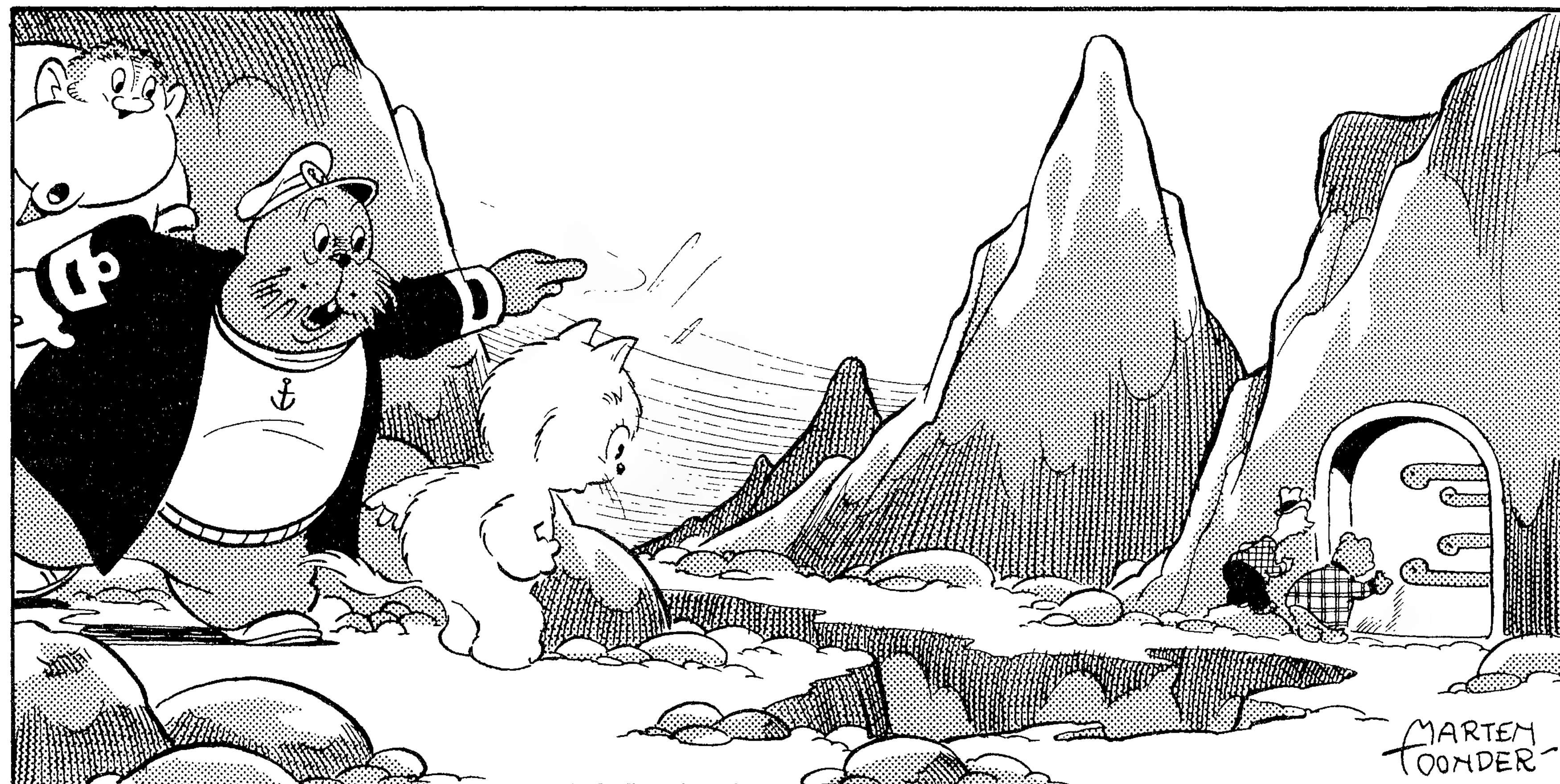
Heer Bommel en Wammes Waggel hadden een onderzoekingstocht over het strand gemaakt, maar ze waren niemand tegengekomen, omdat alle robots door het alarmsignaal van den professor naar de stalen stad geroepen waren. 'Een stille boel is het hier heer Waggel,' zei Ollie. 'Het ziet er hier niet uit of er avonturen voor iemand van mijn stand te beleven zijn, nee, dat had ik mij anders voorgesteld. Ik houd het er voor, dat de hele bevolking van Kaap Lava verhuisd is en daarmee uit. We zullen dit bergpad tot het einde volgen en dan gaan we weer naar huis... Maar wacht eens... daar is een stalen deur... en als ik me niet vergis wordt er op geklopt... Daar zit iemand achter, die er uit wil... dat wordt toch misschien een avontuur. Heer Waggel, kom mee!'

De deur, die heer Bommel bedoelde, was natuurlijk dezelfde, waarachter Sickbock met zijn robots gevangen zat, maar dat wist heer Ollie niet.

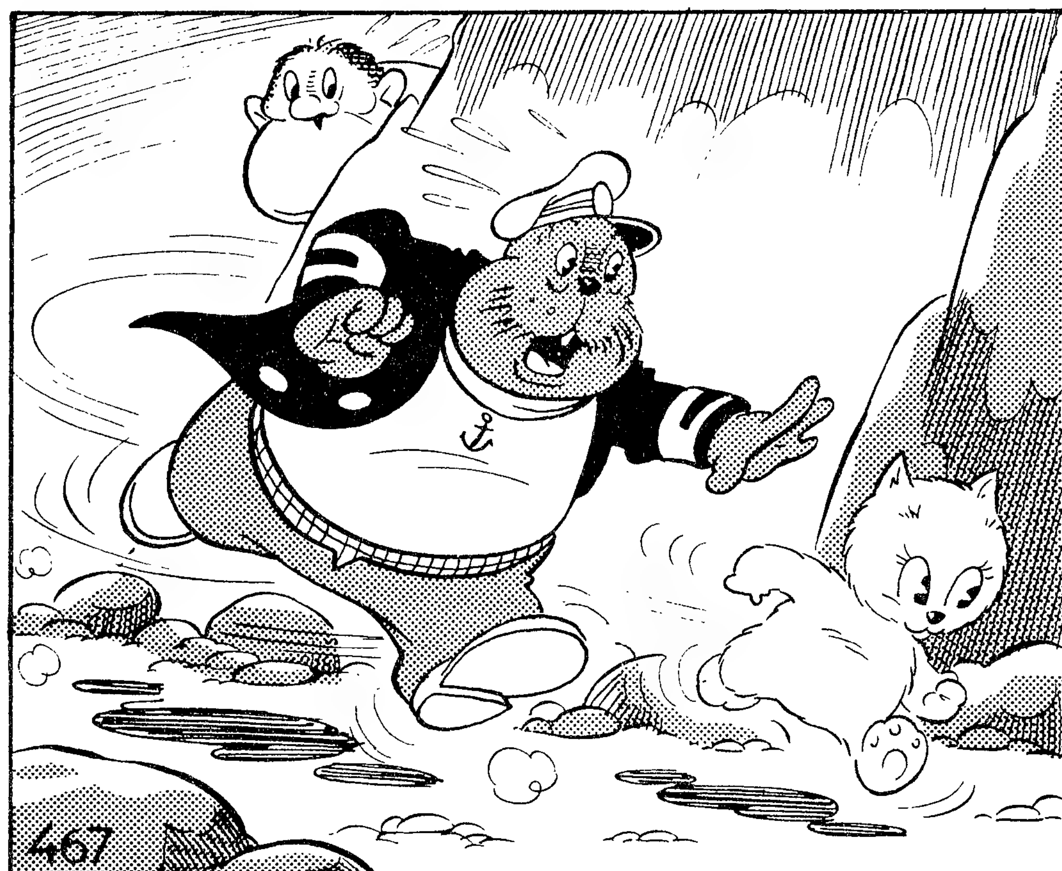
'Hallo!' riep hij, 'is daar iemand? Zit daar iemand opgesloten? Kan ik u misschien helpen?'

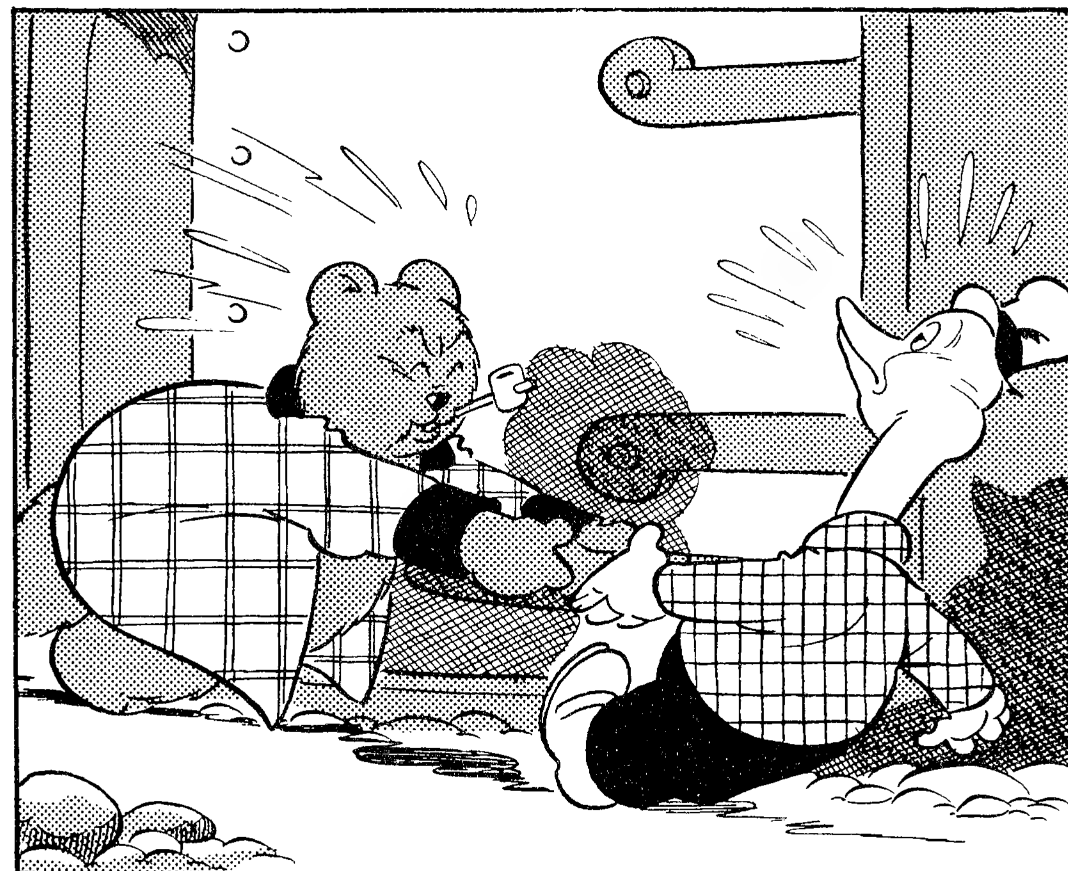
Het was binnen even stil, en toen klonk er een stem, die heer Bommel bekend voorkwam. 'Ik ben hier opgesloten!' riep de stem. 'Een paar misdadigers hebben mij ruw beetgegrepen en hier naar binnen geworpen. Maak de deur open, wat ik u verzoeken mag, dan zult ge mij zeer verplichten.'

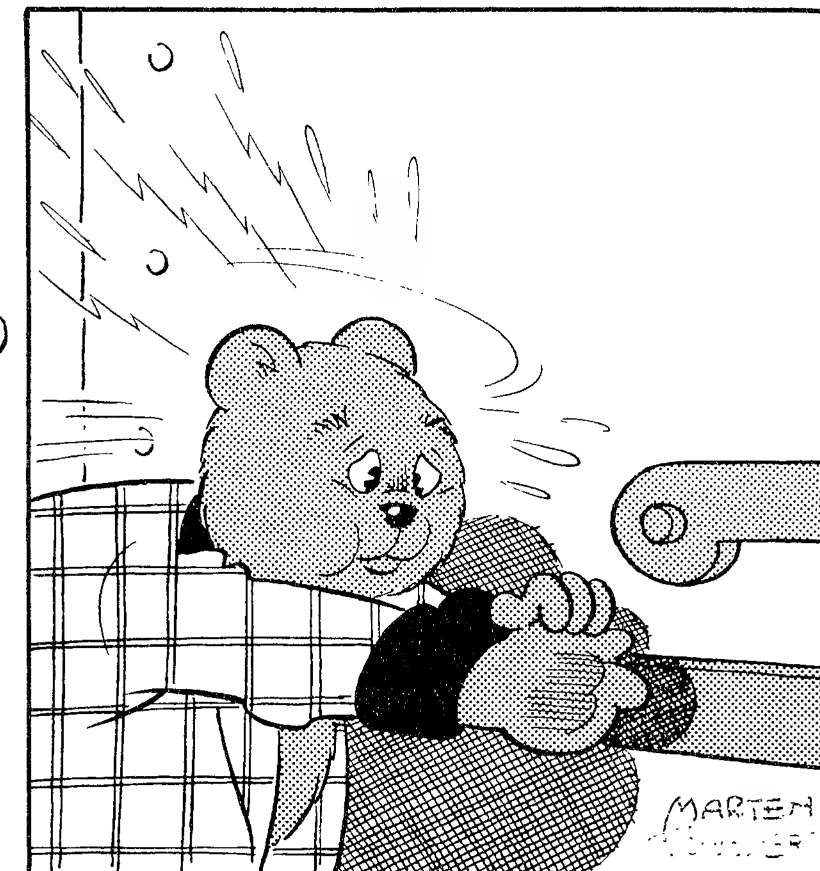

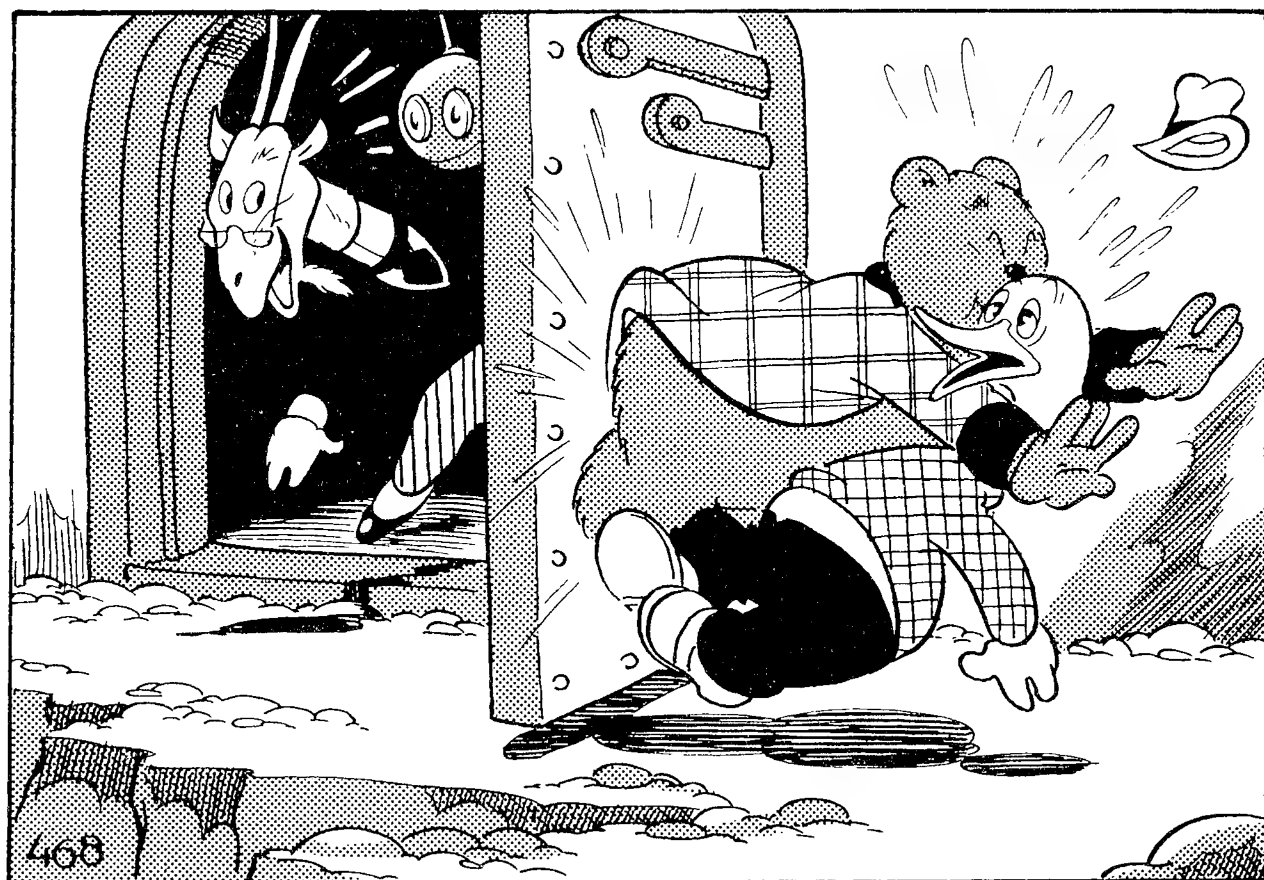
Tom Poes was intussen met Wal Rus en Ukkie Oetang langs de helling van de vulkaan naar beneden geklauterd. ‘Ik ben blij, dat die robots en Sickbock zo veilig zitten opgesloten!’ zei Tom Poes, ‘nu kunnen we ten minste eens op ons gemak nadenken, hoe we de stalen stad met al haar machines en blikken mensen onschadelijk kunnen maken. Kijk, de zee spoelt hier tegen de vulkaan aan! Wat zou er eigenlijk gebeuren, wanneer we een gat in de bergwand maakten, zodat het zeewater regelrecht naar het vuur van de vulkaan zou stromen, kapitein?’
‘Hm,’ zei Wal Rus, terwijl hij nadenkend aan zijn snor trok, ‘dan zou … dan zou... tja, dan zou er erg veel stoom komen, want dan zou al het water verdampen en dan zou die hele overgehaalde vulkaan in de lucht vliegen, denk ik. Maar kijk eens even, wat staat daar beneden, Tom Poes? Daar zijn een paar landrotten bezig om de poort open te maken, waar de robots achter zitten!!!’ ‘Maar dat is heer Bommel!’ riep Tom Poes verschrikt, ‘hoe komt die hier?’
‘Heer Bommel!!!!!’ riep Tom Poes, ‘laat dat! Laat die deur dicht!!! Daar zit Sickbock achter!!!’
‘Dicht die deur!!!’ brulde Wal Rus, ‘laat dicht, dikzak!’ Maar ja, er was nogal veel wind en de afstand was groot en zo kwam het, dat heer Bommel niets van het geschreeuw hoorde...

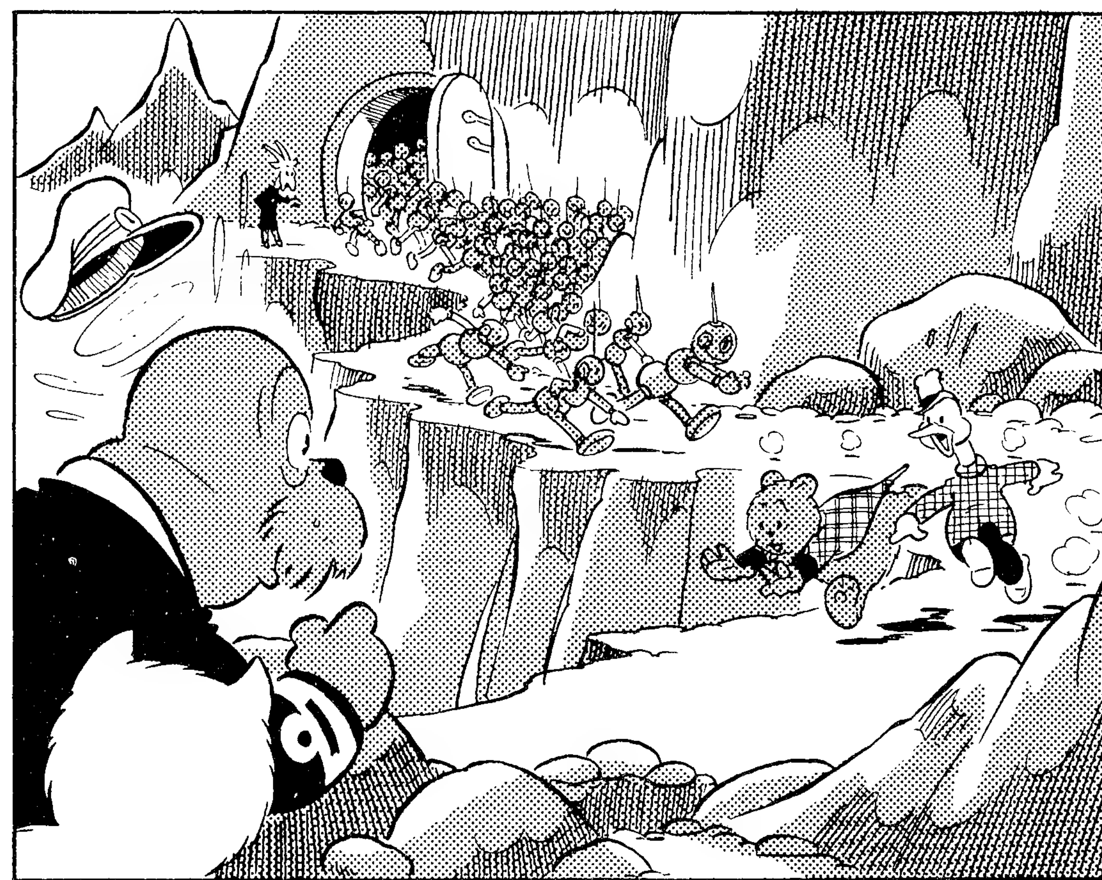
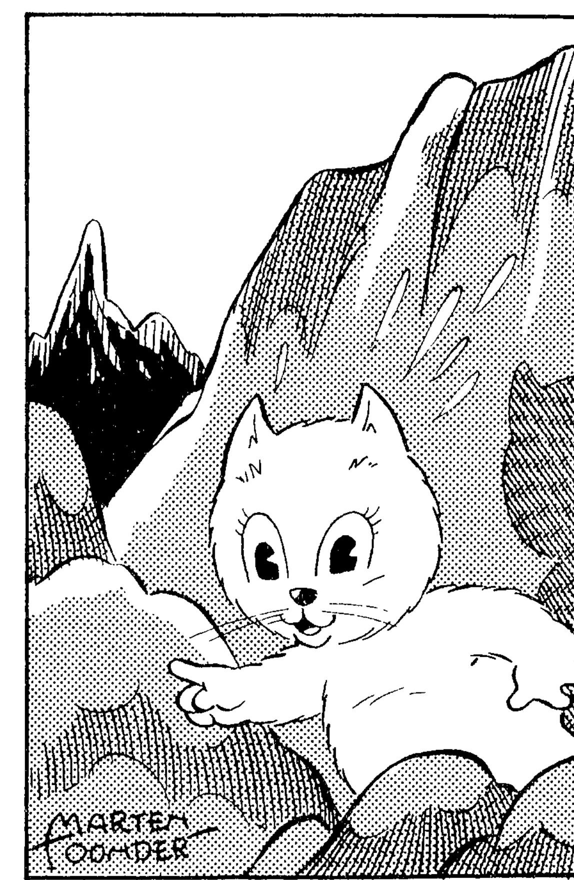

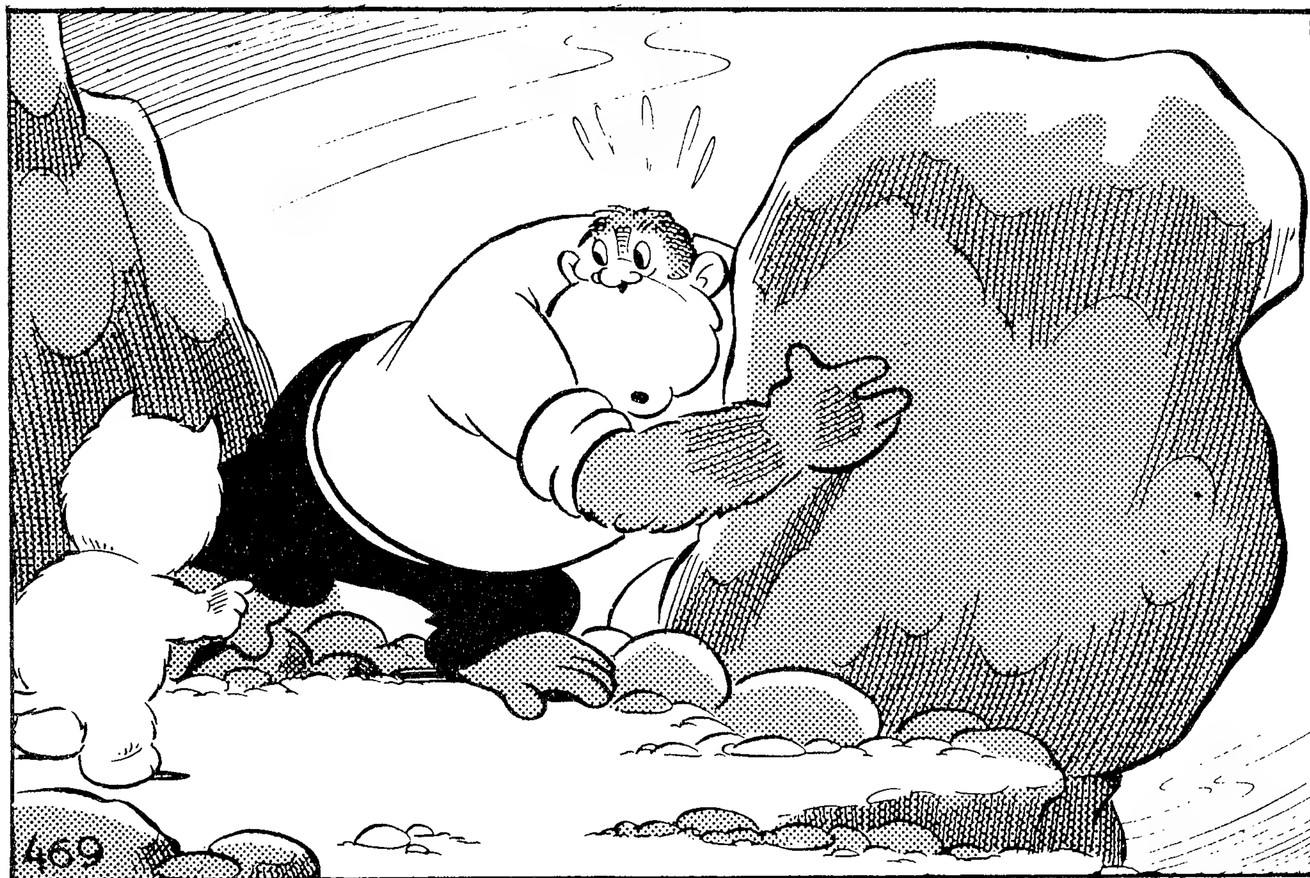
'Kom mee!' riep Tom Poes, 'we moeten heer Bommel tegenhouden! Hij mag die deur niet openmaken, want dan breken al die robots los en dan...'
Ze zetten het dus op een lopen, zo hard als ze konden. Maar het is niet gemakkelijk om over een steenachtig rotspad te rennen en de weg kronkelde erg en zodoende schoten ze niet zo heel erg hard op. Heer Bommel had nog steeds niets in de gaten en probeerde met Wammes Waggel om de deur open te trekken.
'Zeg eens, vreemdeling daar binnen!' riep hij, 'hoe kan ik deze poort open krijgen? Er zit geen beweging in!'
'O, dat is heel gemakkelijk!' riep de vreemdeling, die eigenlijk professor Sickbock was. 'Ziet u de grote scharnieren aan de rechterkant? Wanneer u de onderste daarvan een beetje naar rechts drukt, onderbreekt ge de stroom en dan gaat de deur vanzelf open! Hier aan de binnenkant kan ik zulks niet doen, maar voor u is dat een kleinigheid!'
Heer Bommel begon dus te drukken en Wammes Waggel hielp hem daar zo goed mogelijk bij.
'Tjonge,' bromde heer Ollie die van de inspanning helemaal opzwol, 'dat valt niet mee, trekken, jonge vriend! We moeten opschieten, want wie weet hoelang die arme man daar binnen al opgesloten zit... oef... ja nog een duwtje... er zit beweging in! Nog één zo'n ruk en de deur is open...'

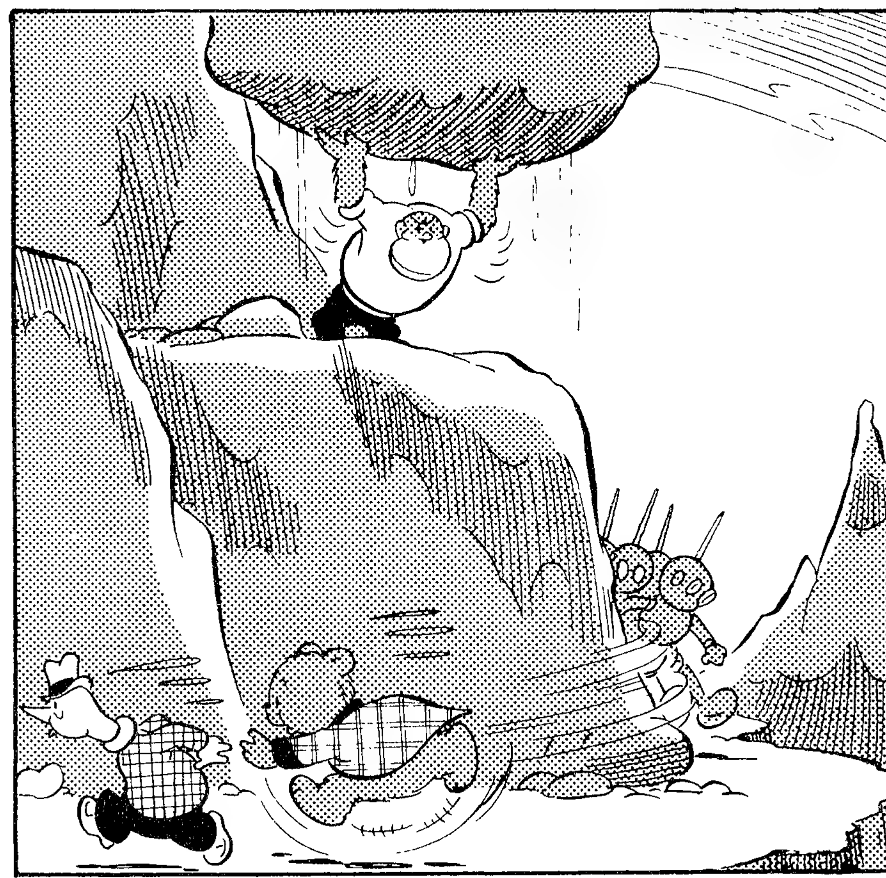
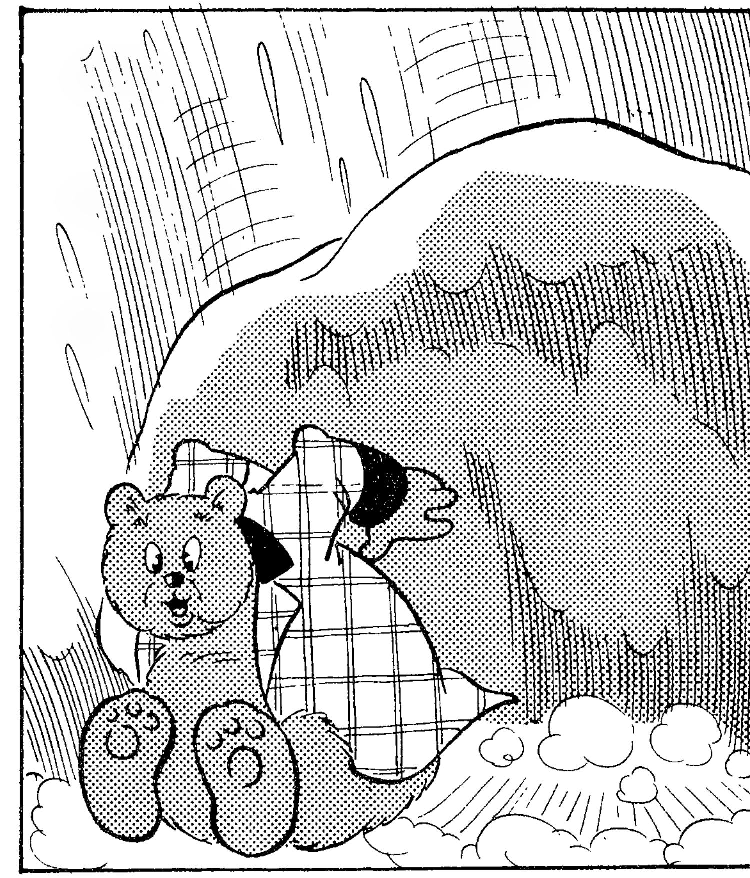

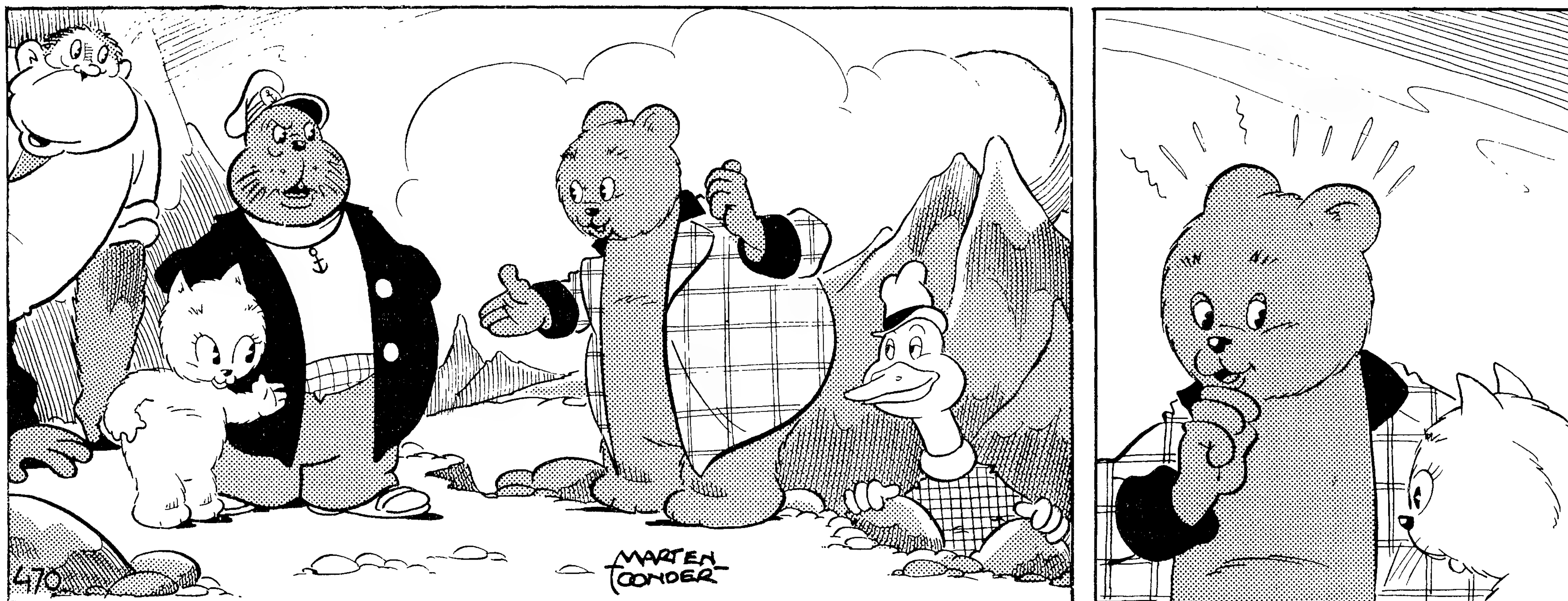
Ja, de deur vloog werkelijk open en wel met zo'n geweldige zwaai, dat heer Bommel en Wammes Waggel een heel eind opzij werden gegooid. Nu, je weet zo langzamerhand wel, dat Heer Ollie wel eens een domme streek uithaalt, maar dit was dan toch wel de domste tot dusverre. Want in plaats van een armen vreemdeling kwam er een ontelbare menigte wilde robots uit de spelonk hollen. Dat was me een toestand! Heer Bommel en Wammes wisten niet hoe hard ze moesten lopen.

'Daar heb je het nu!' mompelde Wal Rus, die met Tom Poes en Ukkie alles hadden aangezien. 'Wat moeten we nu beginnen? Daar hollen die overgehaalde, suffe landdikzakken nu en ze komen hier recht op af! Wat moeten we doen? Tegen robots kan je niet lopen, dat weten we nu wel!'
'Ik weet wat!' riep Tom Poes, 'het is moeilijk, maar we hebben een kansje...'

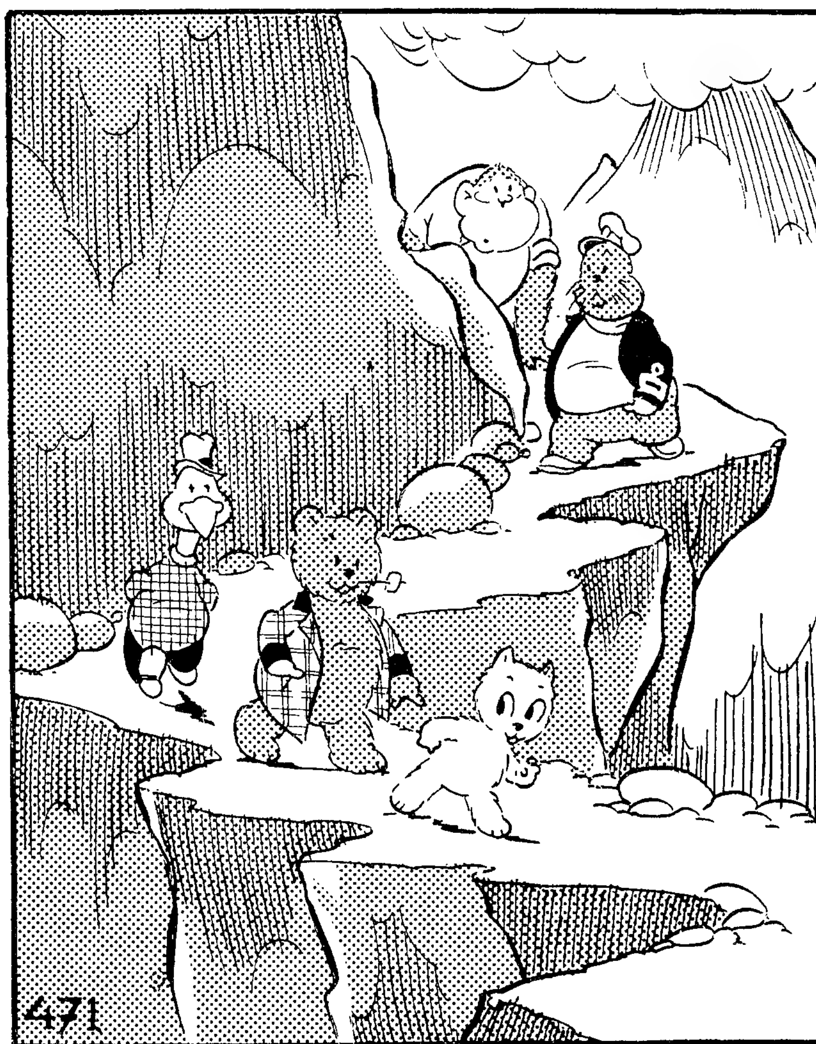

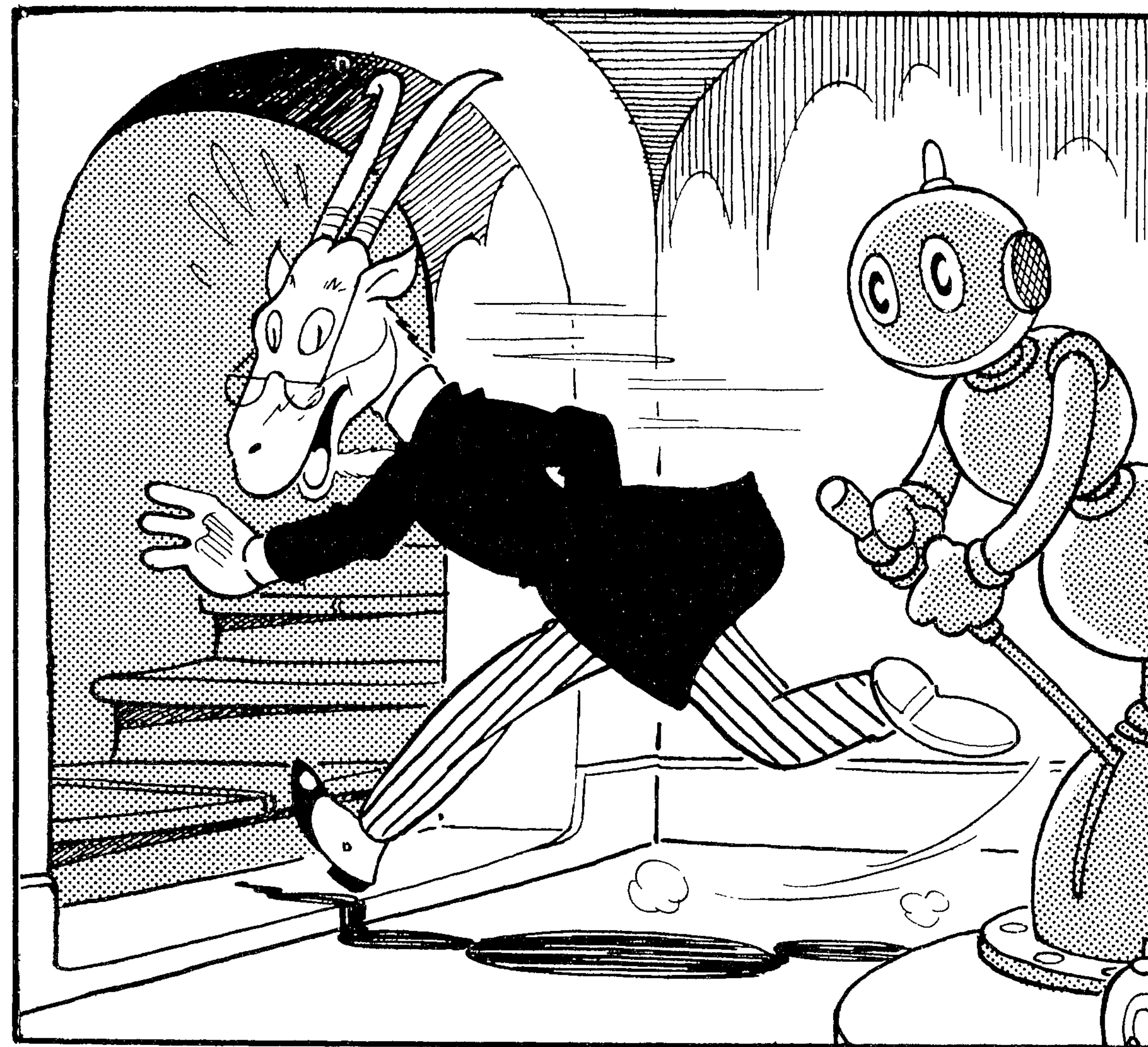

'Zie je die rots daar Ukkie?' vroeg Tom Poes, 'zou je die kunnen tillen?'
'Dat steentje, baasie?' vroeg Ukkie. 'Ikke kan dat optillen met alle gemakken! Ik zijn haast zo sterrrk als Tom Poes! Oeiei'
'Goed zo,' zei Tom Poes, 'dan til jij die steen op en gooit die achter de rug van heer Bommel naar beneden op het rotspad! Snap je het! Dan is het pad helemaal afgesloten en dan kunnen de blikkenmannen er niet meer langs, wanneer heer Bommel en Wammes Waggel eenmaal gepasseerd zijn!' Dat was een goed plan en gelukkig snapte Ukkie het. Hij pakte het grote rotsblok op, alsof het een kiezeltje was, tilde het boven zijn hoofd en ... Bong!!!!! Daar lag het op de grond precies achter de rug van heer Ollie. Het bergpad was nu helemaal afgesloten ...

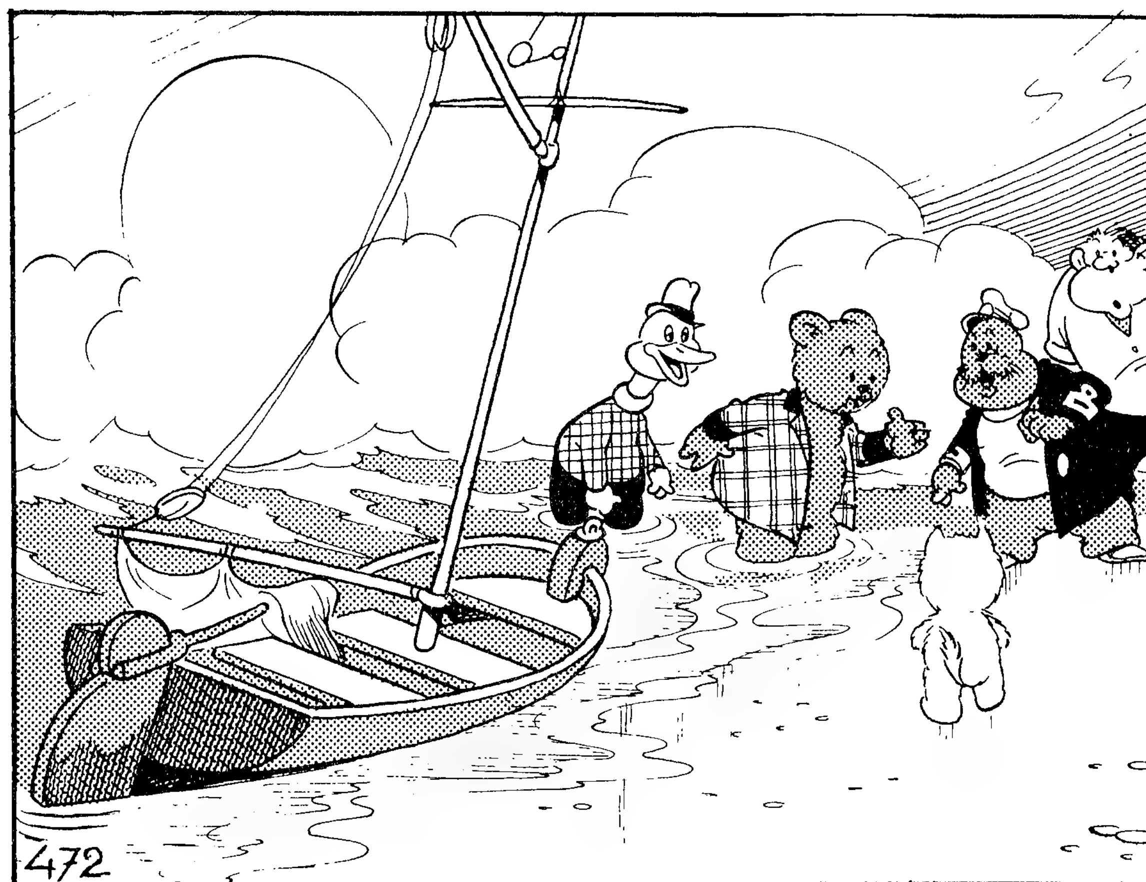

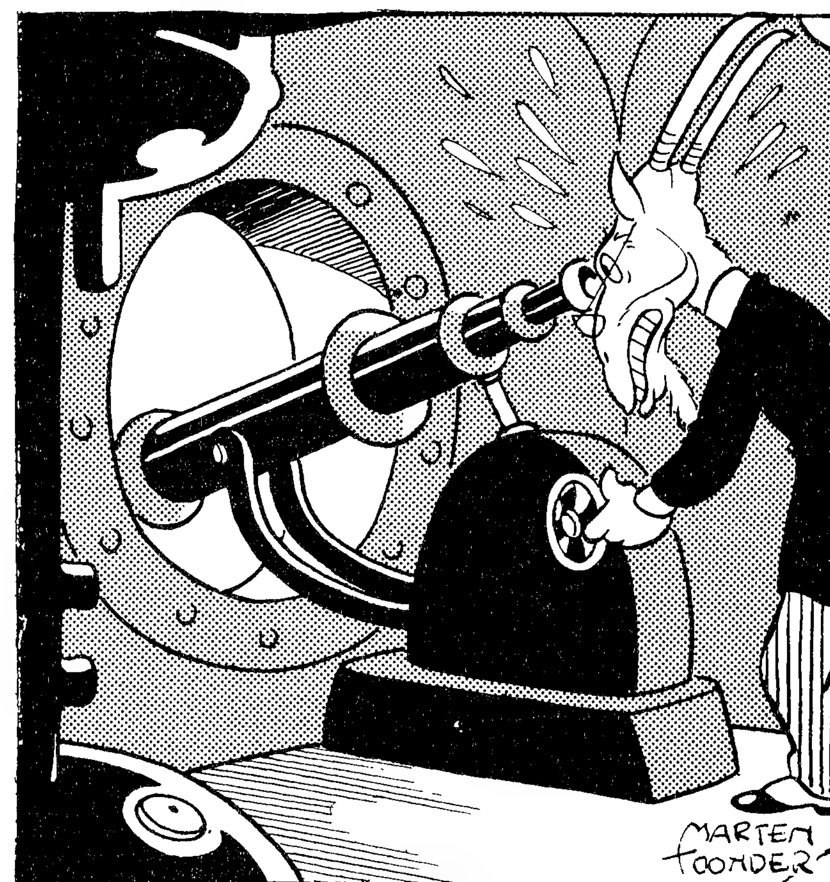
Toen heer Bommel de schrik te boven was gekomen, drong het pas tot hem door, dat er nog meer levende wezens op Kaap Lava waren en dat die wezens hem gered hadden van de robots. Want gered was hij, dat was zeker. De robots gingen aan de andere kant van het rotsblok verschrikkelijk te keer en wisten blijkbaar niet wat ze moesten doen.
'Kom boven heer Bommel!' riep Tom Poes, 'en laat heer Waggel ook meekomen! Jullie hebben voorlopig genoeg domme streken uitgehaald!'
'Wel verbaasd!' riep heer Ollie, 'het is Tom Poes! Zie je dat, Waggel? Hoe kom jij hier, jonge vriend? En kapitein Wal Rus! Hoe gaat het? En die grote zware heer daar, Tom Poes? Is dat een heer van stand? Wat zei je eigenlijk over domme streken? Wat bedoel je? Ik heb alleen maar...'
'Stil nu maar,' bromde Wal Rus, 'een overgehaald stomme streek was het!! Uit!! En nu moeten we als de weerga naar beneden, voordat die blikken kerels over de rots klimmen! Kom mee naar de boot!' Heer Bommel zweeg verder, ik denk, omdat hij zich werkelijk een beetje schaamde...

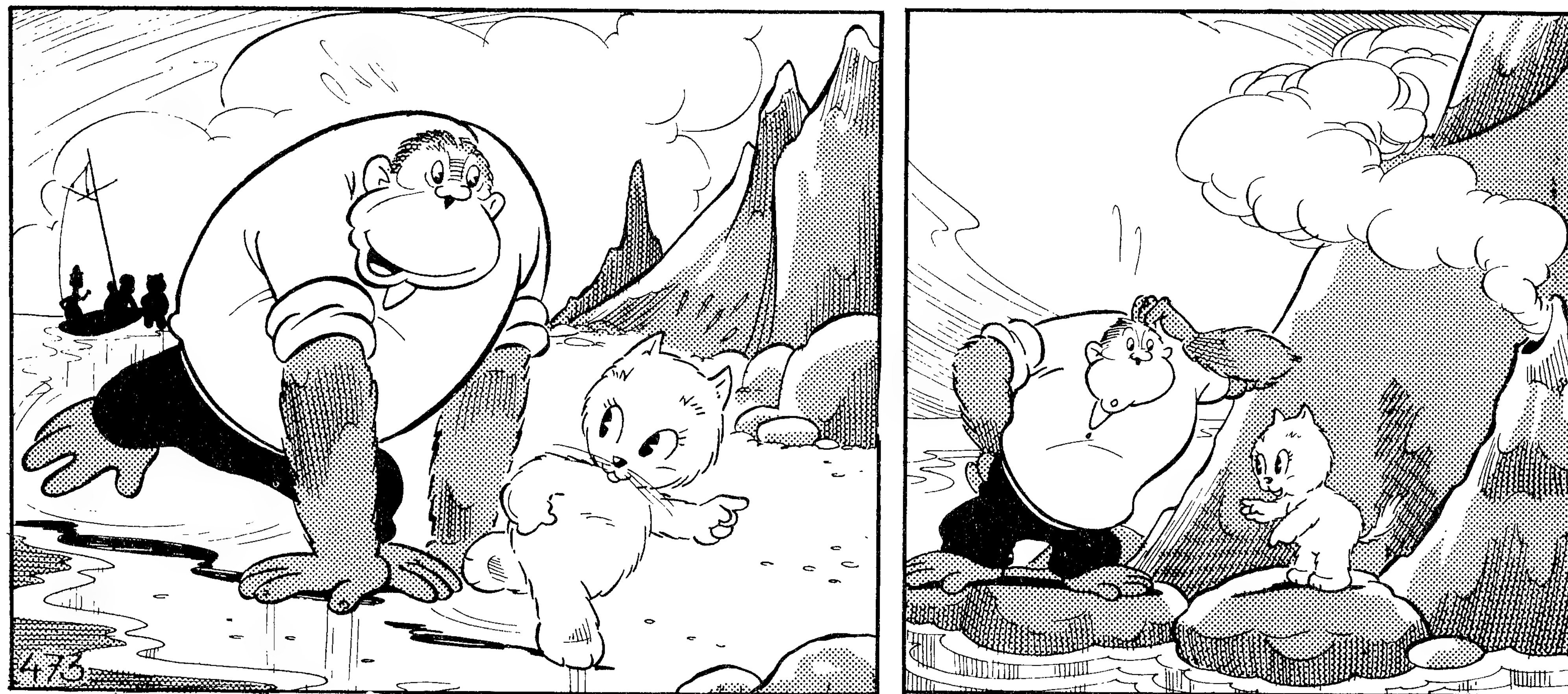

Tom Poes begon dus het rotspad af te dalen, gevolgd door heer Bommel, Wal Rus, Ukkie Oetang en Wammes Waggel. Natuurlijk liepen ze heel voorzichtig, want het pad was steil en smal, maar ze deden het zo vlug mogelijk en na een halfuurtje stonden ze op het strand. 'Nu naar de boot,' zei Wal Rus. 'We moeten zien, dat we dat overgehaalde ding in 't water krijgen!' Sickbock had intussen niet stil gezeten. Je begrijpt, dat hij vreselijk kwaad was, nu zijn robots niet verder konden en dat hij een ander plan aan het bedenken was...

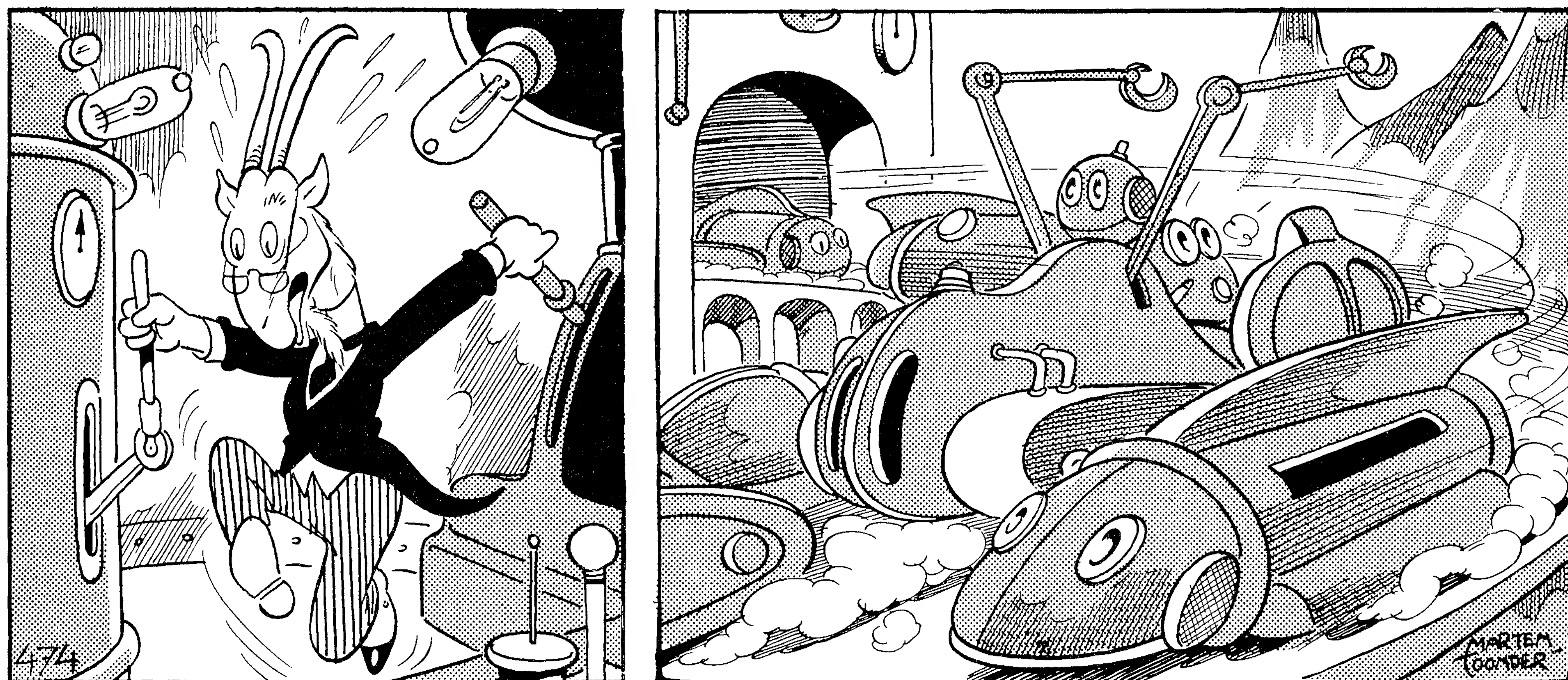

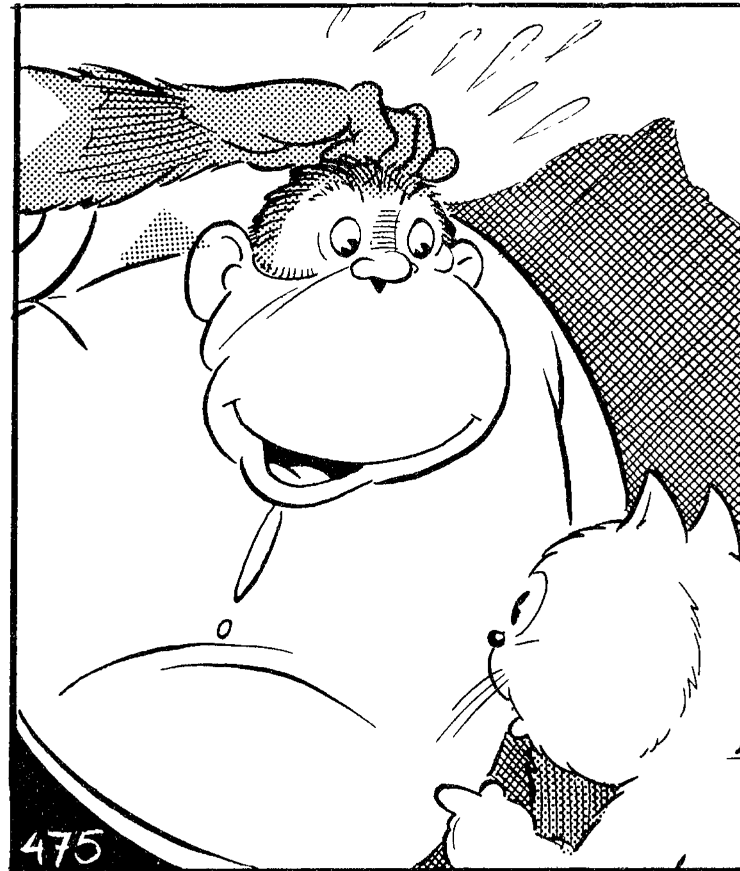
Het bootje lag gelukkig nog op het strand, want het was eb. 'Ik heb een plan,' zei Tom Poes, 'we moeten dien Sickbock en zijn robots onschadelijk maken, want anders gaat die professor de wereld veroveren met zijn machines en dan is het te laat! Voordat we hier vertrekken, moeten we zorgen, dat hij geen kwaad meer kan doen! Maar we moeten erg vlug zijn, elk ogenblik kan hij ons inhalen...' Nu, ingehaald had Sickbock hen nog niet. Hij was een toren ingeklommen en keek nu door een kijker naar beneden, naar het strand. 'Daar staan ze, de lummels!' siste hij, 'ik zal ze . . . Ze zijn nog niet van me af . . .'

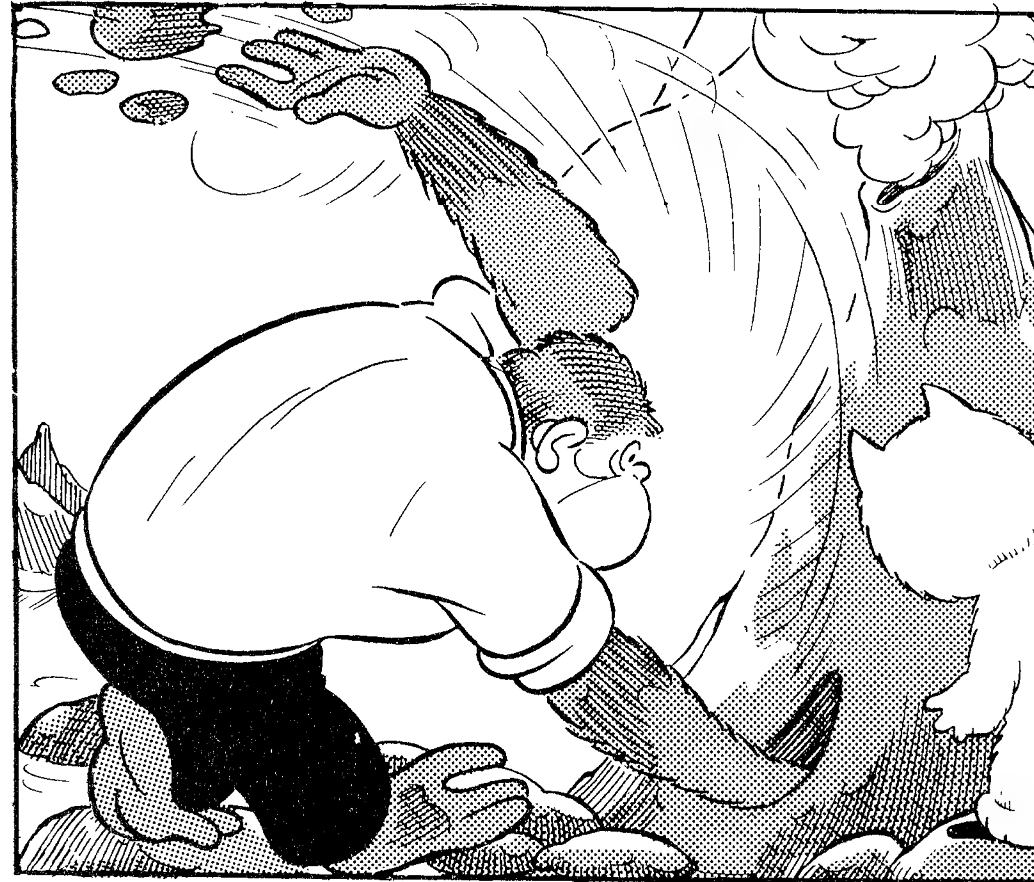

'U moet hier bij de boot blijven, kapitein,' zei Tom Poes, 'en heer Bommel en Wammes Waggel ook, dan ga ik met Ukkie naar de vulkaan!' 'Goed zo,' bromde Wal Rus, 'als je maar opschiet, Tom Poes! Die Sickbock kan elk ogenblik verschijnen en deze twee landhaaien zijn te dom om te kijken!' Tom Poes luisterde niet naar de protesten van heer Bommel, maar zette het op een lopen met Ukkie achter zich aan. 'Kijk Ukkie,' zei Tom Poes, toen ze bij de vulkaan gekomen waren. 'Nu moet jij in de wand van deze berg een groot gat graven, héél groot, zodat het water door de berg heen naar binnen gaat stromen...'

'De kereltjes zijn iets van plan!' mompelde Sickbock, die door zijn kijker alles gezien had.' Het bevalt me niets, dat dat akelige kleine poesje daar in de buurt van mijn vulkaan rondwandelt! Ik heb zo het idee, dat dat ventje daar niet veel goeds van plan is! Ik heb een onaangenaam voorgevoel... Maar wanneer ik vlug handel, is er nog niets verloren... Ik zal al mijn stalen mannen en wagens op hen loslaten... Wacht even, zo, deze handle en deze... Zo, ze zullen opkijken!!' Alle poorten van de stalen stad gingen open en nu kwam er de vreemdste verzameling robots voor den dag, die je je kunt denken. Het zag er werkelijk erg gevaarlijk uit...

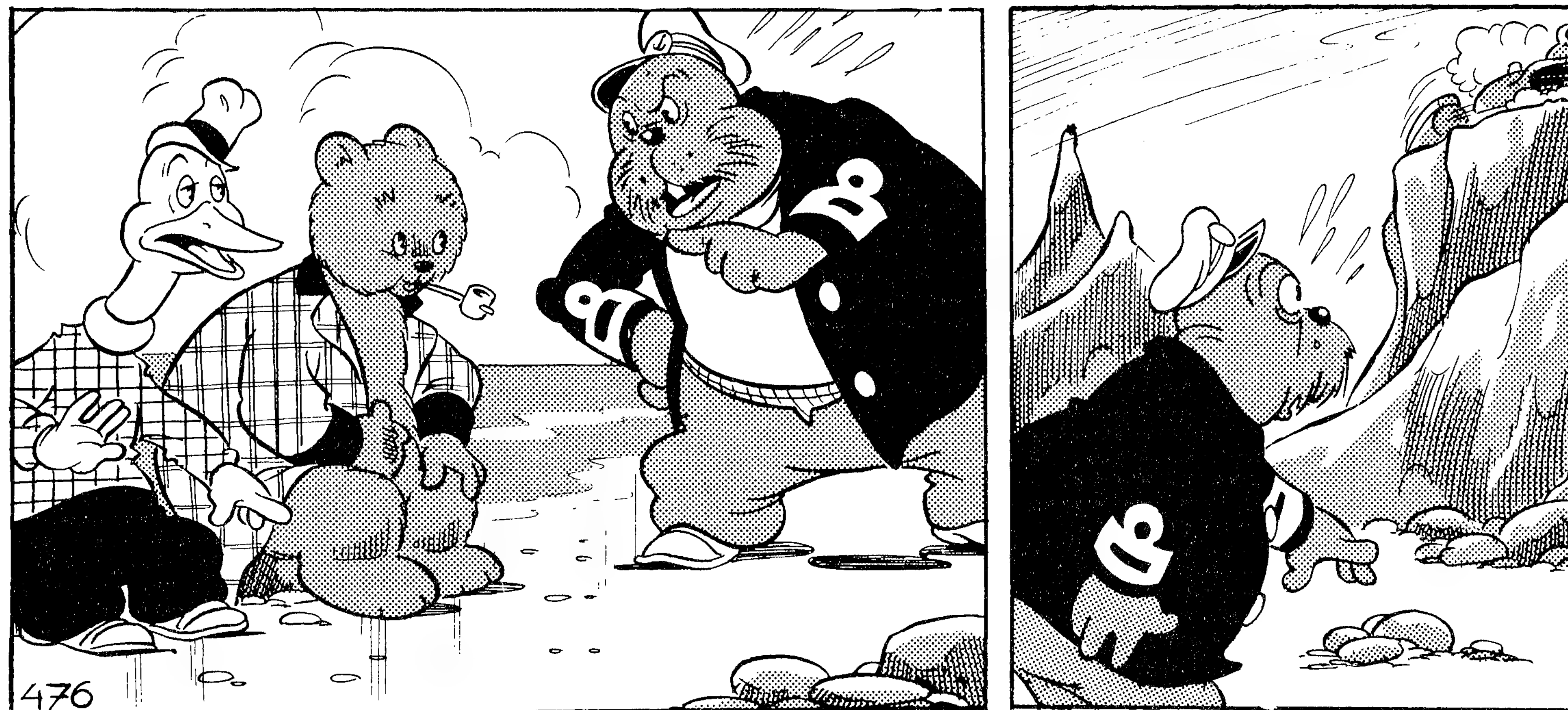

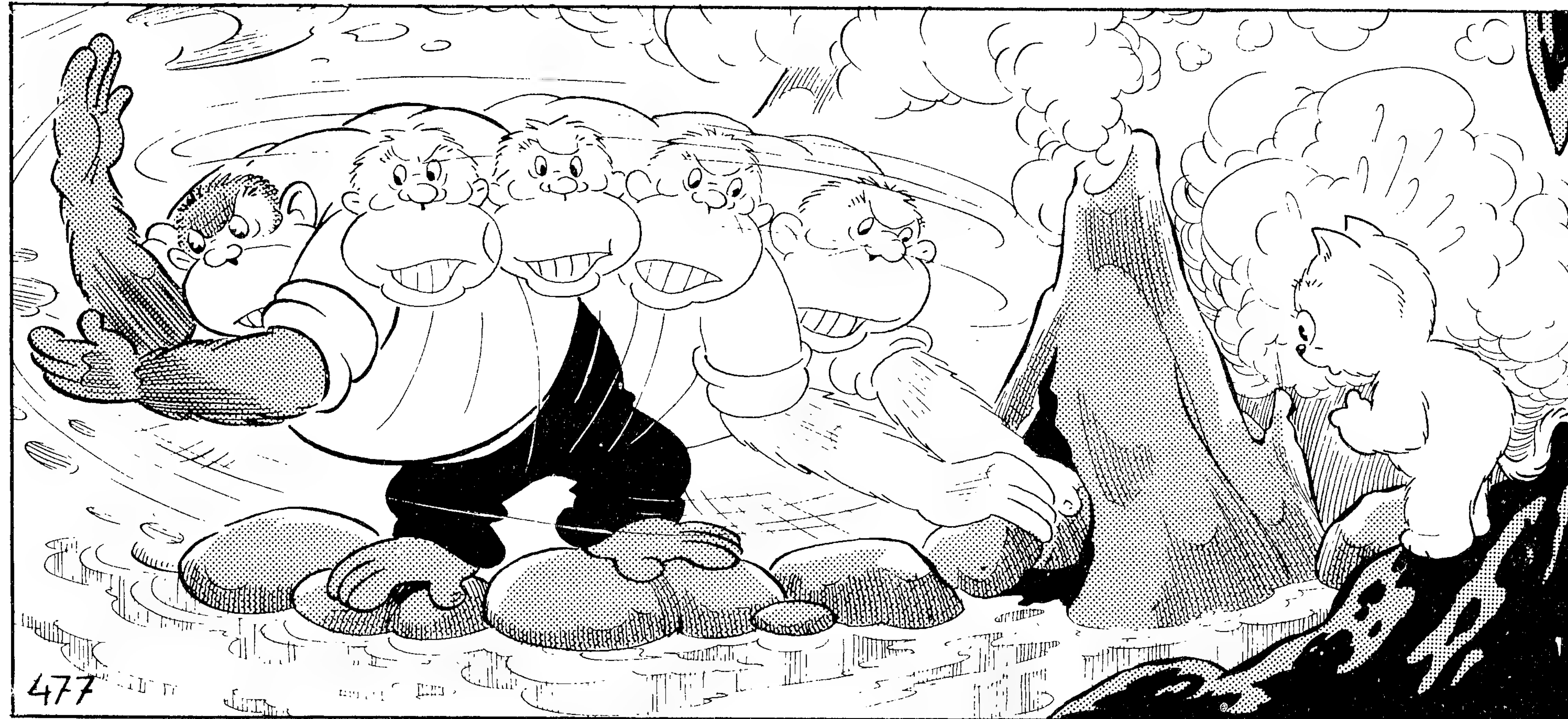
'Zie je dit bergje, waar rook uit komt?' vroeg Tom Poes aan Ukkie Oetang, 'daar moet je nu zo vlug als je kunt een gat in graven op de hoogte van de zeespiegel, zodat het water naar binnen kan lopen. Dat kun je wel, hè?'

'Zekerrr, baasie!' zei Ukkie Oetang. 'Mij zal een grroot gat grraven, véél grroot!' En zonder verder nog woorden te verspillen, begon hij te graven met zóveel geweld, dat de aardkluiten en de rotsblokken in het rond vlogen.

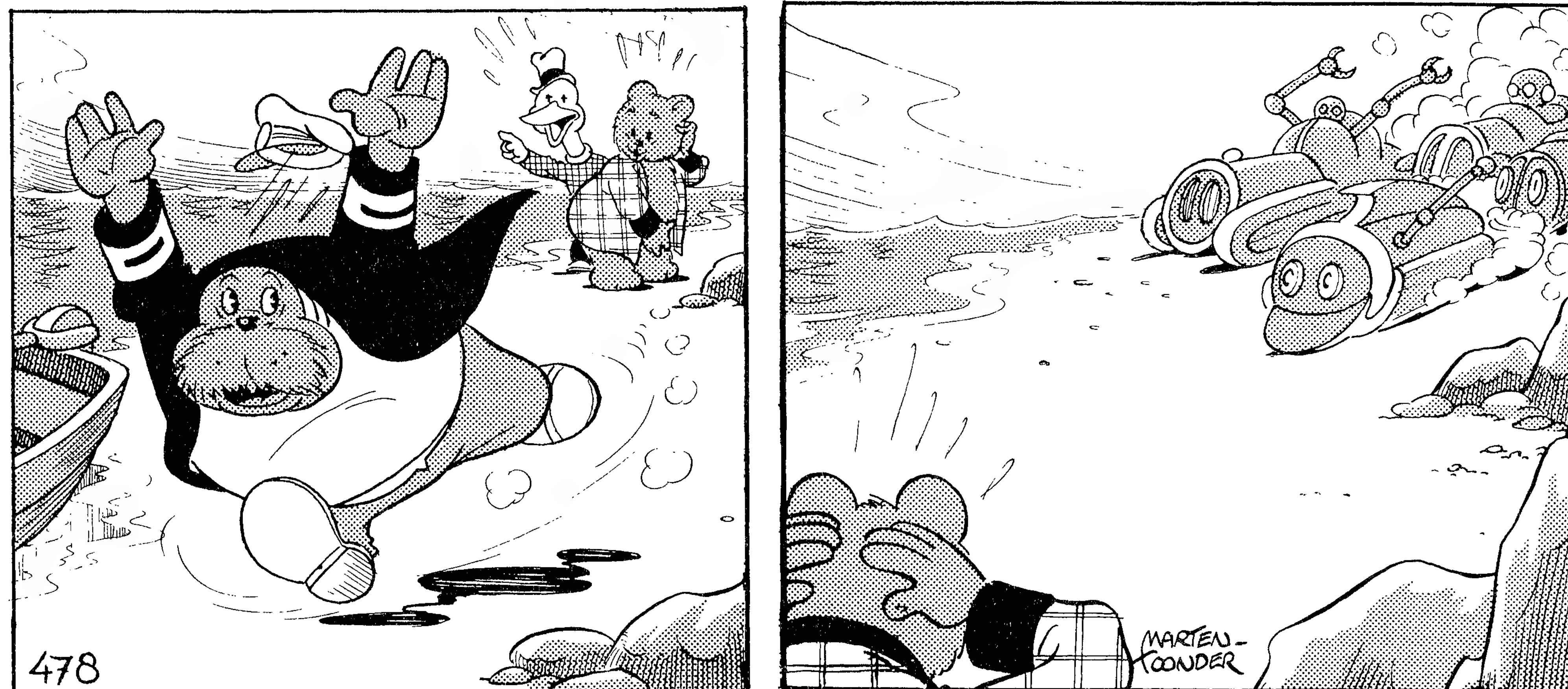
'Goe zo, Ukkie,' zei Tom Poes, 'als je zo doorgaat hebben we kans, dat we op tijd klaar komen.'

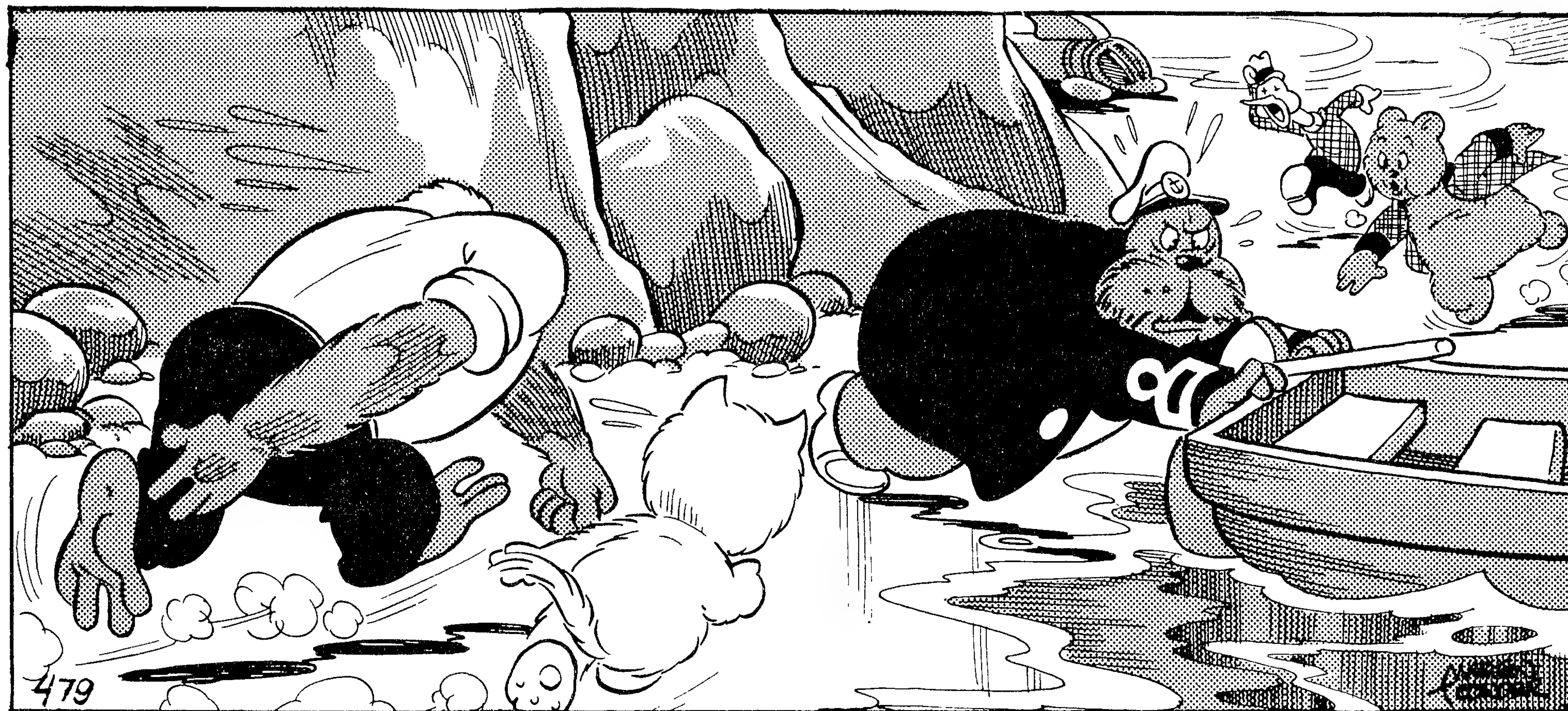
'Ik begrijp niet, waar Tom Poes blijft,' zei heer Bommel zuchtend, 'het lijkt me het beste om maar weer het ruime sop te kiezen, voordat die lelijke ijzeren heren hier verschijnen. Tegen zo'n overmacht kunnen we toch niet vechten, ik heb er trouwens geen zin in, want het lijken me geen lieden van stand, wat jij, Wammes?' 'Hihihihi,' zei Wammes, 'ze zagen er erg grappig uit en ze liepen erg hard. Waarom gaan we eigenlijk weer weg, heer Bommel?'
'Jullie zijn overgehaalde praatjesmakers,' zei Wal Rus. 'Snappen jullie dan niet, dat het vreselijk gevaarlijk zou zijn om die landkakelobbesen vrij rond te laten lopen? Jullie moesten...' Maar de kapitein sprak niet verder, want op dat moment klonk er een luid lawaai boven op de rotsen. De rijdende robots van Sickbock verschenen op het rotspad...

Intussen was Ukkie Oetang verder gegaan met het afgraven van het bergje en hij deed dat met zó veel geweld, dat Tom Poes het niet eens volgen kon. Veel moeite scheen het hem ook niet te kosten, want hij scheurde de grootste stenen met evenveel gemak uit de lavawand, alsof het krenten waren in een krentenbrood. Het duurde dan ook niet erg lang, of hij had de hele wand doorgegraven. Nu, zoals je weet is een vulkaan meestal hol van binnen en toen de wand eenmaal door was, begon het zeewater naar binnen te stromen. Eerst ging het langzaam, maar al gauw spoelde de zee hele stukken rots mee naar binnen en toen ging het vlugger. Dat was direct aan de vulkaan te merken, want de rookwolken werden dikker.
'Nu moeten we zo langzamerhand maken dat we weg komen!' zei Tom Poes.

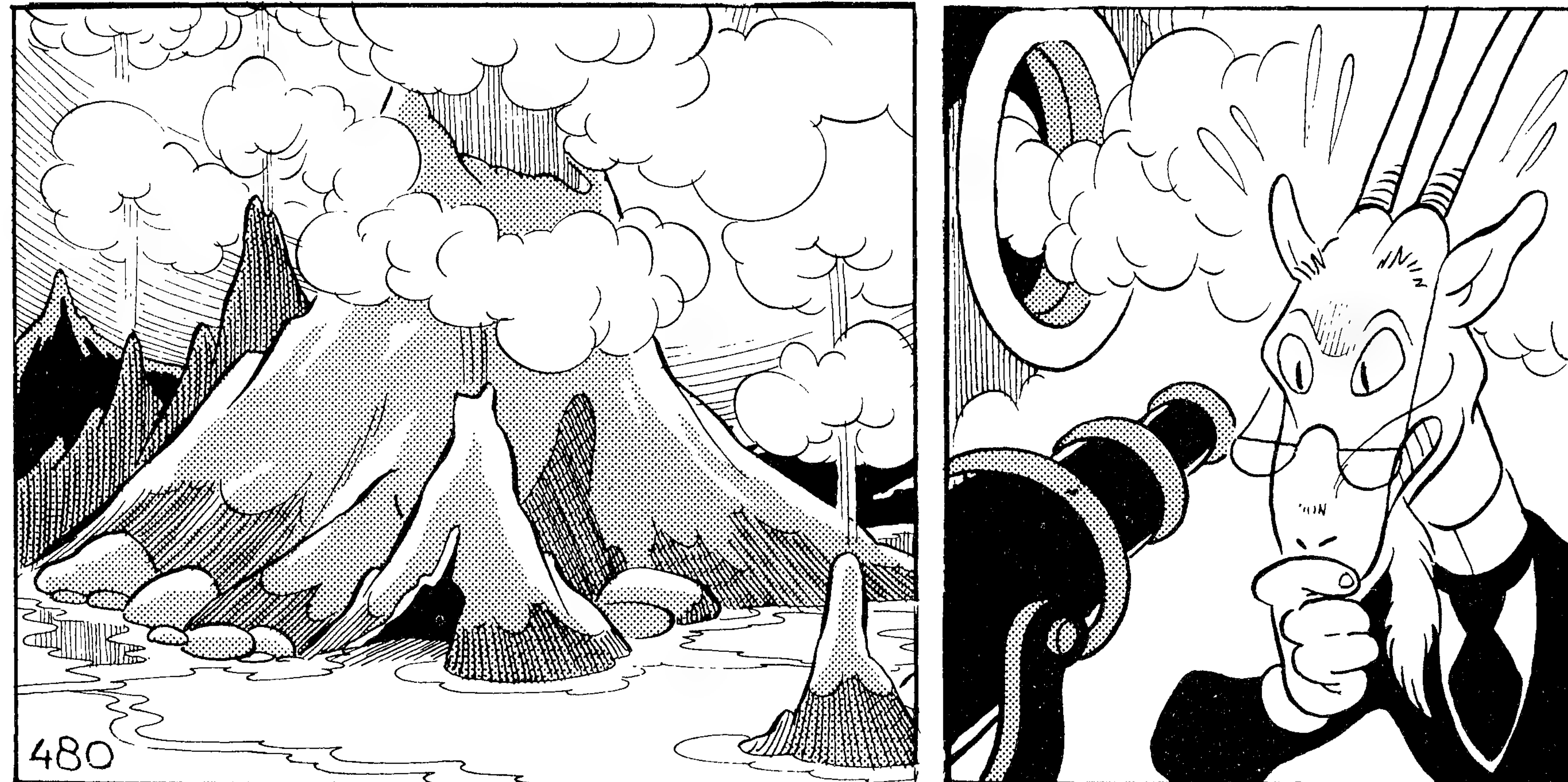

Toen Wal Rus de robots van Sickbock op het bergpad had gezien, schrok hij erg. Hij draaide zich om en begon langs het strand te hollen. 'We moeten Tom Poes waarschuwen!' riep hij. 'Daar zijn ze al, de overgehaalde blikken potvissen-op-wielen! We moeten in de sloep! We moeten weg, want over vijf minuten is het al te laat!' 'Wat zeg je, jonge vriend?' zei heer Bommel, 'ik begrijp niet, waarom je je ineens zo druk maakt! Ik zie niets!' 'Hihihi!,' grinnikte Wammes Waggel, 'kijk hem eens lopen, heer Bommel! Hij wil ons zeker bang maken!' 'Ik ben niet gauw bang,' zei heer Ollie fier. 'Er moet heel wat gebeuren, voordat ik...' Maar op dat moment klonk er achter hem een vreemd ratelend geluid; heer Bommel keerde zich met een ruk om en toen schrok hij vreselijk...

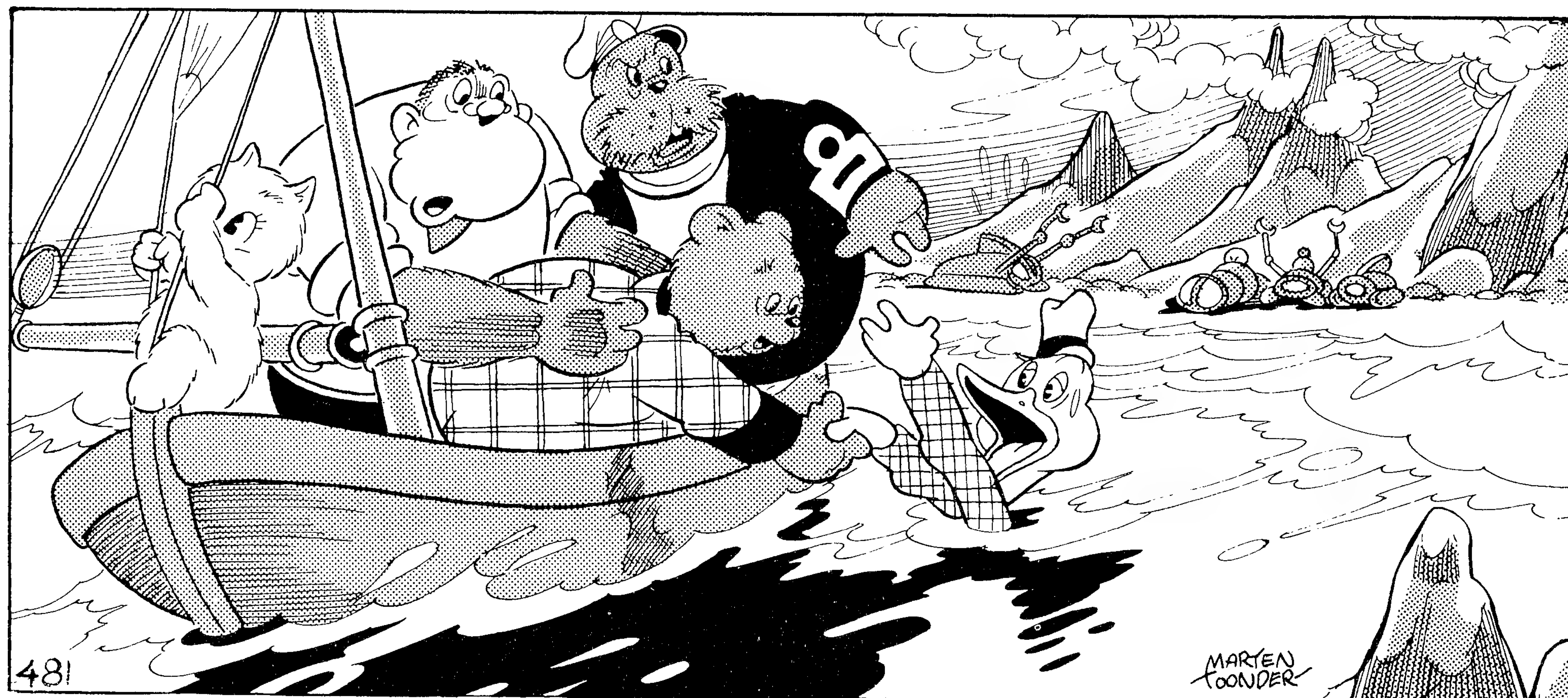
Ja, heer Bommel schrok héél erg, want toen hij omkeek, merkte hij, dat de machines van Sickbock al vlak bij waren. 'Oeioeioei!' riep hij en Wammes Waggel gilde: 'Héla!!!' en toen begonnen ze allebei tegelijk te hollen. Ze renden zo hard ze konden langs het strand, met de robots dicht op hun hielen. Maar gelukkig waren ze dicht bij de sloep en net toen ze daar aankwamen was het Wal Rus gelukt, om het bootje vlot te krijgen.

'Spring er in, wat weerga!' riep de kapitein, 'vlug, als je leven je lief is!' Nu, gelukkig waren Tom Poes en Ukkie Oetang ook al in aantocht en net op het moment, dat ze aan boord sprongen, begon het binnen in de berg zacht te rommelen...

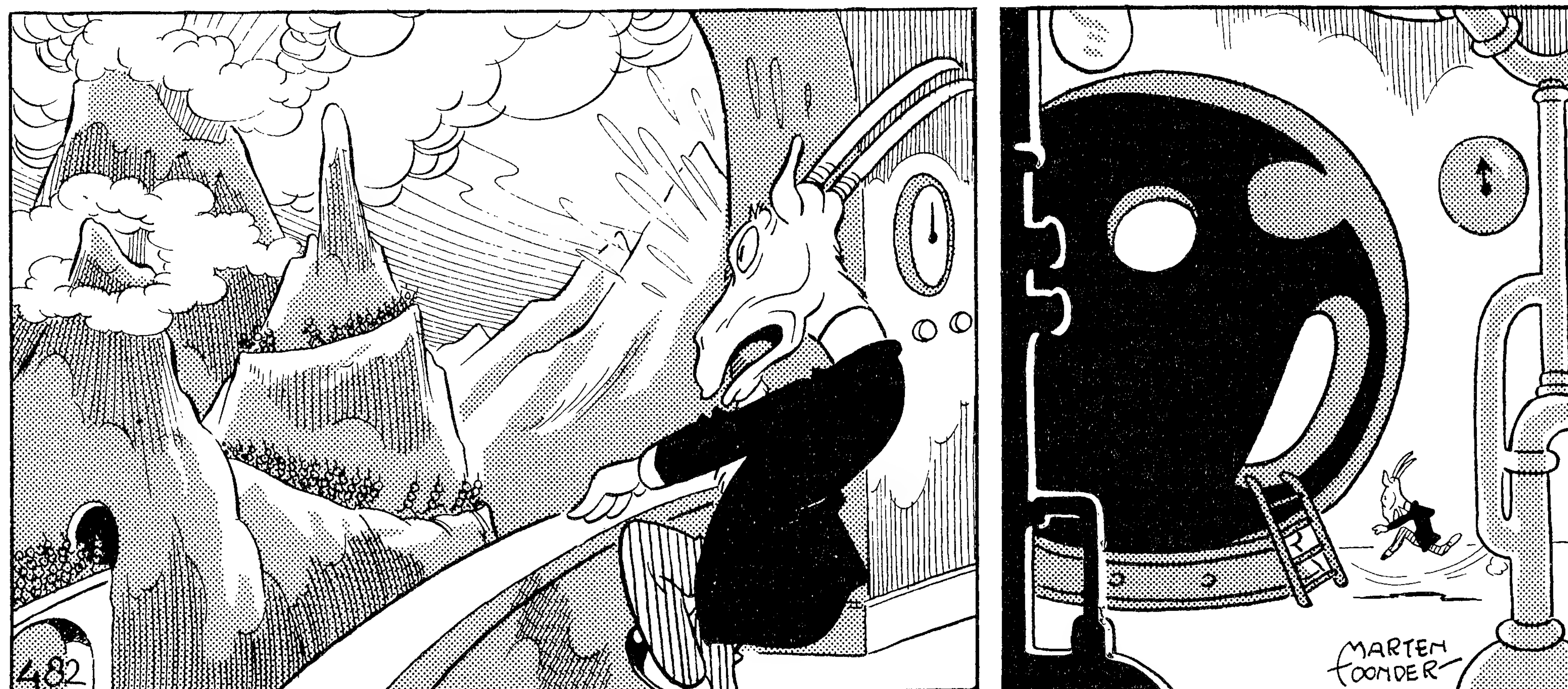

Het water liep nu met volle kracht de vulkaan binnen en omdat het daarbinnen boven op het vuur viel, kwam er natuurlijk ontzettend veel stoom; zòveel stoom, dat het niet allemaal door de gewone uitgang naar buiten kon... Onder de aarde begon het zachtjes te rommelen en daar tussen door klonken knallen, uit de kraters stegen dikke wolken op, die vreselijk naar zwavel stonken en de lucht begon donker te worden. Het was nu niets leuk meer op Kaap Lava en professor Sickbock, die in zijn ronde kamer door de verrekijker stond te turen, kreeg het benauwd.

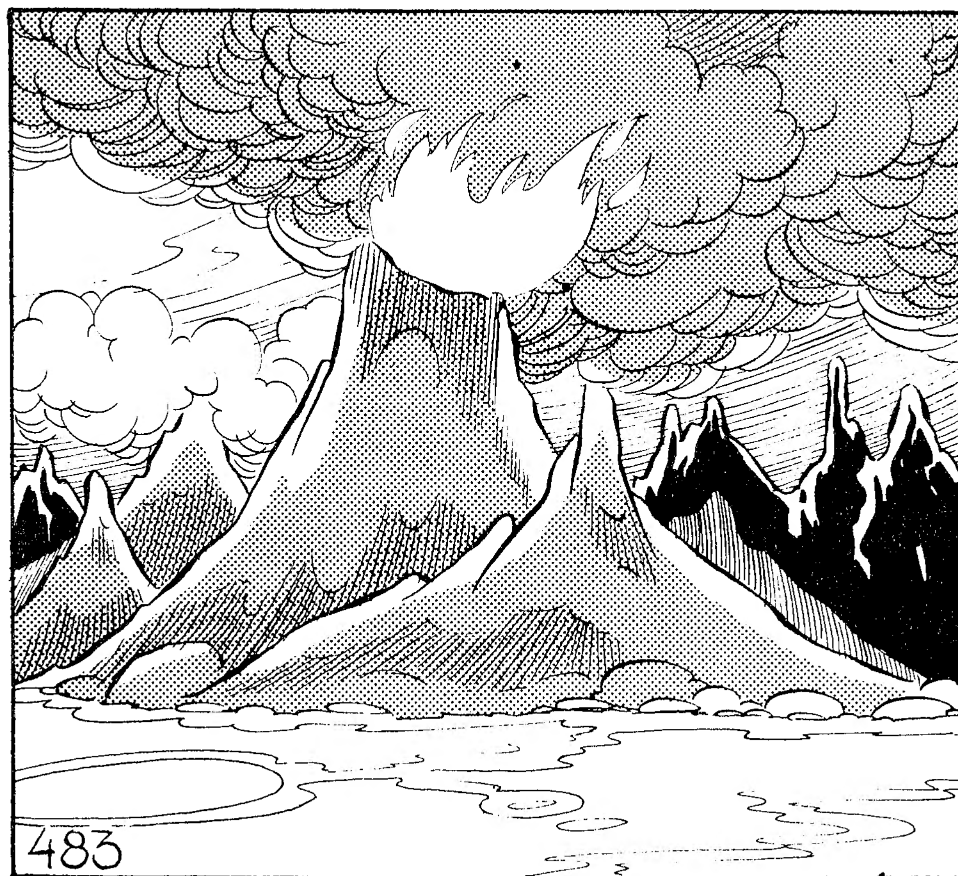
'Het loopt mis,' mompelde hij, 'dit is iets, waar zelfs mijn geniaal verstand niet mee gerekend heeft...'

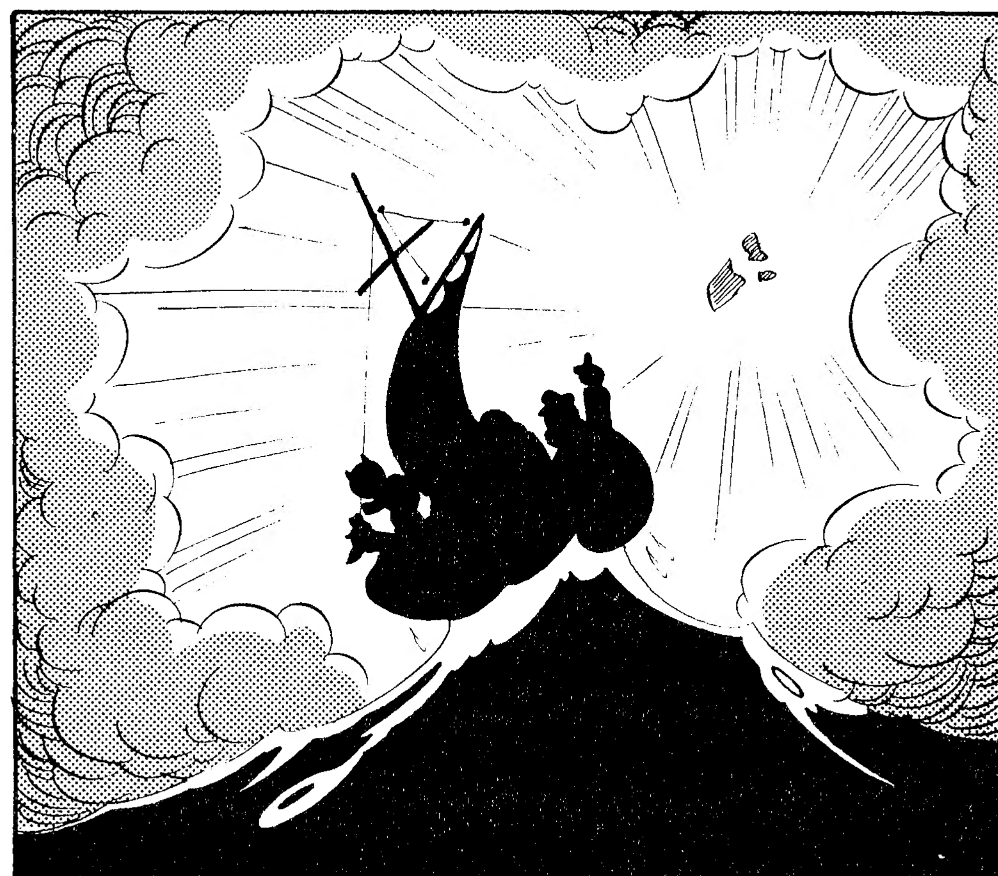

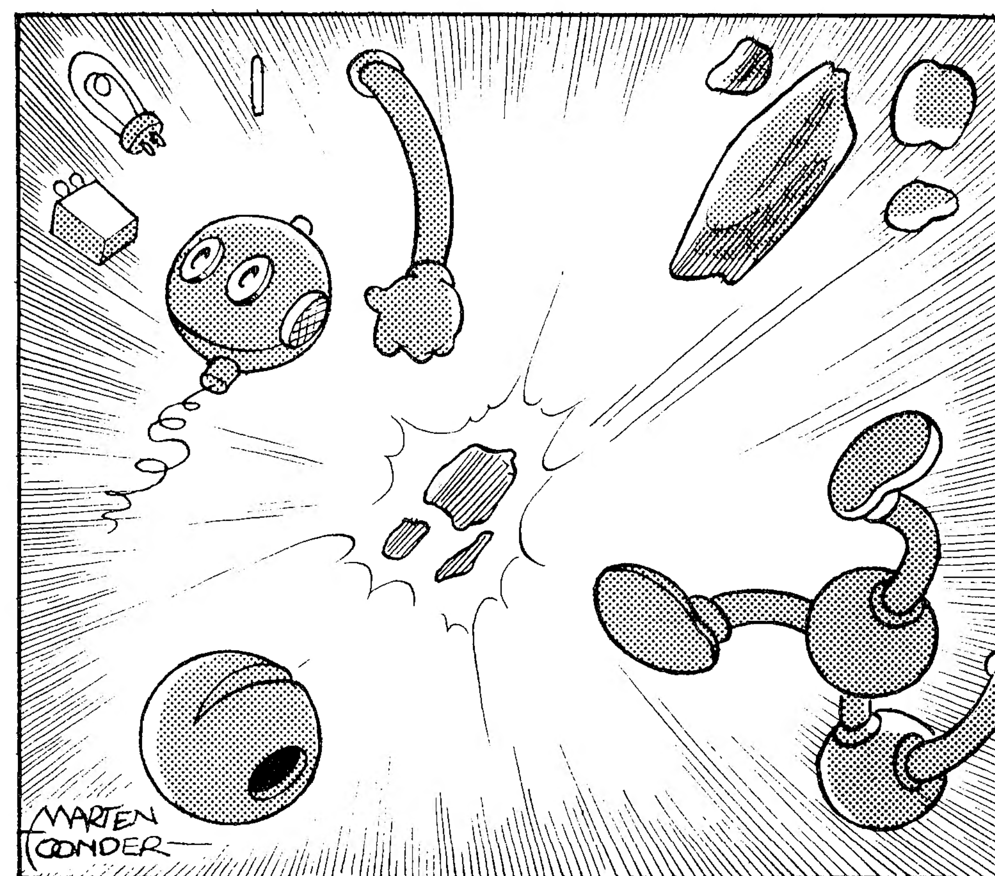
Het bootje schoot met een vaart in het water en Wal Rus sprong met een wijde zwaai aan boord. Tom Poes en Ukkie Oetang volgden hem en heer Bommel plaste er snuivend en ploeterend achter aan. 'Kom heer Waggel!' riep hij over zijn schouder, 'kom aan boord, jonge vriend! Kijk maar naar mij en haast je een beetje! Ugh... blub... blub...!' Nu, Ukkie Oetang tilde heer Bommel binnen boord en heer Bommel hielp Wammes Waggel op het laatste nippertje uit de golven en Tom Poes hees het zeil: zodoende was het bootje al gauw een aardig eindje uit de kust. Aan de wal stonden de robots van Sickbock en zwaaiden met hun hefbomen, maar kwaad konden ze niet meer doen. 'Nu moeten wij als de drommel zien, dat we de 'Albatros' vinden,' zei Tom Poes.

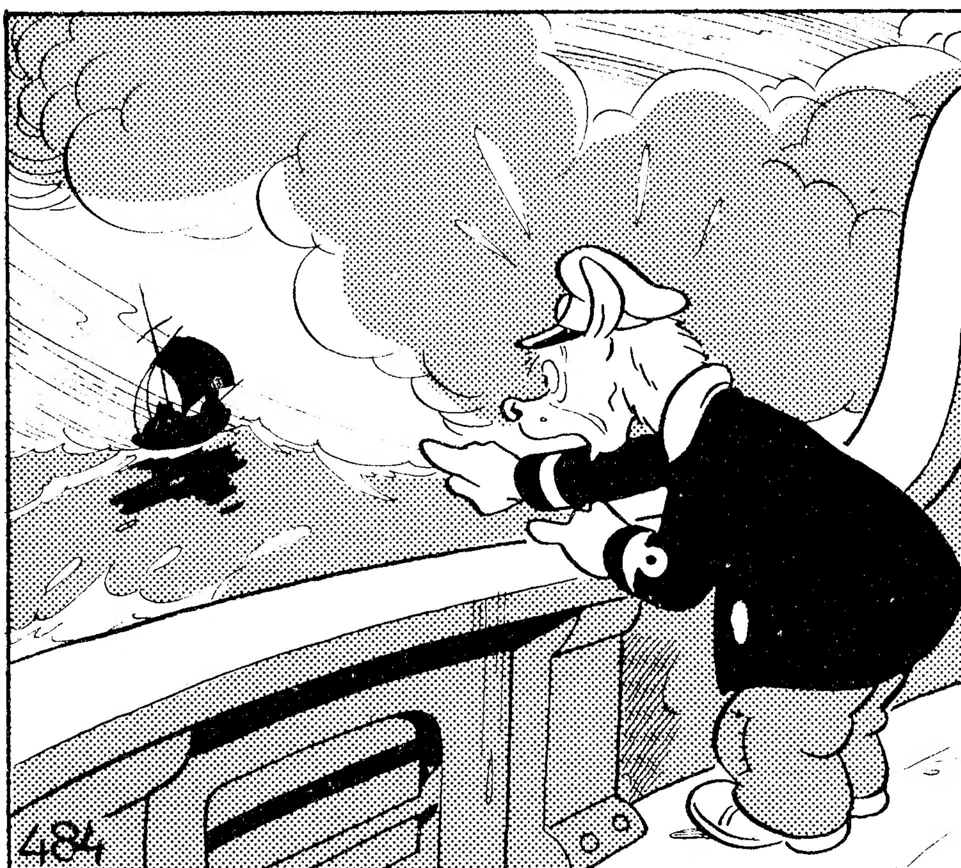
Sickbock was voor het eerst in zijn leven ten einde raad. Hij holde van de ene knop naar de andere en haalde alle hefbomen over, maar niets hielp. De vulkaan begon steeds harder te rommelen, de wolken werden steeds dichter en zo nu en dan kwamen er vlammen uit de krater. De robots trokken in dichte gelederen uit de stalen stad en begonnen de berg af te dalen, maar omdat het maar machines waren had Sickbock niet veel steun aan hen.
'Foei, foei,' mompelde hij, 'dat ik daar nu geen rekening mee gehouden heb! Het water stroomt maar naar binnen en direct springt de hele vulkaan uit elkaar! Het enige, wat ik nog kan doen, is om in mijn Aardbevings-bol te gaan zitten, dan breng ik er ten minste het leven af!' De professor rende naar binnen en klom zo vlug als hij kon in een grote stalen bol, die daar in een van zijn werkplaatsen stond...

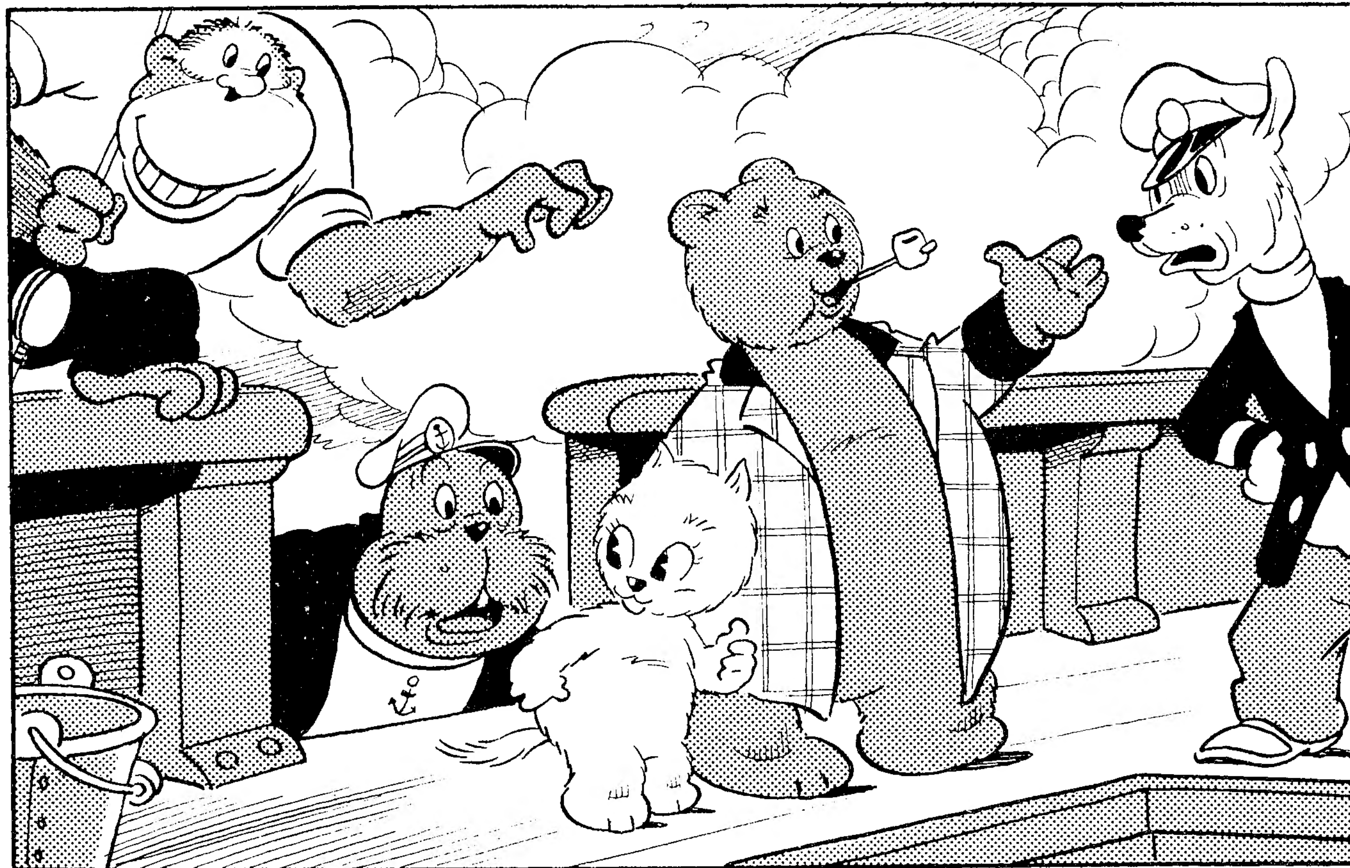
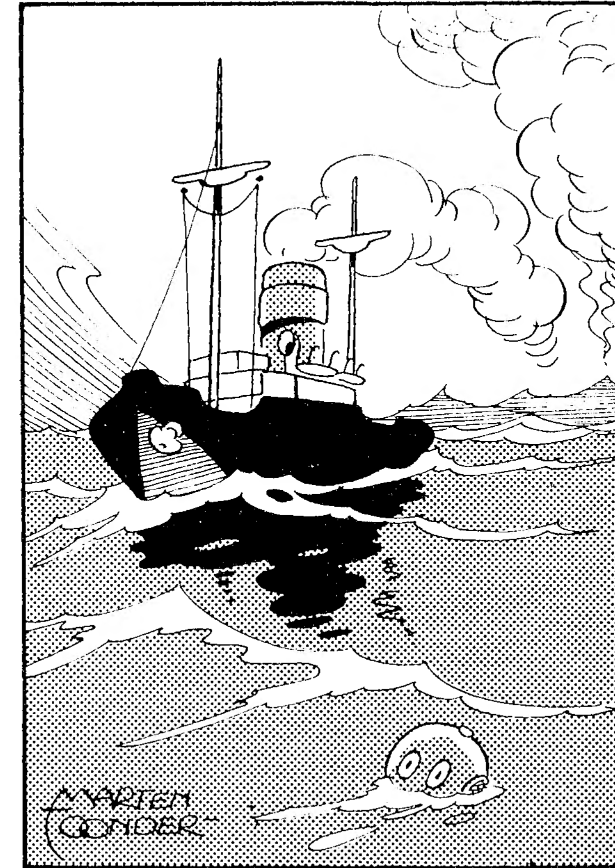

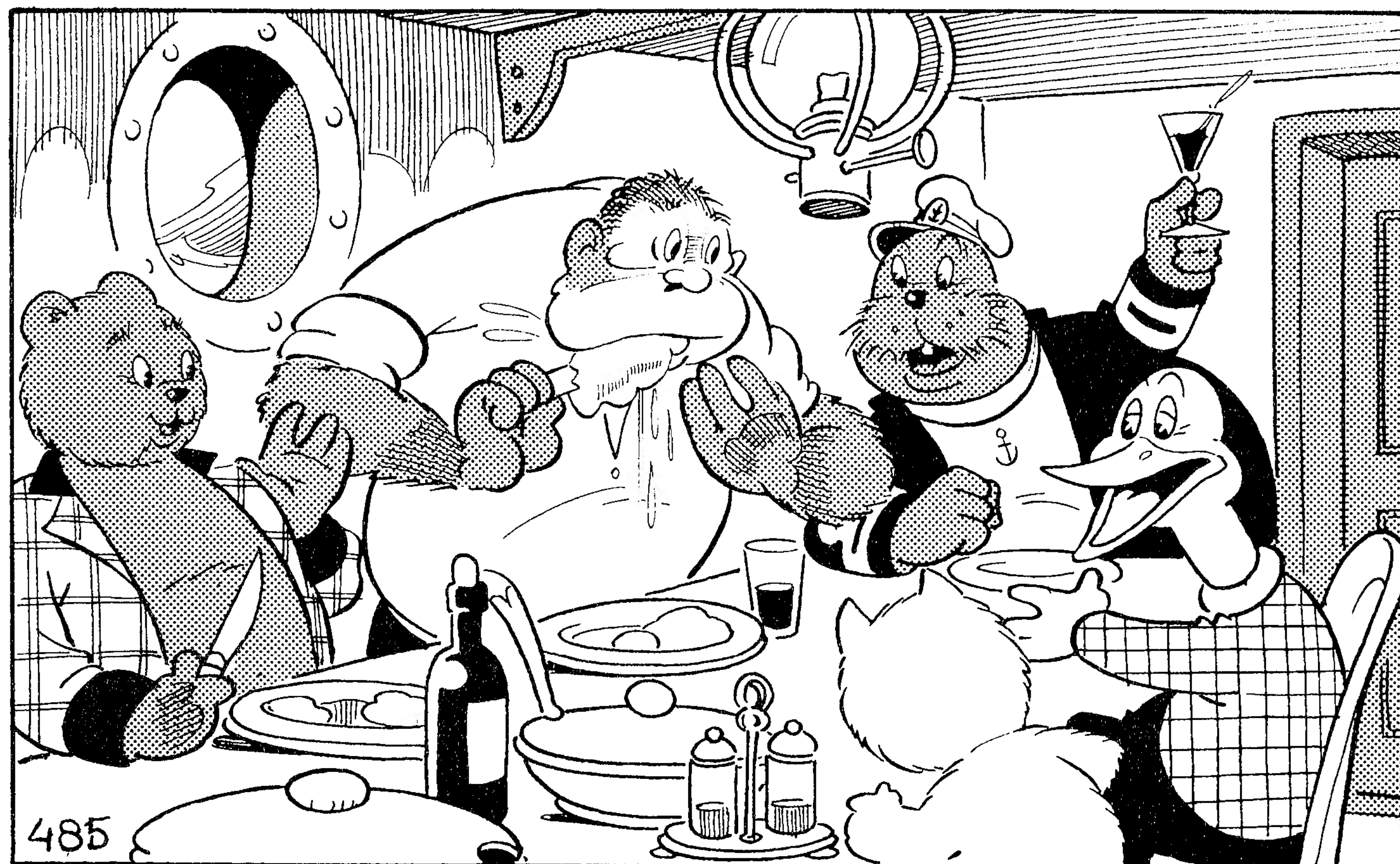
Het zag er heel somber uit op Kaap Lava. Alle kraters van de vulkaan waren nu in werking en spuwden grote rookwolken uit, terwijl de hoofdkrater zelfs vlammen naar buiten blies. De lucht was nu helemaal donker geworden en er daalde een fijne asregen neer.
'Nu is het gauw gebeurd!' zei Tom Poes, die met de sloep van heer Bommel al een heel eind in zee gestoken was. 'Wat is er gebeurd?' vroeg Wammes Waggel. 'Ik zie niets...' Maar net had hij het gezegd, of er klonk een vreselijke slag, de golven werden plotseling huizenhoog en er was niets meer te zien dan rook en vlammen, terwijl er rotsblokken en onderdelen van robots door de lucht vlogen. De vulkaan was in de lucht gevlogen...

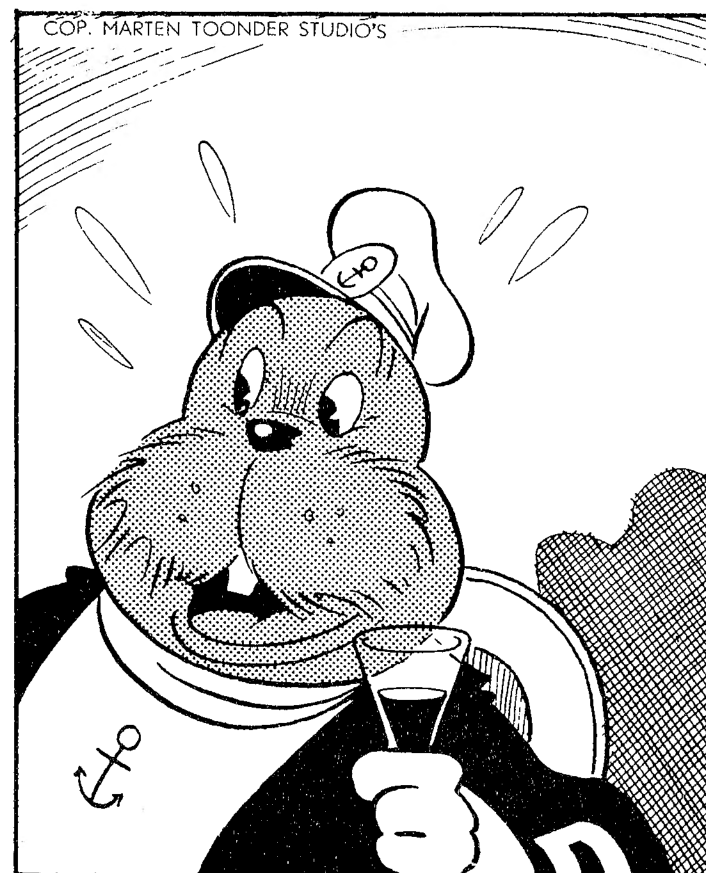

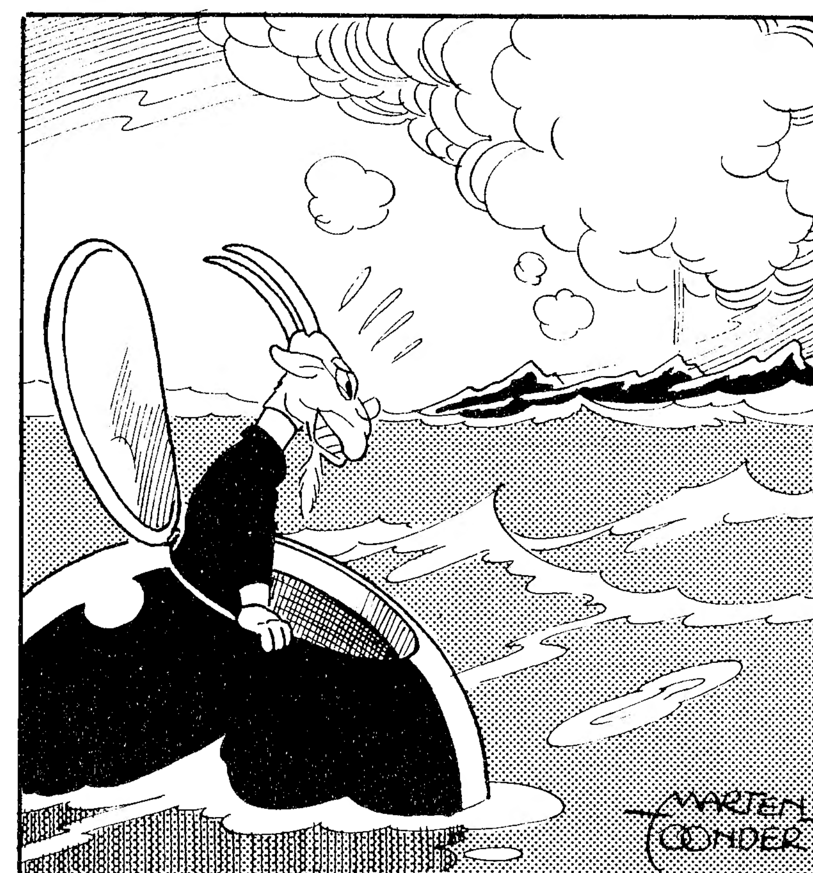

Op de 'Albatros' werd al sinds dagen dubbel wacht gelopen, want je snapt zeker wel, dat de bemanning erg ongerust was over het lange uitblijven van den kapitein. Bovendien had ze natuurlijk wel aan de vulkaan gemerkt, dat er iets bijzonders aan de hand was en toen nu de berg helemaal in de lucht was gevlogen, dacht niemand anders, of Wal Rus was met Ukkie Oetang en Tom Poes om het leven gekomen. Maar een paar uren later kwam er een sloep in zicht en toen duurde het niet lang meer of het hele gezelschap klom aan boord.

'Wat is er eigenlijk gebeurd, kap'tein?' vroeg de stuurman. 'O, niets, beste man,' zei heer Bommel. 'We hebben dat grapje gewoon de lucht in laten vliegen; de lieden, die daar woonden, waren geen heren, vat je?'
Enfin, toen ging alles al gauw weer zijn gewone gang, de 'Albatros' wendde zijn steven en voer even later met volle kracht van Kaap Lava vandaan...

Ja, veel kan ik je niet meer vertellen over het avontuur met de blikken mannen. De vulkaan was in de lucht gevlogen en de stalen stad met de robots bestond niet meer. Kapitein Wal Rus zond een draadloos bericht naar de politie om de ongelukkige inwoners van Kaap Lava te laten bevrijden en liet toen door den kok een groot feestmaal klaarmaken.

'Mannen,' zei hij, toen iedereen aan tafel zat, 'ik houd niet van veel woorden, maar ik stel voor om te klinken op de gezondheid van twee kerels, die hier aan tafel zitten en waar we de goede afloop van dit avontuur aan te danken hebben: de een doordat hij zo slim was en de ander doordat hij zo sterk was! Proost!' 'Och, kom,' zei heer Bommel, 'u vleit ons kapitein! Zo moeilijk was het niet, wel Wammes?'

Professor Sickbock was met zijn aardbevingsbol in de zee terechtgekomen en staarde nu met een droevig gezicht naar de resten van de vulkaan. Voorloopig had hij niets meer te vertellen.

In deze serie verschijnen:

MV 8 *De rare uitvinding* / MV 14 *Het land van de blikken mannen*

MV 9 *Het eiland van Grim, Gram en Grom* / MV 13 *De laatste Markies van Carabas*

MV 10 *De zieke hertog* / MV 21 *De Superfilm-onderneming*

Deze deeltjes zijn geautoriseerde uitgaven, waarbij rechtstreeks van de oorspronkelijke tekeningen werd gereproduceerd. De teksten werden aan de hand van de krantenstrips opnieuw gezet. Volgende deeltjes in voorbereiding.